

Jaroslav Foglar

90. pokračuje

1. Mirek se dočkal

Žhavé srpnové dny uběhly Mirkovi v nepřetržitých vzpomínkách na uplynulý tábor u Vydrů říčky a v netrpělivém očekávání dne, kdy se měla Devadesátka zase poprvé po prázdninách sejít k znovuzahájení své činnosti.

Už aby to bylo! Už aby zde byl ten kouzelný den, kdy se otevřou zamčené dveře klubovny a on spatří zase všechny své kamarády a Tapina s jeho pomocníky Šímbou, Bedíkem a Gamou!

A rádce jeho družiny Venda - jestlipak se nezměnil od té doby, co se viděli naposledy? A Mýval, ten věčně nenajedený a rozchechtaný chlapík s kapsami pořád nacpanými chlebem, a malý všudypřítomný Prášek a Kink, pořád tak legračně ustaraný, který doma vždycky vařil, když byla maminka nemocná? Přijdou všichni?

A přijde Jiří? Tady se Mirek při svých vzpomínkách vždy zarazil, a srdce se mu až sevřelo. Jiří - Mirkův veliký vzor, dokonalý chlapec, který Mirka po vstupu do Devadesátky tak pozvedl a pro kterého by Mirek do ohně skočil, se podivně a nepochopitelně na táboře náhle změnil! Z ušlechtilého věrného kamaráda se stal mlčenlivý a do sebe uzavřený chlapec s podivnými náladami, někdy až nevrlý a pořád bolestně zjitřený. Krásná přátelská pohoda, která mezi nimi vládla od Mirkova vstupu do Devadesátky loni na podzim, zmizela jakoby větrem odváta a takřka přes noc v druhé polovině tábora.

I s jinými hochy tam Jiří začal tak jednat, podivně a tvrdě. To bylo Mirkovi alespoň slabou útěchou, že nejen on sám upadl v Jiříkových očích v tak pokořující nemilost! I všichni ostatní!

Marně si Mirek lámal hlavu, co bylo toho příčinou, a Tapin mu Jiřího podivné jednání osvětlil jen v náznacích. Jiří dorůstá - mění se - na každého chlapce ta doba proměny prý jednou přijde - na někoho dříve, na jiného později, na někoho dolehne slaběji, na jiného těžce - ale přijde na každého - čas se nedá zastavit! Mirek to nemohl pochopit a nechtěl se s tím ani smířit.

Téměř denně sbíhal teď Mirek ze svých hradčanských výšin, kde bydlel, dolů do tajemných ulic Kámpy, alespoň zvenčí se podívat na klubovnu.

Dvůrek, v němž byla klubovna v přízemní stavbě umístěna, byl ztichlý, osamělý a jako vždy přeplněný starými dvoukoláky, nádobami na popel a sudy. Dveře do klubovny byly zašněrovány letními pavučinami bláhových pavouků, kteří do nich nechytili ani jednu mouchu. Okna do klubovny byla šedá prachem.

Naposledy zde bylo živo v den příjezdu z tábora, kdy několik dobrovolníků s Tapinem - a Mirek byl mezi nimi - ještě hned z nádraží z vagónu stěhovalo do klubovny táborové bedny a kufry s nádobím, stany a jinými potřebami. Pak se hoši rozprchli a většina jich jela strávit zbytek prázdnin na venkov k svým

Devadesátka pokračuje
příbuzným. Jak se to zdálo Mirkovi už dávno!

A pak kteréhosi podvečera na jedné ze svých cest na Kampu našel Mirek na dveřích klubovny připevněný papír. Už z dálky, hned u vrat dvorku jej Mirek spatřil, svítil tam v šeru jako světlo majáku. Mirek se rozběhl přes kostrbaté dláždění ke dveřím jako elektrizován. Konečně tedy nějaká známka života Devadesátky! Nápis zněl:

„Chlapci z Devadesátky! V sobotu dne 6. září se koná naše zahajovací schůzka zde v klubovně. Začínáme v pět hodin odpoledne. Přijďte všichni v krojích jako vždy, když začínáme nové období. Podepište se na tento papír, kdož jste toto oznámení četli, a sdělte jeho obsah každému našemu chlapci, kterého potkáte nebo který bydlí blízko vás. Na shledanou. Tapin.“

Mirkovi se až zamotala hlava radostí. Tak konečně! Dočkal se! Za několik dnů zase tedy začne vše to krásné, co s Devadesátkou souviselo! Výpravy daleko za město, shledání se všemi hochy, družinové schůzky v klubovně, napínavé celoměsíční závody mezi družinami, zase bude vydáván oddílový časopis, na stroji rozmnožovaný, Mirek bude do něho zase kreslit a psát, zase bude veselo a živo.

Za několik dnů se tedy bude moci Mirek obléknout také do junáckého kroje! Vždyť Tapin to jasně tady píše: „Přijďte všichni v krojích...“

Hochům v Devadesátce byl kroj vzácností. Nosili jej jenom na nedělní výpravy, jinak ne! Jen dvakrát do roka předpisovaly zákony Devadesátky kroj ještě obléknout. Poprvé to bylo vždy na zahajovací schůzce, kterou se otevírala činnost Devadesátky po táboře, podruhé hoši přišli v kroji na vánoční nadílku v zimě.

Proto si hoši z Devadesátky také kroje náležitě cenili a obléknout jej bylo pro ně svátkem, na který se nedočkavě těšili.

2. Zahajovací schůzka

Ve slavnostní náladě se vydal Mirek v sobotu 6. září do klubovny. A každým krokem, kterým se blížil, zrychloval svou chůzi a několikrát se i přistihl, že chvílemi dokonce klusá jako malý nedočkavý chlapeček.

Na Kampě za rohem náhle něco za Mirkem vystřelilo. Skoro ulekaně se obrátil, ale už jej někdo chytil a nadšeně jím trásl. No aby ne - vždyť je to Máček, zvaný „Mlaskadlo“, který mlasknutím svého jazyku dovede vyrazit z úst ránu jako z pušky.

„Nazdar, Mirku - polekal jsem tě - co?“ zubil se Máček. To víš - ty už tak někoho můžeš, člověče, polekat,“ na oko přezíravě jej odbýval Mirek. Hned však změnil tón a volal: „Tak pojď, jdeme - ať už jsme tam! Schválně jsem vyrazil z domova o půl hodiny dřív, abych klubovny užil - a víš, že jsi první, koho po táboře vidím?“

Přidali do kroku a začali si povídat o táboře. Jak učili společně Bumbiho plavat - jestlipak už se doučil? A druhé krahujčí službě jak se třikrát za sebou srazilo mléko - to bylo tím, že pod ním špatně topili. A Mrzoutovi jak jednou chlapci nastražili na větví kotel s vodou - hehehé - a když šel kolem stromu, tak kotel zpovzdálí provázkem obrátili - a Mrzout vypadal jako vodník - a svolával blesky a kul odplatu, ale nikdy se mu nepodařila! Anebo ta celodenní hra „Jih proti Severu“!

Ve vzpomínkách a hovoru cesta rychle ubíhala. V dalších ulicích potkali ještě Karmínka z Liščí družiny a Julka s Vládou od Krahujců. Hovor a smích zesílil. Každý věděl něco veselého, co o táboře připomněl.

A tady už je naše zeď - a dvůr a v něm klubovna. Na dvorku je plno hochů z Devadesátky, dveře do klubovny jsou otevřeny, je tam jako v úle, a každý nově příchozí je vítán bouřlivým jásotem.

Už jsou zde skoro všichni hoši. Mirek se s námahou prodrál k Tapinovi, aby mu jako prvnímu podal ruku. Tapin byl obklopen spoustou chlapců. S každým měl nějaké jednání. Usmál se na Mirka a pravil: „Tak ještě jsi nezrušil? Ještě ne?“ Narážel tím na Mirkův junácký slib, na táboře složený.

„Nezrušil!“ řekl Mirek pevně. „A nezruším nikdy, Tapine!“

Hoši z Jelení družiny, do které Mirek patřil, se ho zmocnili a zatáhli ho k družinovému stolku.

A tady je Venda, obětavý a starostlivý rádce družiny. „Nazdar, vendo! Prosím tě, co to užíváš, že tak rosteš? Jsi skoro o hlavu vyšší než my všichni!“

Venda cosi legračního odpovídá, kink mu skáče do řeči, Mýval všem nabízí ze sáček buchty, ale Mirek bloudí očima po klubovně mezi spoustou hochů. Jiří tu ještě není! Přijde? Mirek si nemůže představit, že by nepřišel! Musí přijít, musí znovu začít s Devadesátkou - a s ním, s Mirkem, další rok nových příběhů! Ať už je jakýkoli, ať je třeba zase tak mrzutý a podmračený a nemluvný, jako byl poslední dobou na táboře, ale ať přijde! Ať je tady! Nebylo by to celé, kdyby tu nebyl!

Devadesátka pokračuje

Tapin teď už zasedá za veliký dlouhý stůl, vedle něho Simba s Bedíkem a Gamou. Šum v klubovně ustává, jen lavice jsou ještě posunovány a hoši je rychle obsazují. Schůzka už brzo začne, je nutno se připravit, zklidnit.

A pak Tapin zvolna povstává a s ním všichni chlapci a Tapin slavnostně mluví:

„Zahajuji nové pracovní období naší Devadesátky. Vítám vás po návratu z tábora a z prázdnin. Těším se, že s vaší pomocí a s vaším nadšením pro oddíl vykonáme v nastávajícím období zase velký a pěkný kus práce. Mnoho a mnoho krásných věcí máme na programu. Vše je připraveno, záleží jen na nás, jak se všeho chopíme!“

Pak Simba vzal sekeru, ležící vedle totemu a zasekl ji do špalku silného kmene. To bylo symbolické znamení, že práce je zahájena.

Tapin i ostatní potom usedli a on zase mluvil dále. Teď jeho hlas už nezněl slavnostně, byl věcný, jasný a naléhavý.

Tapin hovořil o tom, co vše bude nutno zařídit, aby se činnost oddílu po srpnové přestávce rozběhla zase vesele, zdárně a hlavně rychle kupředu. Ohlašoval také různé novinky.

Bude zaveden sešit „debatník“, do kterého každý člen oddílu může napsat jakýkoli námět k debatě a druzí se k němu vyjádří. Oddíl se pokusí o dosažení stoprocentní účasti na schůzkách a výpravách za některý měsíc. Zatím ještě ani jednou se tento rekord nepodařil, vždy někdo někdy vynechal některý podnik oddílu. Oddílový „pejsek“, to je oběžník, psaný Tapinem, bude teď vycházet každý týden – a ne jen jednou měsíčně, jak tomu bylo až dosud. A hoši si oběžník budou sami tisknout v klubovně na rozmnožovacím stroji.

A družiny! Jak budou vypadat družiny? Některí chlapci teď v novém školním roce budou mít jistě pozměněný rozvrh hodin a nebudou moci chodit na schůzky své družiny. Musí přestoupit do družiny jiné a tak některé družiny budou třeba oslabeny. Družině Jelenů, ve které je Mirek, ubyl právě jeden člen. Byl to Jiří, Mirkův nejvěrnější kamarád v Devadesátce. Mirka podivně zamrazilo, když to Tapin oznámil.

3. Jiří už neprijde!

„Píše nám Jiří...“ pravil Tapin bezbarvým hlasem a zpod různých papírů na stole vytáhl dopis. „Přečtu vám jeho psaní.“

Klubovnou se rozhostilo ticho. Každý čekal, co píše Jiří, jeden z nejlepších členů Devadesátky, který se na táboře tak podivně změnil. A Tapin začal číst:

„Tapine a chlapci z Devadesátky, asi se budete divit, proč vám píšu a proč místo psaní raději nejsem s vámi na zahajovací schůzce, tak jako jsem býval po všechny ty tři předchozí roky. Ale já už mezi vás nikdy nepůjdu. Oznamuji vám svůj odchod z oddílu. Tapine, prosím tě, pošli mi výstupní list. Přikládám na zaslání obálku a známku. Odpusťte mně všichni, jestli jsem nebyl na táboře v posledních dobách takový, jaký bych měl být. Srdečně vás všechny zdravím a celé Devadesátce přeju do nového období hodně zdaru. Jiří.“

Mirkovi se až naválila krev do tváře při Tapinově četbě tohoto dopisu. Tak je tedy dokonáno! Splnilo se to, nač se Mirek i jen chvíli obával pomyslet! Je konec!

Nejlepší chlapec a kamarád, jakého kdy Mirek poznal, se kamsi ztrácí, odchází bez jediného slůvka vysvětlení – a bez jakéhokoliv rozloučení s Mirkem. Chlapec, který měl největší zásluhu na tom, že on – Mirek – vybědl z těch všech špatností, ve kterých žil až do doby, než poznal Devadesátku a v ní Jiřího!

Chlapec, který by mohl být vzorem tisícům hochů. Dobrý, jemný a přátelský ke každému, vždy milý, vždy mírný a přitom tak vznešený a hrdý. Až ovšem pak na táboře!

Mirek se tam dostal tehdy do pekla úzkostí, když Ondra, Mirkův bývalý špatný kamarád, za ním přijel vydírat slíbený stan... a téměř v téže době začala ta podivná nečekaná proměna Jiřího.

A to byl konec všeho. Ano, tam to vlastně s Jiřím začalo – a zde ten jeho dnešní dopis, to je jen takové poslední pozdravení, poslední záchvěv jeho dřívější uhlazenosti a ohleduplnosti.

V bolestných úvahách Mirek skoro ani nevnímal další průběh schůzky. Očima bloudil nepřítomně po klubovně – až se zastavil u znaků táborů Devadesátky, připevněných svisle pod sebou na jedné ze stěn.

Byla to kolečka, odřezávaná z rovného kmene stromu asi 8 cm v průměru. Každé kolečko bylo jinak nabarveno a mělo vždy na sobě z jiného dřeva vyřezaný a přilepený znak, určený pro ten či onen tábor Devadesátky.

Každý tábor měl v Devadesátce svůj název a podle něho i znak, který se

Devadesátka pokračuje

vztahoval k nějakým táborovým událostem, nebo který vystihoval vůbec jeho ráz. A tak tu byly názvy: „Tábor dešťů“. – „Tábor u tří dubů“. – „Tábor přátelství“. – „Tábor na Vydrí říčce“ atd.

Letos přibyl „Tábor měsíčních nocí“. Jeho znakem byl měsíc, vycházející nad pahorky. Na tomto táboře ještě Jiří byl. Ale jeho znak tady na stěně už neuvidí. A na příštím táboře už nebude.

Pak se Mirkův zrak svezl na desku s přehledem všech hochů a s jejich rozdělením do družin. Ještě tam je i jméno Jiřího. Ještě z blahých dob, kdy nebylo ani potuchy o tom, že by Jiří jednou mohl snad odejít. Když loni na podzim přišel Mirek do Devadesátky poprvé, ujal se ho Jiří – to se ještě neznali – a řekl mu: „Když u nás vydržíš, bude tady napsáno i tvoje jméno!“

A Mirek vydržel! Proto se také jeho jméno na desce ocitlo. Ale Jiří! Jiřího jméno bohužel zmizí!

Při hrách, které chlapci hráli ke konci schůzky, se Mirek teprve probral ze svého přemýšlení.

Nejvíce smíchu, křiku a jásotu bylo při hře „Skákačka po papírech“.

Někteří hoši až slzeli smíchy a také Mirek se smál.

Nakonec pak ještě několik písniček, oddílový pokřik a zahajovací schůzka byla u konce.

Chlapci však pořád ještě neodcházeli. Družiny si umlouvaly den a hodinu schůzek, radily se o nové úpravě družinových stolků, o družinovém bodování a činnosti v družině.

Venda, rádce Jelenů, u nichž byl Mirek, překypoval nadšením a dobrou náladou, měl plno nových dobrých nápadů a svou chutí do všeho nakazil i Mirka.

Celá družina pak vyšla do zářijového večera. Vzduch voněl rybinou jako všude tady na kampě v ulicích blízko vody. Na bledém nebi se ukázala první nejasná hvězda. Mirek byl podivně sklíčen – ale jedno věděl určitě, zůstane tady u Devadesátky! Musí tu zůstat!

I když Jiří odešel!

4. Zápas o vítězství začíná

Brzo po zahajovací schůzce se práce v Devadesátce rozjela zase už naplno. Po měsíční přestávce byla oddílová činnost pro každého opět nová, zajímavá.

V klubovně bylo vše čisté, nově udělané. Ať to byla karta na předávání úklidu a inventáře klubovny, nebo papír se znamenáním docházky, či jakékoli jiné vývěsky, vše zářilo novotou. Také stůl byl potažen novým papírem, světlým a neposkvrněným.

Na stěně se zase objevilo k libovolnému použití třináct tužek, zavěšených tenoučkými provázky na hřebíčcích. Byly jedna jako druhá, všechny krásně ořezané, ve žlutém dřevě. Kdo si zapomněl doma pero či tužku a zde si chtěl při schůzce něco napsat, mohl si jednu z tužek vypůjčit. Tapin o těchto tužkách vždycky říkal:

„Tyhle tužky, to je zrcadlo nebo barometr oddílové úrovně! Jsou-li vždy při našem odchodu z klubovny na svém místě, s neulámanými špičkami a s neutranými provázky, je to znamení, že v oddíle jsou hoši pořádní, dbalí i na maličkosti, kteří mají zájem o to, aby vše klapalo.“

Jakmile se však tužky začnou povalovat někde pod stolem a nikdo je znovu neořeže, nebo jakmile se dokonce začnou ztrácet a zapomnětliví hoši je přinesou teprve po týdnech zpátky, až je čistou náhodou objeví v podšívce své proděravělé kapsy, pak to jde s oddílem dolů! To začíná jeho úpadek! Na těch tužkách se to nejdříve pozná.“

Také všechny oddílové knihy byly v novém obalu. Pčinil se o to knihovník kokrháč, zvaný všeobecně jen „Kokr“, ale pomáhala mu přitom celá Liščí družina, jejímž byl členem.

Každý týden zase byly už pravidelné schůzky družin a každou neděli pak výprava ven, za město, společná pro celou Devadesátku.

V sobotu k večeru byly v klubovně dobrovolné schůzky všech, kdo měli čas. Tyto schůzky se nebodovaly a nebyl pro ně stanoven také žádný program. V klubovně při nich pracoval a bavil se každý chlapec svým způsobem. Byly prohlíženy a dopisovány oddílové kroniky, časopisy družin i časopis oddílový, hoši si půjčovali knížky z oddílové knihovničky, skládali si různé zkoušky do „Steze“, hovořili, rokovali o různých záležitostech družin a podobně. V koutku u okna byl stůlek, kde Bedík byl kdykoli ochoten rozdrtit kohokoli v šachové partii, o kus dále učil Simba hochy akordy na kytaru.

Od zahajovací schůzky běžel zase celoměstský bodovací mezidružinový závod a družiny předháněly jedna druhou, jen aby závod vyhrály. Nikdo nemluvil skoro o ničem jiném než o bodování. Družiny se do toho tentokrát vrhly ostřeji než

kdykoli jindy.

Všude bylo plno vznětu, nápadů, chuti do práce. Mirek v tomto radostném prostředí brzo zapomněl trápit se nad Jiříkovým odchodem z Devadesátky. Nebylo ani kdy k nějakému dlouhému přemítání.

Družina Jelenů, ve které Mirek byl, se tajně rozhodla dobýt ohromným nápořem prvního místa v bodování.

„Ani jednou nikdo z nás nesmí vynechat nedělní výpravu nebo družinovku!“ bouřil rádce Venda. „Víte dobře, že za docházku je nejvíce bodů.“

„A kdo nebude mít s sebou krabičku poslední záchrany nebo notýsek a ztratí družině za to body, ten ať se těší!“ dodal výhružně Kink.

Jeleni se předstihovali ve vymýšlení, jak by získali ještě další, mimořádné body. Nezanedbali ani jednu příležitost, kdy mohli nějaké body vydělat, ať už to bylo vzorné vedení deníků nebo předložení všech oddílových „pejsků“ (oběžníků) ke kontrole atd.

Mirek udělal veliký plán nejbližšího okolí klubovny, zakreslil v něm všechny obchody, které Devadesátka mohla potřebovat (drogista, elektrotechnik, sklenář, lékárna, zámečník a jiní) a dostal za to pět bodů.

Mýval nalakoval bílou barvou všechny okenní rámy a získal 10 bodů. Spotřeboval k tomu plechovku bílé fermežové barvy a téměř čtvrt bochníku chleba, kterým se při práci posiloval.

Jeleny pak rázem dohnala družina krahujců, když vyrobila na dveře klubovny schránku na dopisy, vyměnila dvě rozbitá prkna podlahy a do dveří zasadila nový patentní zámek. Ale Jeleni nezoufali a vymýšleli dále, i když pak na kolbiště mezidružinového bodování vstoupil soupeř nejnebezpečnější, družina Lišek.

A tak v užitečném zápolení míjely Devadesátce zářijové dny a Mirek se cítil spokojený a šťastný jako málokdy předtím.

5. Večerní setkání

A pak nadešel den, vlastně večer, kdy na Mirka udeřila pohroma, která otevřela v jeho duši znovu propast strachu a o které se domníval, že je již dávno a navždy odstraněna.

Vracel se právě domů z družinové schůzky. Poslední barvy západu bledly na nebi ve dvou narudlých jizvách, lampy vzplály zelenavým světlem a ulice se topily v neurčitých stínech a šeru.

Mirek spěchal. Udělá si matematické cvičení, naučí se slovíčka na zítřek a bude psát do oddílové kroniky zápis o minulé neděli. Tapin mu tento čestný úkol svěřil písemně, Mirek našel jeho vzkaz i s kronikou dnes v klubovně. Panečku, to budou chlapi koukat, jak on napíše a hlavně namaluje tu uplynulou neděli v Tygrích džunglích!

U domu, kde bydlil, někdo stál. Mirek si postavy povšiml, až když byl od ní vzdálen jen několik kroků.

Proboha! Je tady zas! Ondra!

Ondra - ten ničema, který skoro celý rok držel Mirka v šachu tehdy s tím nešťastným Mirkovým písemným prohlášením, že on, Mirek Trojan, vstupuje do Devadesátky jen proto, aby tam odcizil stan pro partu, k níž tehdy náležel.

Co tady chce? Mirek se tak lekl, že až uskočil jako uštknutý.

Ondra se nevesele zasmál a zasípal pološeptem: „Tak jen žádné lekání, chlapečku, jen žádné lekání, ještě se nic nestalo! Ale může se stát!“ Poslední slova pronesl výhružně a pomalu.

Mirek se vzpamatoval z prvního úleku a klid se mu vrátil.

„Co ode mne chceš?“ pravil jak nejlhostejněji dovedl. „Tvoje strašáky už na mne dávno neplatí! Tapin o tom všem už ví, sám jsem mu to tenkrát na táboře vše řekl, když jsi tam za mnou přijel vydírat!“

„Vím! Vím!“ zlověstně kýval hlavou Ondra. „Poštval jsi tam na mne tenkrát toho vašeho Tapina jako slídícího psa. Vyhnal mne z jeskyně a ještě se tě zastal!“

Mirek jej zuřivě přerušil: „Ano, samozřejmě! Přišel jsem do Devadesátky přímo od tvé povedené party. Přišel jsem tam jako špatný člověk a špatnou věc jsem tam chtěl provést. Pro vás tam vzít stan! A že jsem to neudělal, to byl nejlepší doklad mé nápravy. A jen Devadesátka o to měla zásluhu! Proto to Tapin také uznal a proti tobě se mne zastal, rozumíš - ty - ty...“

Mirek se vzpomínkou na všechny ty prožité bědy a hrůzy až rozvzteklil a nejraději by se byl na Ondru, jejich původce, vrhl.

„Jen se nedělej tak svatým!“ potouchle se ušklíbl Ondra. „Strach to byl, a ne polepšení, pro který jsi tenkrát ten stan nepřinesl. Ale o to se teď nebudeme hádat. Já už stan na tobě nechci. My - naše parta - chceme od tebe něco víc!“

Devadesátka pokračuje

Mirka bodlo u srdce při těch slovech a hlavou mu proletěla otázka, co ten padouch tady ještě může chtít? Hned se však ovládl a pronesl naoko klidně:

„Žádat na mně můžeš, co chceš, to je mně jedno. Ale dostat - holenku - nemůžeš už nic! Zapomínáš, že to lejtstro, to moje doznání k úmyslu ukrást stan, už přece pozbylo cenu, když Tapin o tom ví!“

„A kdo říká, že s tím půjdu k Tapinovi?“ vyjel podrážděně Ondra. Pak se jeho hlas zase ztišil a dodal: „Cožpak tu nejsou tvoji rodiče? Co by tak asi říkal tvůj otec - kdybych mu ukázal černé na bílém, že jeho syn se doznává k úmyslu ukrást stan - he?“

S Mirkem se po těch slovech zatočil svět a zdálo se mu, že padá kamsi do hlubin. Znal už ten pocit z dřívějšího! To když Ondra tehdy poprvé tak vyhrožoval. Tentokrát to Mirek vše zachránil svou upřímnou zpovědí Tapinovi.

Ale tatínek - Mirkův tatínek - ne - u toho by to neprošlo tak hladce! Ten by se neobměkčil ani skutečností, že Mirek svůj úmysl nesplnil a že se z něho stal pořádný, ba dokonce vzorný chlapec. Tatínek by snad Mirka zabil, kdyby se to dověděl!

Snad by Ondra přece jen nemohl být tak nelítostný! To mu přece snad neudělá! Chtěl-li na Mirka kdysi tu věc prozradit Devadesátce, dobrá - budiž - zkazil by mu snad členství v ní. Znemožnil by mu pobyt v ní. Ale tady, tady by zničil Mirkovi celý život! Mirek určitě ví, že by s ním otec do nejdelší smrti už nepromluvil ani slova - ovšem, přežil-li by Mirek vůbec to peklo!

Ondra se přímo pase na jeho zmatku a úzkosti.

„A co chceš? Co chceš za mlčení?“ vyrazí pak ze sebe zdrceně a pokořeně Mirek.

Ondra se ďábelsky ušklebuje, když hovoří: „Stan jsme kdysi na tobě chtěli - víš to, víd? Slovo jsi nesplnil a já kvůli tobě ještě div nevykrvácel tenkrát v naší dílně. Vzpomínáš si - co? Ten plech - rozříznutá tepna o něj - když jsem ti dával výstrahu, abys zmizel od okna dílny! Ale má krev je drahá - rozumíš - a tu krev mně musíš nějak zaplatit!“

Chytil Mirka za klopky kabátu a několikrát jím prudce zacloumał. Mirek se mu vyškubł z ponižujícího sevření. A Ondra pokračoval:

„Tak abys věděl, co chceme! Tohle: Joska z naší party, znáš ho ještě jistě dobře z doby, kdy jsi býval taky náš, se má učit po příštích prázdninách knihařině. Tam nahore u Janoty. A nelíbí se mu to řemeslo! Ani mně se to nelíbí. A tak chci, aby se šel učit do zlatnictví, a to k tvému strejdovi do Karlína. Má tam ještě to zlatnictví a hodinářství - ne?“

„Má!“ přiznává mdle Mirek. Ví, že by mu zapírání nepomohlo. Ondra by se tam šel hned zítra podívat, našel by tam strýcův krám a Mirkova lež by vyšla najevo a bylo by zase zle. „A proč chceš, aby šel Joska zrovna k mému strýci?“ dodává pak ještě.

Ondra se významně ušklíbl: „Ty hlavo nechápavá! Aby ses za něj zaručil, kdyby se něco stalo! To víš!“

A Mirek už chápe: Parta s Ondrou potřebují peníze. Pořád potřebují peníze! A hodně! Joska je má opatrovat drobnými - nebo snad i většími krádežemi v hodinářství Mirkova strýce. A Mirek bude muset potom dosvědčovat, že Josku zná jako spolehlivého, poctivého chlapce, bude-li krádež objevena a padne-li na Josku podezření. To je to Ondrovo „kdyby se něco stalo!“

Odpor k Ondrovi se v Mirkově duši mísí se vztekem i strachem. Co teď? Jak se z toho dostat? Hlavou mu bleskla myšlenka. Snad se to proboha podaří! Sebral všechn svůj klid a s předstíranou nedůvěrou v hlase pravil: „Tady mně vyhrožuješ - a možná, že už ten můj úpis, to moje přiznání, dávno ani nemáš!“

Věděl dobře, že Ondra úpis neztratil, ani nezničil. Ale snad se mu podaří ten šílený úskok, který mu šlehl hlavou. Jen aby se ruka neminula cíle, jen aby Mirek zvolil zrovna tu jedinou správnou vteřinu, ve které to půjde provést... a jen aby se Ondra do té léčky chytil. Začátek jde však zatím dobře.

Ondra totiž vytahuje z náprsní kapsy usmolenou tašku, ve světle svítilny v ní hledá a mluví: „Tady je... podívej se dobře... tady je!“

Vyjímá z ní přeložený papírek, toutéž rukou se jej snaží rozevřít - ale vtom již Mirek skočil po lístku jako dravec, ruka s ním sevřela i celou tašku - div Ondru neporazil. A drží - drží ten lístek, v němž je zaklet celý jeho další osud, a který jej stál v minulých dobách už tolik běd a hrůz.

Avšak kupodivu - Ondra se ani moc nebránil - jen Mirka mocně odstrčil, ale lístek v jeho ruce ponechal a jen se posupně směje a volá: „Tak naletěl panáček, naletěl! Teď jsi dokázal, jaký jsi úskočný had, ale co víc, ukázal jsi, jaký máš zájem o ten lístek a strach z toho, co by se stalo, kdyby u vás doma ten lístek dostali do rukou!“

Mirek jako zmámený otevřel svou křečovitě sevřenou dlaň. Záře svítilny dopadla na zmuchlaný papírek - a Mirek už poznává, že to není ten pravý, že je

Devadesátka pokračuje

to - vždyť je to docela něco jiného - nějaké fotbalové výsledky jsou tam naškrábány - a Ondra se směje, výsměšně i výhruzně.

Mirka polévá horko. Chtěl obelstít Ondru, toho ničemu, a zatím jím byl obelstěn sám, a jak! Darma mu jen ukázal, jak prahne po tom dokladu a jakou nesmírnou cenu pro něj má.

„Snad si nemyslíš, že takovou věc nosím u sebe!“ začal zase řeč Ondra. „Ta je - pane - pěkně schovaná! Ani kdybys celou tuhle tašku vysypal, tak tam ten lístek nenajdeš! A doma bys mně mohl prohledat všechny truhlíky i skříň - a nenajdeš nic! Nemůžeš taky ani! Vždyť ten lístek nemám ani doma, ani u sebe! Tak je pečlivě schovaný!“

Ale teď důkladně poslouvej: musíš to zařídit, aby Joska mohl po prázdninách zařezávat u tvého strejdy, rozumíš? A teď plav a doma si to pořádně promysli! V první půli prosince si tě najdu, kdybys byl kde chtěl, neschováš se přede mnou nikdy! A pak budu chtít slyšet, jak jsi pořídil u strejce!“

S těmi slovy se obrátil a sebevědomým krokem zmizel z okruhu světla, které vrhala na zem pouliční svítidla, kamsi do mlhy a tmy.

Mirek šel domů zlomený a zoufalý.

Strach se mu usídlil v srdci.

6. U otce v pracovně

V domě na schodech se Mirek snažil trochu uklidnit, aby rodiče doma nepostřehli, že se mu něco hrozného stalo. Cožpak maminka - tu by už nějak ošidil, ta by možná ani nic nepoznala - ale tatínek! Otec se svou dlouholetou praxí jednat s lidmi a poznávat a odhalovat je jediným pohledem, tomu neujde nic! A stačilo by jen několik otázek a Mirek by se zapletl, prořekl a vše by vyšlo najevo.

Mirek kráčet po schodech tedy pomalu, zvolna dýchal, otřel si čelo šátkem, ač nebyl zpocen, a pak teprve zazvonil u dveří.

Maminka byla trochu pozlobena Mirkovým pozdním návratem a řekla mu hned v předsíni: „Víš, Mirkú, všechno se mně na tom skautování líbí, ale jen kdybys chodil z té klubovny trochu dříve domů. A dnes ses nějak obzvlášť opozdil!“

Mirek na její výtku nic neřekl a jen se pak ještě v kuchyni zeptal, kde je tatínek.

„Odešel do pracovny!“ řekla maminka. „Máš k němu přijít, rád by s tebou mluvil. Asi o škole - to víš, blíží se čtvrtletí!“

Mirka polilo horko! Z otázek o škole neměl strach, ale vůbec z celého rozhovoru s otcem v pracovně. Určitě na Mirkovi pozná, že s ním není něco v pořádku. „Rozhovory v pracovně,“ jak těmto rozmlouvám Mirek i otec humorně vždy říkali, když bylo po nich, měly vždy hlubší a vážnější ráz než obyčejný hovor, vedený mezi nimi třeba v pokoji u stolu, před maminkou či kdekoli jinde.

A zrovna dnes takový rozhovor má přijít, když by Mirek více než kdy jindy potřeboval být sám, nikým neviděn, aby se nemusel přetvařovat a aby se mohl uklidnit!

Mirek zhltnul večeři, sebral v sobě veškerou sílu a zaklepal na dveře otcovy pracovny.

„Dále“, ozval se otcův hlas a Mirek vstoupil. Dnes neměl náladu cvaknout podpatky a vojensky zasalutovat na pozdrav. Pozdravil jen tiše „Dobrý večer, tatínku“ a zůstal stát několik kroků od psacího stolu.

Otec zvedl unaveně hlavu od papírů, po stole rozložených, ale jeho výraz se změnil hned v usměvavý a vlídný, když jeho oči spočinuly na Mirkovi.

„Tady ho máme, toho večerního tuláka!“ pravil na oko přísně, ale smál se přitom. „Už jsme tě s maminkou dnes ani nečekali!“

Mirek si sedl na židli u stolu a řekl něco o tom, jak v klubovně čas utíká rychle, že se chlapci ani nenadějí a už je vždycky tak pozdě. Ale příště už si dá určitě pozor a přijde dříve!

„No, dobrá, dobrá,“ bral na vědomí otec jeho omluvy. „A jak takhle jinak to v Devadesátce chodí? Ještě se ti tam líbí? A kdy už tam také něčím budeš? Tím - jakpak se jmenuje ten - tím rádcem?“

Otcův vlídný tón a usměvavá tvář Mirka uklidnily tak, že mohl hovořit klidně a bez obavy z nějakého prozrazení svého neklidu. Vyložil tatínkovi, že stát se rádcem družiny není jen tak snadné a že to závisí na mnoha okolnostech. Především musí být nějaké rádcovské místo uvolněno, pak skaut musí mít určité znalosti, dovednosti, důvěru vedoucího, hoši takového rádce musí mít rádi, inu, zkrátka je to spousta věcí. V Devadesátce je také mnoho chlapců, kteří v ní byli mnohem dříve než Mirek a mají na tu funkci větší právo, nemluvě ani o schopnostech.

„Líbí se mi, že jsi skromný!“ pochválil jej otec. „Jen se snaž pořádk, abys

Devadesátka pokračuje

nezklamal důvěru nikoho tam u vás v oddíle. A co škola? Teď přece někdy bude konference - ne?"

„Ano - snad už asi příští týden!“ ulehčeně odpovídal Mirek. „Tu matematiku si polepším o stupínek - jinak mám známky - myslím aspoň - jako loňského roku. No a ty byly přece dobré - ne?“ dodal pak ještě s lišáckým úsměvem. Otec se také rozesmál a pravil:

„Tak se mně zdá, že jsem tu tvou skromnost přechválil! Pamatuji si: U mne nejsou žádné známky dobré, dokud z nich nevzejde vyznamenání! A to v loňském roce nebylo u tebe ani jednou!“

Mluvili pak ještě o škole hodně dlouho, tatínek se ptal, jaké knihy teď Mirek čte, jestli ráno cvičí, vyptával se ho na kamarády a zase znovu na celou práci v Devadesátce. Rozhovor byl vlídný, ale přece si Mirek oddychl, když byl u konce. Pořád jen musel při něm myslit na to, jak by se rozmluva asi hrozně změnila, kdyby se otec dověděl, proč Mirek kdysi do Devadesátky vůbec šel a jak hluboko tehdy poklesl.

Na lůžku se pak Mirkovi začala vracet znovu na mysl hrůza, která mu vstoupila do cesty novým objevením toho ničemy Ondry. Kéž by to tak mohl všechno zaspát a ráno se probudit a zjistit, že to včerejší setkání ve tmě s Ondrou byl jen nepříjemný sen.

Pak Mirek usnul těžkým spánkem, který však nebyl ani trochu odpočinkem.

7. Šťastný nápad

„Jitro je moudřejší večera“, říká staré dobré přísloví. A Mirek jeho pravdu poznal na sobě.

Když se ráno vyhoupl z lůžka a vběhl do koupelny, bylo mu mnohem lépe než včera po osudném setkání s Ondrou. Ani teď ovšem nebyl zcela klidný - vždyť tím, že rozmluvu zaspal, nic přece nevyhrál, ani nespravil! Ale bylo světlo, nervy byly odpočatější a mysl se už tak nepoddávala tomu neštěstí jako včera. Mirek to teď ráno vzal jako novou výzvu Osudu k dalšímu boji. Prožil toho utrpení od prvních událostí s Ondrou a Devadesátkou už tolik - pak přišlo to veliké zklamání s Jirím - dobrá - tak je tady další útok na jeho klid - nedá se nic dělat!

Dokonce si i důkladně zacvičil jako kdykoli jindy. (Už od tábora, na kterém jej Tapín několikrát vyznamenal pochvalou, že pěkně cvičí, nezanedbal ani jeden den ranní cvičení.) Vzpomněl si dokonce přitom, jak kdysi dávno, když byl ještě v partě s Joskou a Přemíkem - a Ondra u nich ještě nebyl - se také s hochy snažil podle nějaké chlapecké knížky osvojit si zvyk každodenního ranního cvičení. Ale nechali pak toho všichni tři asi za dva či tři dny, nikdo z nich neměl vytrvalost, když je nikdo nepobádal a nepochvaloval. To v Devadesátce je to jiné. Tam stačí jedno Tapínovo slůvko a chlapci už pracují - i bez jeho kontroly - a řídí se podle jeho slov. Jako například teď tady Mirek s tím každodenním cvičením.

A Joska a Přemík, chudáci! Jak jsou nízko a jak jsou na tom uboze s tím svým povedeným ničemným Ondrou, zlodějem! A Joska se má stát brzo zlodějem také, vždyť to Ondra Mirkovi docela jasně naznačil a Mirek má v tom dokonce být nápomocen!

Chudák Joska! Ty jeho důvěřivé oči, ten vždycky tak trochu rozpačitý a nesmělý úsměv. A teď bude zlodějem! Má jít na zlatnické řemeslo, jen aby mohl krást! Pro začátek ukradne několik pilinek zlata za několik korun, potom třeba už maličký prstýnek - a pak se to rozroste na hodinky, na náramky a kteréhosi dne pro Josku přijde policie - a bude se ptát - brr - Mirek se až otrásl při těch představách.

A jak tak v duchu viděl před sebou Joskovu dobráckou tvář a slyšel i jeho hlas, najednou ho něco napadlo! Něco úžasného, velikého. Co kdyby k Joskovi šel a přemluvil ho, aby se od Ondry odtrhl?

Ano, udělá to! Půjde za Joskou hned zítra, v sobotu, cestou do klubovny a vyloží mu vše, co na něho Ondra šíje! Vždyť by se to ani nevyplatilo! Dříve či později by Mirkův strýc objevil tak jako tak, kdo krádeže páchá - a pak - nebe budiž Joskovi milostivo! Rozradostněn tím záchranným nápadem, skončil Mirek své cvičení, hodil na sebe trenýrky, košili, vklouzl do domácích střevíců a vyběhl z koupelny.

8. Mirek vábí Josku

Po celé sobotní dopoledne ve škole, při každé volné chvíli, kdy zrovna nebylo nutno nějak zvlášť dávat pozor, zaměstnával se Mirek pořád svým plánem. Musí získat Josku stůj co stůj a vzít tak Ondrovi alespoň částečně vítr z

Devadesátka pokračuje

plachet, zkřížit jeho nepoctivé úmysly. A možná, že se od Josky může leccos i dovědět! Třeba to, kde Ondra ukryl ten Mirkův úpis!

Sotva Mirek přišel ze školy a bylo po obědě, pomohl mamince s nádobím a kolem čtvrté hodiny se vydal za Joskou. Dnes výjimečně po dlouhé době ani nedělal napřed úkoly. Neměl stání, nemohl!

Byl pošmourný podzimní den s rychlým soumrakem, sobota. Na západě se táhlo ještě několik barevných čar v místech, kde mezi mraky kdesi slunce zapadlo - ale v úzkých malostranských uličkách a podloubích už vyskakovala první světla pouličních lamp, nazelenalá a strašidelná - a v tmavých krámech se rozblíkalý jejich načervenalé družky.

Ze zahrad opojně vonělo vlhké zvadlé listí a na Mirkovu náladu působila ta vůně tísnivě a tesklivě.

Mirek prošel několika průchody, seběhl po mnohých schůdcích, zatočil se v pokroucených uličkách a brzo za rohem v jedné z nich uslyšel křik hochů a zvuky, jaké vydává kopání míče.

Ano, tady byl Joska - kde mohl být jinde než u kopacího míče! V neděli občas „tremp“ nebo biograf a ve všední den kopání na Hliněném plácku, to byly jediné věci, které Josku bavily. A že tu dnes není Přemík? Vždyť přece nemá školu! Kde jsou ty časy, kdy tady Mirek sám s Joskou a Přemíkem kopával! To byla ještě partička! Nerozlučná, věrná, ta něco panečku prožila! Pak přišel mezi ně Ondra - byl starší než Mirek - převzal vedení a ovládl Josku i Přemíka úplně. I Mirek mu mimoděk podlehl, ač se nerad vzdával svého vůdčího postavení. Chodili a jezdili pak občas v neděli „na tramp“ bez stanu... až Mirek - aby se blýskl - řekl, že stan „opatří“. Eh - darmo myslet na to, jak to bylo dál! Vždyť to byla kalvárie utrpení, která za ten černý úmysl Mirkovi pak nastala! Také však poznání Devadesátky!

„Heleme se Mirka!“ vykřikl do jeho přemítání Joska, který ho spatřil a vyběhl z branky, ve které ho menší hoši trénovali. Branka byla pak hned obsazena jedním z nich a Joska s Mirkem poodešli od nich kousek dále.

„Nazdar, Josko!“ řekl klidně Mirek. Okolnost, že tu nebyl Ondra, před kterým byl i Mirek vždycky dříve maličký a skoro pokorný, a vědomí, že dříve byl on - Mirek - Joskovi nedotknutelnou osobností, dodávala mu klidu a sebevědomí. „Tak jsem tu už dlouho mezi vámi nebyl, co?“

„No - dost dlouho!“ usmál se Joska svým rozpačitým úsměvem.

„Naposled tenkrát, jak Ondra - jak - to víš...“ přestal se smát a pohlédl nejistě na Mirka. Narážel na trapnou událost, jak Ondra ztloukl Mirka před Joskou a Přemíkem, když se dověděl, že Mirek opustil partu a vstoupil definitivně do Devadesátky, kam se původně přihlásil jen naoko, jen aby tam mohl pro partu ukrást stan.

Mirek se začervenal při vzpomínce na to pokoření, ale hned se zase ovládl.

„Kde je ten lotr?“

„Proč lotr?“ opáčil Joska. „Heleď, Mirku, vždyť jsi s ním taky hezky dlouho chodil - a a víš, co jsme užili!“

„Užili! Pcháá!“ vybuchl Mirek. „Musil bys být na mém místě, abys viděl, co se dá užít jinde!“

„Já vím! Myslíš v Devadesátce - viď?“ doplnil jeho řeč Joska. „No - ono je všude něco pěkného! Ty sis zvykl na oddíl, my zas máme svou partu. Škoda, že tu Ondra zítra nebude! To bude otrava v neděli bez něho. Jel někam ven, na pohřeb!“

Mirka až bodlo při té zprávě! Proboha! Ondra je pryč! Mirek může mít Josku pod svým vlivem nepřetržitě celý dnešní večer - a ještě zítřek, aspoň celé zítřejší dopoledne! Jak toho využít? Co zařídit? Co podniknout? Mirkova mysl horečně pracuje. Nesmí na Josku nijak zhurta, nesmí ho poplašit. Musí takticky se vším začít, každé slůvko vážit! A pak mu ta spásonosná myšlenka projela hlavou jako blesk tmou. Co kdyby tak zítra odpoledne...

„Josko, co budeš dělat zítra odpoledne?“ mluví Mirek a hlas se mu sotva znatelně chvěje rozčilením.

„No, co bych dělal! To víš - biják! Do bijáku půjdu. S Přemou.“

Před chvílí tu ještě byl! Trénovali jsme! Ten kluk ti teď hraje v útoku, to bys mrkal!“

Chtěl začít rozprávku o sestavě mužstva Hliněného plácku, ale Mirek na to neměl mysl, ač byl sám kdysi fotbalovým hrdinou těchto míst. Jak ho tenkrát chlupci na ramenou nosili, když vyhrál kampaň zápas proti Smíchovákům! Ale pryč teď s těmi vzpomínkami.

„Já bych měl návrh, Josko,“ kuje železo Mirek. „Podívej se, byli jsme vždycky dříve tak dobrými kamarády přece - víš - ty, Přema a já! To se ví - teď už to není takové, když Ondra stojí mezi námi. Ale Josko, zítra tu Ondra nebude! Zítra na jeden jediný den by se mohly vrátit ty staré krásné chvíle naší původní party!“

Devadesátka pokračuje

„No - to je pravda!“ protahuje Joska a usmívá se rozpačitě. Není takovým mistrem slova jako Mirek. Vůbec si uvědomuje, že Mirek byl a je vždycky nad ním. „Mohli bysme teda někam jít! Ale jen kam? Co kde hrajou - nevíš?“

„Já bych vás vedl někam jinam - Josko!“ mluví žhounčně a měkce Mirek. Oči mu planou a jeho zajímavá příjemná tvář je uzardělá duševním vypětím, s jakým sleduje a tajně řídí vývoj situace. „Já bych vás chtěl přivést na chvílku k nám do klubovny - víš - do Devadesátky!“

Joska otevřel své vodové oči úžasem. „Do klubovny?“ vydechl a vypadal přitom zděšeně. „Do Devadesátky?“

„Ano - do Devadesátky! Co se tomu tak divíš? Možná, že by se ti to odpoledne tam líbilo víc než nejlepší biják!“

„No jo - ale co Ondra? Chápeš, co by to znamenalo, až by se dověděl - že jsme tam s Přemou byli? Víš dobře, jak se na Devadesátku dívá. Nemůže jí přijít ani na jméno. Vzala nám tě z party! A nevěřil by nám, že my dva - já a Přema - jsme se tam šli jen podívat. To by bylo hned řečí o zradě! Kdepak, Mirku! Co tě vede!“

Ale Mirek se nevzdával. Teď - anebo nikdy! „Vždyť by o tom nemusel vědět!“ uklidňoval Josku. „Vy sami to neřeknete - a mne se ptát nepůjde, to víš!“ dodal se smíchem. „No jo - když ale ono...“

„Ale tak žádné výmluvy - a hotovo!“ dusil Mirek Joskovy námitky dříve, než je Joska vyslovil. „A Ondrovi řeknete, že jste chodili jen tak po ulicích, že jste nedostali už nikam lístky - aby na vás nechtěl vypravovat biják, který jste viděli. Protože - to víš - s bijákem zítra už počítat nemůžete, v klubovně budeme až do večera.“

Jeho starý silný vliv na Josku začal zase působit. Joska se Mirkovi vždy tajně obdivoval pro jeho energii, vlohy i bystrost. Nebylo to tak nesnadné tento vliv znovu oživit. A jak Mirkovi ty oči svítí - a jak to tak umí všechno hezky vylicít, myslí si v duchu Joska. A je teď ještě silnější, takový svalnatější, než býval dříve - panečku, tomu musí ten skautský kroj seknout! Škoda, že se tak kvůli Ondrovi rozešli a odcizili. Byly to hezké doby, když byli s Mirkem a Přemou tak sami. No, ale tak aspoň tedy zítra - zítra by to šlo - na jeden den to půjde vrátit se do minulosti - však Ondra nic nepozná...

Joska je už zpracován, už se poddává a Mirek to pozoruje s tajnou radostí a sebevědomím. A tak teď jen honem ještě poslední hlavní nápor provést!

„Tak zítra ve dvě odpoledne tady u vás!“ praví skoro velitelsky hlasem, který nesnese odmluvy. „A Přema jde s námi, rozumíš! Chci vás mít u sebe oba!“

Joskovi to ještě zalichotilo. „Dobře, Mirku, přijdeme oba!“ řekl povolně. „Skočím k Přemovi ještě dnes večer, aby si snad nekoupil zítra dopoledne napřed někam lístek!“

Hovořili pak ještě delší dobu o všem možném, a Mirek přitom úmyslně zaváděl pořád rozhovor na činnost dnešní party pod Ondrovým vedením. Joska Ondru chabě bránil, ale bylo vidět, že sám nemá příliš čisté svědomí a že si uvědomuje, po jaké nakloněné ploše se celá parta vinou Ondry pohybuje. Rozloučili se, když na Hliněném plácku už bylo úplné ticho a liduprázdno a jen plynová lampa tu syčela a svítila svým nazelenalým světlem.

9. Mirek přivádí hosty

Mirek spěchal od Josky tmavými uličkami do klubovny na zbytek sobotního večera, radostně naladěný, ale čím více se vzdaloval od Hliněného plácku, tím rychleji jeho nálada poklesávala.

Co vlastně pořídil? Ještě skoro nic! Chce a musí zneškodnit nějak Ondru s jeho tisíckrát prokletým úpisem. To, že zítra Joska s Přemou přijdou snad (to se ještě ani neví určitě) do klubovny, to je jen maličký a nepatrný kamének do té velké obranné stavby proti Ondrovi. A ten kamének ještě není ani nijak pevně usazen. Co například Mirek zítra řekne Tapinovi, až Josku a Přemu přivede? V Devadesátce není zvykem, aby si hoši přiváděli své kamarády - nečleny do klubovny, a zvláště už ne na oddílový podnik! Zítra odpoledne má být oddílová beseda, spojená s jakousi hrou, která bude hrána v klubovně i v jejím nejbližším okolí.

A pak - i když Tapin nakrásně svolí k tomu, aby Joska a Přema byli přítomni - tak pořád ještě není vyhráno! Hlavní teprve přijde, až bude Mirek chtít Josku přemluvit, aby Ondru opustili! Jak tohle dokáže - to je ve hvězdách!

Až doma, ve světle a při rozhovoru s maminkou se zase dostal ze svých pochybovačných nálad. Uvědomil si také poznatek ze včerejšího večera a z dnešního rána, že „jitro je moudřejší večera“!

Šel poměrně brzo spát, a když ráno vstával s klidnou myslí, umínil si, že se tímto příslovím bude už na věčné časy řídit. Tak se mu osvědčilo!

Devadesátka pokračuje

Dopoledne si udělal téměř s nadšením úkoly a pískal si téměř bez ustání. Uměl mamince housku, došel pro uhlí a vůbec udělal radostně spoustu protivných věcí, které jindy dělal jen s největším sebezapřením.

Ve dvě hodiny čekal již na Hliněném plácku - a skutečně asi za dvě či tři minuty po jeho příchodu se přihnali Joska s Přemou. Ten přivítal Mirka ještě radostněji než včera Joska, který byl spíše málomluvným patronem.

„Jejda, Mirku, nazdar, Mirku!! Konečně jsi zase přišel!“ švitořil Přema, a hned zaklesnul svou ruku v lokti do jeho. „Půjdeme prý do klubovny - je to pravda? Do Devadesátky? Joska mi to říkal ještě včera večer! Ale nevyhoděj nás? Co myslíš?“

Mirek se až musel usmát přívalu jeho slov. Ano - to byl celý Přema! Plný temperamentu, chuti do všeho a mnohořečný. Při noclehování na „trempu“ povídal a povídal, i když ostatní už dávno spali. Byl naprostý nezmar.

Bylo vidět, že oba hoši Joska i Přema považují návštěvu Devadesátky za cosi významného. Měli oba na sobě své nedělní šaty, botky se jim jen svítily a vše na jejich vzhledu bylo slavnostně sváteční.

Ze všech předměstí už proudily do středu města hloučky hochů, kteří od svých dětských let neznali v neděli odpoledne jinou zábavu než biograf.

Povykovali po sobě při svém putování, bouchali hrdinně do stažených rolet, někteří s důležitou tváří dospělých mužů kouřili, běhali v jízdni dráze, pokřikovali po děvčatech a nevěděli, jak by dali průchod své nedělní náladě.

„Tamhle jde Tapin - podívejte se, to je Tapin!“ vykřikl pak Mirek skoro až nahlas. To už byli blízko klubovny a Tapin zpravidla tímto směrem přicházel od stanice električky.

Skutečně - byl to on!

Teď zaslechl své jméno a otočil se.

Mirek se dal do běhu a Joska s Přemou šli zvolna a váhavě za ním.

„Nazdar, Tapine,“ volal přitom Mirek. Tapin se zastavil, a když Mirek doběhl, podal mu ruku. Levou. Joska zahlédl, že Mirek udělal pravou rukou nějaké znamení. Byl to tajný skautský pozdrav.

„To jsou tvoji kamarádi?“ zeptal se Tapin a pohlédl vlídně na Josku a Přemu.

Mirek přisvědčil. „Ano, nemají dnes kam jít - a... „ Tapin mimoděk sám mu pomohl z rozpaků. Právil: „Tak je pozvi do klubovny! Budeme dnes hrát hru, při které musí všechny družiny mít stejný počet hráčů. A tak tvoji kamarádi mohou zaskočit, kdyby u některé družiny někdo chyběl!“

Mirek radostně a beze slova kývl na oba hochy. Vše šlo podle plánu, a to lépe, než původně očekával.

Také chlapci z Devadesátky v klubovně Josku a Přemu vlídně přijali, každý jim podal ruku, některý je pozdravil i tajným skautským pozdravem a oba hoši byli jako u vyjevení. To nebylo jako u nich na Hliněném plácku, kde si hoši jen věčně nadávali, neslušně po sobě pokřikovali, a přišel-li tam mezi ně někdy chlapec cizí, obvykle se s nimi dostal do rvačky!

10. Závod ducha i těla

Pak Tapin zahájil schůzku. Hovořilo se o bodování, o týdenní zimní výpravě kamsi daleko za Prahu do zasněženého opuštěného srubu, o všelijakých zkouškách - a Joska s Přemou jen málo z toho chápali. Co tady bylo zájmů, o kterých neměli ani potuchy!

Někdy zasáhl do debaty také Mirek a oba chlapci ho obdivovali, když ho viděli tak klidně, věcně a sebevědomě mluvit před tolika hochy. Ano, to byl zase ten Mirek z jejich staré party.

A potom začal Tapin vysvětlovat hru, která byla připravena pro dnešní odpoledne.

„Bude to mezidružinový závod ve znalostech, dovednostech, bystrosti a rychlosti,“ pravil. „Každá družina bude při něm potřebovat co největší počet chlapců. Která jich zde má dnes nejméně, vypůjčí si naše dva návštěvníky...“

„Josku a Přemíka“, dodal za něho Mirek.

„No jo - ale když my nic neumíme z těch vašich věcí...“ namítl trochu poplašeně Joska, ale Tapin jej uklidnil:

„Jen se neboj, běhat snad přece dovedeš - a házet taky - ne?“

Hra byla jakýmsi štafetovým řetězem různých výkonů, bylo jich celkem třináct a žádný nesměl být začat dříve, dokud předchozí nebyl hotov.

První byl tento: každá družina dostala rozstříhaný dopis, který měla co nejrychleji složit. Z dopisu se pak měla dovědět, co má dělat dále. Proto ta družina, která dopis nejrychleji složí, může jako první nastoupit k úseku druhému.

Devadesátka pokračuje

„Rychle, rychle!“ volal netrpělivě Kink z Jelení družiny, ve které byl též Mirek. „Lišky to chtějí vyhrát!“

„Kdo by nechtěl vyhrát, prosím tě!“ uklidňoval jej rádce Venda. „Jen klid, jen klid!“

Vtěsnali se do koutku k svému družinovému stolku a začali skládat tu spoustu malých ústrižků. Pletli se jeden druhému a Venda nakonec určil, že se v ústrižcích bude přehrabovat jen on a Mirek.

Práce jim šla poměrně rychle od ruky, ale Liščí družina byla rychlejší. Rádce Říša vykřikl najednou „Hotovo, Prášku leť...“ a Prášek vyběhl z klubovny, jako když vystřelí.

Mirek se podíval za Práškem skoro až závistivě! Škoda Práška, až do tábora byl v jejich družině Jelenů. Teď po táboře přešel k Liškám, měl školu v době schůzek Jelenů. Nemohl k nim proto chodit.

Družina Jelenů byla ve skládání dopisu až třetí. Jeho obsah zněl: „Jeden člen družiny poběží spočítat schody, vedoucí z kempy na Karlův most. U vrat do našeho dvora bude stát jiný člen družiny, který čeká na výsledek jeho počítání. Jakmile se počet schodů od něho doví, napíše jej na papírový míč, který jste si měli přinést z domova, a tento míč hodí od vrat přes celý dvůr do okna klubovny. Tam míč chytí jeho družina, výsledek přečte a oznámí Tapinovi. Je-li výsledek správný, dá družina svému házejícímu členu i onomu počítači znamení, na které teprve se mohou oba vrátit do klubovny. Pak teprve nastoupí družina k dalšímu úkolu!“

Nastal nevýslovný spěch a ruch. Počítači se řítili ke schodům na Karlův most, některý dříve, některý později. (Joska byl připojen k družině Vyder, a ačkoliv složila dopis poslední, předběhl při cestě zpět Žlutásky z Krahujčí družiny.)

Také při házení papírových míčů od vrat do okna klubovny panovalo velké vzrušení. Kdo se netrefil míčem do otevřeného okna, musel si utíkat pro míč a házet znovu a znovu. Gaučík od Jelenů tak házel devětkrát, než míč do okna vhodil. Přema - který závodil také za Vydry - vhodil míč do klubovny už při druhém pokusu. Vydrův družina jásala a její hoši potřásali Přemovi i Joskovi vděčně rukama.

Každá družina ještě před započítáním závodu dostala od Tapina na stroji psaný přehled všech úseků, aby si mohla včas a předem určit, kdo z ní půjde na ten či onen úsek. Ovšem - v přehledu byly zamlčeny podrobnosti. Tak například v něm nebylo psáno, že po složení rozstříhaného dopisu poběží někdo počítat schody ke Karlovu mostu, ale bylo tam jen upozornění, že na druhý úsek má být stavěn rychlý běžec.

Třetí úkol zněl: Jeden člen družiny opět vyběhne ven k vratům, družina mu hodí papírový míč se zprávou, co má udělat. Nechytí-li míč, musí mu být házen znovu a znovu, až jej chytí. Zpráva prikazovala, aby chlapec vyběhl ven k nejbližší tabuli s plakáty, našel tam oranžové divadelní oznámení a osignalizoval morseovkou své družině do klubovny, jaká hra je na oznámení ohlašována.

A tak šel jeden úkol za druhým, některý lehčí, jiný tak obtížný, že v něm družina ztratila třeba i náskok, získaný šťastnými vítězstvími v několika úsecích předchozích.

Jeden z nejnámáhavějších bylo řezání dřeva. Družina měla ze silné klády na dvorku odříznout celkem tři koláče. A kláda měla průměr 20 centimetrů.

Liščí družina se pořád potýkala s Jeleny. Chvilí byli první Jeleni, chvíli Lišky. Vzrušení dostupovalo vrcholu. Říša, rádce Lišek, vzal celý závod jako otázku své osobní cti. Byl vždycky tak úzkostlivý, když šlo o pověst družiny. A celá Liščí družina s ním sdílela jeho rozčilení. Zatímco Jeleni se smáli a vesele na sebe křičeli, u Lišek vládlo skoro napjaté mlčení - a když se Liškám něco nepovedlo, což bylo ostatně teď v tomto závodu jen zřídkakdy, padla tam v rozčilení i hněvivá slova. Dvakrát či třikrát dokonce byla adresována i na Jelení družinu. To když si Říša myslel, že je Jeleni předběhli nějak nespravedlivě, neregulérně.

Mirka to tak trochu mrzelo. Už od zahajovací schůzky v září pozoroval u Lišek úpornou snahu vyhrávat všude a všechno za každou cenu a nedat přitom dopustit na žádného svého člena. A dnes měl obavy, aby to Joska a Přema nepostřehli. Nechtěl, aby viděli, jak se Lišky osamocují a uzavírají před ostatními družinami. Ale oba hoši byli strženi vírem hry, nevšimli si ničeho jiného než svých úkolů. Kromě toho neměli Mirkovo citlivé vnímání pro podobné náznaky a úkazy. Pro ně byli všichni hoši z Devadesátky bezvadní, jedineční!

Pak přišlo v závodech ještě několik dalších perných úseků, kdy zůstával rozum stát a družiny nevěděly, kudy kam a dobrá rada by se snad zlatem platila. Říša, rádce Lišek, byl v obličeji rudý rozčilením. Nikdo mu z jeho družiny neudělal

Devadesátka pokračuje

nic dost rychle a dobře. Vášnivým okem přitom střehl ostatní družiny a zejména Jeleny.

A když pak nadešel úsek závodu se spouštěním velkého těžkého míče „medicinbalu“ a Jeleni Lišky předběhli asi o půl minuty, Říša se už neudržel a dal nahlas průchod svému rozčilení.

Bylo to takhle: Družina měla přeběhnout dvorek, vběhnout do domu na schody a odtamtud z prvního patra měla spustit po lanu ohromný těžký míč, který vážil asi šest kilogramů. Bylo to velmi obtížné, protože lano bylo silné, málo ohebné, míč hladký a veliký. Dalo to značnou práci, než byl míč na konec lana tak připoután, aby při spouštění z okna nevyklouzl z lana ven.

Protože Devadesátka měla lano i míč jen jeden, bylo ustanoveno, že seběhnou-li se náhodou k tomuto úseku družiny dvě nebo snad i více, že má přednost ve spouštění ta družina, která doběhla na schody do I. patra k lanu a míči dříve.

Jeleni a Lišky skončili úsek předchozí téměř zároveň, Jeleni snad jen o několik vteřin později, ale díky svým rychlejším běžcům dostali se na schody dříve než Lišky, když také vítězně překonali několikavteřinovou tlačenicí dole u dveří do domu, která vznikla předběhnutím tolika hochů takřka zároveň. A tak byli Jeleni u provazu a míče dříve než Lišky a ty musely čekat.

Říša byl silně pozlobený, vytýkal Jelenům, že se dole u dveří strkali a násilím že zastavili první hochy Lišek při vběhnutí nahoru k věcem. Nebylo to ovšem zcela všechno tak, Jeleni se drali do dveří domu zrovna tak jako Lišky, každý chtěl být první, aby své družině zajistil první provádění tohoto úseku. Při tak rozčilujícím závodu nebylo možno ani jinak. Ale rozzlobenému Říšovi to bylo těžko vykládat.

Venda mu tedy jen řekl: „Ale, Říšo, tak se přece nebudeme snad dokonce hádat. Přednes svou stížnost po skončení závodu Tapinovi a ten nás rozsoudí!“

Jeleni pak ke všemu ještě nemohli hladký veliký míč na konec silného lana hned uvázat, ruce se jim chvěly vzrušením i námahou a hoši Liščí družiny je ještě zneklidňovali netrpělivými pobídkami k větší rychlosti.

„Tak dělejte, lidi, dělejte!“ volal Karmínek od Lišek. „Vždyť ztrácíte náskok před vydrami a před krahujci nejen sobě, ale i nám, když tu tak bezmocně na vás musíme koukat! Co si to myslíte?“

„To se ví!“ smočil si Bumbí. „Tam se rveme o každou vteřinu, jsme šťastní, když vyděláme někde půl minuty, a tady kvůli vám ztrácíme už dobrých pět minut!“

Míč byl konečně svázán a spuštěn dolů, kde jej podle předpisu závodu chytil kink z Jelení družiny, rozvázal, doběhl s ním zpět nahoru, provaz byl také vtažen do okna – a už se na oboje vrhla Liščí družina, zatímco Jeleni se řítili zpět do klubovny pro další úsek. Na dvorku přitom potkali krahujce, kteří už spěchali za Liškami.

„Vida, vida, jak si krahujci pospíšili,“ stačil ještě v běhu zavolat Mirek na svou družinu. Ale nebyla to zásluha krahujců, že tak Jeleny a Lišky doháněli, ale vina Jelenů, že tak dlouho nemohli uvázat míč na provaz.

11. Zpečetění starého přátelství

Pak byl závod u konce. Jeleni zvítězili časem 48 minut 46 vteřin, těsně za nimi Lišky časem 52 minut 20 vteřin. Vydry díky Joskovi a snad i Přemovi se zmocnily třetího místa, 61 minut 12 vteřin. Krahujci obsadili místo čtvrté, 64 minut 55 vteřin.

Vydří družina byla velmi spokojena, třebaže byla na místě třetím. Grizzly se přiznal, že čekal místo poslední, když měl v družině dva neznámé závodníky, Přemíka a Josku, kteří nejsou obeznámeni s většinou věcí, které závod obsahoval.

Zato Liščí družina byla silně pobouřena. Mirek ještě nikdy za celou dobu, co byl v Devadesátce, neviděl někoho tak rozhněvaného a mrzutého jako teď hochy z družiny Lišek. Všichni dělali, jako kdyby snad prohráli čest nebo cosi podobného. A zatím to byla jen hra a čtyřminutový rozdíl mezi vítěznými Jeleny a Liščí družinou byl spíše vinou náhody než toho, že by Lišky byly opravdu horší než Jeleni.

Tapin takto Lišky také uklidňoval a zamítl mírně i Říšův protest proti Jelenům ve věci toho předběhnutí do domu k provazu a míči.

„Že někdo od Jelenů odstrčil snad ve dveřích někoho od vás, Říšo,“ pravil, „to se dá těžko dokazovat v takovém zmatku a tlačenicí. Kdyby se to stalo opačně, protestovali by zase oni. Ostatně je zjištěno a vy to nepopíráte, že ještě po schodech běželi váš víta a kokrháč a vedle nich hoši od Jelenů. Tak je vidět, že to strkání dole nemělo vliv na to, kdo doběhl nahoru dříve.“

Říša si pak usedl ke své družině, tvářil se zamračeně, nemluvil on ani hoši jeho družiny a byla tak trochu pokažená nálada.

Devadesátka pokračuje

Mirek byl velmi nešťasten, za prvé, že se v Devadesátce vůbec něco takového mohlo stát - nikdy dříve při žádné hře ani závodu nedošlo k takové nespokojenosti - za druhé proto, že to viděli Přemík a Joska, u kterých Mirkovi tak velmi záleželo na tom, aby si odnesli dojem co nejlepší.

Joska a Přema však byli v sedmém nebi za chválu, kterou je zahrnula vydrí družina, a nad rozeprí mezi Liškami a Jeleny s Tapinem se ani nepozastavovali. To u nich na Hliněném plácku - tam se řešily branky jiným způsobem! Tam tekla často i krev a rvačky po kopané tam byly takřka na denním pořádku! Tady ani nechápali, že to měla být nějaká rozepré - tím méně pak, že by z ní měl být někdo nešťasten!

Po rozpravě o závodě následovaly drobné veselé hry, při kterých se zejména Přema až skoro dusil smíchy.

Stmívalo se. Tam venku v centru města jistě už všude vzplála světla a první odpolední představení v biografech byla skončena. Hordy chlapců teď obíhaly pokladny biografů dalších, aby dostaly lístky ještě zase na představení od šesti hodin večer. Osvětlené průchodní pasáže a automaty byly naplněny hochy a děvčaty, kteří zde neužitečně trávilí své nedělní odpoledne.

Joska ani Přema si na ten druhý svět ani nevzpomněli, nepostrádali obvyklé nedělní zábavy; ani po Ondrovi nevzdechli!

Seděli teď oba vedle Mirka. Joska byl podivně svátečně a slavnostně naladěný. Ještě teď byl polichocen tou chválou Vyder nad jeho výkonem. A Mirek byl druhou příčinou jeho zvláštní nálady. Po skončení závodu, když pak už hráli jen v klubovně, nespouštěl Joska z Mirka ani oči. Připadal mu nějaký jiný od té doby, co se přestali stýkat. Takový vznešený, hrdý, Joska sám nevěděl, jak by tu Mirkovu změnu vyjádřil. Jak je to jen možné, že mu Mirek po celou tu dobu nechyběl? Jaký je to rozdíl proti Ondrovi!

A když pak šero zhoustlo do tmy a Devadesátka začala zpívat, počal se Joska až zachvívat podivnými pocity. Zprvu byly písně rázu veselého, pochodové. Několik národních se pokusil Joska zpívat s sebou. Záviděl skoro Přemíkovi jeho zvonivý jasný hlásek, který se ozýval z koutu, kde byla vydrí družina.

Pak se písně zvolna měnily na tišší a vážnější. Joska některé znal, vždyť je zpívala kdysi jejich parta u malých táborových ohňů, když byl s partou ještě Mirek. Spousty vzpomínek se přitom Joskovi vynořily z hlavy. A už zase další nová píseň zvučí ztemnělou klubovnou:

Jak staré lásky zapomnit, kdy druh druhu stál blíž,

jak staré lásky zapomnit, snad že to dávno již?

Podivný a jakoby naléhavý nápěv má ta píseň! Tklivý a zvláštní. Joska ji ještě nikdy neslyšel.

Tak dávno, dávno brachu můj, tak dávno již,

však srdečně si zapějem na „dávno“ již.

My květy spolu trhali, zda o tom ještě víš?

Pak šli jsme cestou trnitou tak dávno již...

Joska je jako očarován tou písní. A ta slova! Nehodí se skoro na ně dva? Na Mirka a Josku? Ano, květy spolu dokonce opravdu trhávali, Mirek si je lisoval do malého herbáříku a Joska ho tehdy napodoboval. A ta cesta trnitá, ach ano - to bylo to odloučení, když Mirek z party odešel a její vedení převzal Ondra, Mirek a Ondra - jaký to rozdíl!

ruku věrný příteli, buď mému srdci blíž,

tak dobrou vůli neměli jsme dávno již .

Velebné tóny písně se nesou tmou a Joska svou chvějící se rukou hledá ruku Mirka a pevně ji tiskne. A Mirek ten stisk opětuje silně a dlouze.

Tak dávno, dávno brachu můj, tak dávno již,

však srdečně si zapějem na „dávno“ již .

12. Ondrova závěť

Bylo již asi půl sedmé večer, když Devadesátka přestala zpívat a Tapin dal pokyn k rozsvícení světla.

Hoši mhouřili oči, oslepeni jeho náhlým vzplanutím. Povstávali z lavic, všelijak křížem krážem klubovnou postavených, tak jak si je přitahovali před začátkem černé hodinky, aby měli blíž ke kamnům a vůbec k jádru zpěváků s kytarami a mandolinami.

Mirek s Joskou si pohlédli do očí, ale hned je zase od sebe trochu rozpačitě odvrátili. Teď tady za jasného světla žárovky a mezi smějícími se hochy nebylo už prostředí k projevování nově navázaného přátelství. Oba však cítili, že v té tmě před chvílí, při té písni, začalo něco nového, krásného.

Tapin písknutím na píšťalu svolal Devadesátku k pozornosti, připomněl různé úmluvy pro nastávající nový týden a ukončil dnešní podnik povelém k oddílovému

Devadesátka pokračuje

pokřiku.

Hoši povstali a v pozoru jej zakřičeli, až se celá klubovna zachvěla.

Tím byla beseda skončena. Nastal šum, ruch, hoši se vrhli do malé předsínky k věšákům pro své kabáty, volali vzájemně na sebe, někteří si umlouvali, že budou na sebe čekat venku na dvorečku, jiní se vraceli a podávali Tapinovi a všem ostatním ruce.

Přema odešel jako jeden z prvních, měl z domova nakázáno, aby přišel nejpozději do půl osmé.

Někteří hoši však ještě neodcházeli a Mirek s Joskou byli mezi nimi. Zatímco zbylí chlupci obklopili Tapina, Simbu, Bedíka a Gamu, aby si u nich skládali různé junácké zkoušky, prováděl Mirek Josku po klubovně, vysvětloval mu kdejakou vývěsku, její účel a různá zařízení Devadesátky.

A Joska jen obdivoval, chválil a jeho otázky nebraly konce. A což teprve když Mirek přinesl ze skříně jednu ze svázaných kronik Devadesátky. Joska nevěděl, zda má dříve prohlížet kresby a fotografie nebo číst řádky. A Mirek jen obracel rychle jednu stránku za druhou. Byla to přepestrá nádherná kniha a možná, že zajímavější než leckterá tištěná!

„A teď ale hurá domů!“ pravil pak chvatně Mirek, když dolistoval kroniku až k jejímu závěru. Vzpomněl si totiž na slib, daný mamince, že bude chodit z klubovny domů dřív.

Oba se rychle oblékli a rozloučili s Tapinem a všemi ostatními.

Na dvorečku Mirek ještě mlčel, ale jakmile vyšli do tmavé ulice, zeptal se Josky: „Tak co? Jak se ti to líbilo?“

„No, člověče, báječně! Co ti mám víc povídat!“ hovořil nadšeně Joska. „Teď už se nedivím, že ses od party trhnul!“

„A tos neviděl a nezažil dnes ještě nic!“ vášnivě mu skočil do řeči Mirek. „Co je taková nedělní odpolední beseda v klubovně proti těm celodenním výpravám! A co je to proti několikadennímu dobrodružnému cestování o velikonocích nebo o jiných svátcích! Anebo tábor! Vím - v partě jsme taky užili - ale co to všechno bylo proti tomu tady!“

„Jo, jo“ vzdychl pak ustaraně Joska. „Já bych byl v Devadesátce taky rád - což o to! Ale jak to zařídit? A co s Ondrou? Člověče, Mirku, já se ti přiznám, já z něho mám skoro strach. Vím, co dělal, když jsi od nás odešel ty! A teď bych měl jít já - a samozřejmě taky i Přema! Vždyť on by nás snad zabil! To ho zase ještě neznáš!“

„A přece to bude nutné, abyste od něho odešli!“ pravil pevně Mirek. „Josko, vím více, než si myslíš! Ondra má s tebou podivné plány! Možná, že to víš taky! Ondra chce, abys příští rok po škole šel na zlatnictví k mému strýčkovi.“

„No, to vím!“ chabě přisvědčil Joska.

„Dobrá, - ale víš, proč tam máš jít? To asi nevíš! A já ti to tedy, Josko, řeknu, poslouchej dobře! Máš tam jít proto, abys tam občas mohl něco - něco teda - jako - no něco zkrátka vzít, no!! A Ondra by to prodal, to, jak víš, umí dobře - a kdyby podezření padlo na tebe, tak já tě mám krýt, já mám říkat: Kdepak Joska, lidi zlatí, Joska je můj kamarád, já ho dobře znám, ten by nedokázal nic vzít!“

Mirek skončil své odhalení a Joska šel vedle něho se skloněnou hlavou a mlčky. Co by za to Mirek dal, kdyby se dověděl, jestli o těchto Ondrových plánech Joska ví. Ten však nic neřekl a tak jej Mirek začal zpracovávat zase dále:

„Vidíš, jak to měl Ondra chytře vymyšleno. Je to lotr a nestydí se udělat z tebe zloděje! A já mám být nuceně vaším pomahačem!“

Joska se prudce zastavil a skoro až vykřikl: „Ty? Proč ty? Jak to?“

„No, musím - no!“ rozhodil zoufale rukama Mirek. „Ten úpis, víš přece! Ondra má pořád moje prohlášení z těch dávných dob, že vstoupím do Devadesátky, abych tam ukradl pro partu stan! A s tím mne teď prohání! Prý úpis přinese ukázat mému otci, když ti nezařídím, abys byl přijat u mého strýce do učení! Tak takhle to je, abys věděl všechno! Tady vidíš, jak si nás Ondra osedlal. A nic z toho by nemuselo být, kdybych na Ondrovi vymámil nějak ten úpis! Ten mít, tak je všechno zachráněno, Ondrova moc nade mnou - a vůbec nad námi všemi by byla zlomena!“

Za řeči došli už skoro až k Hliněnému plácku. Blízko něho Joska bydlí. Zpomalili trochu krok. A Joska přitom pravil protáhle:

„Říkáš tedy jako ten úpis?“ Bylo vidět, že by chtěl o tom říci něco více, ale že sám v sobě zápasí, zda to má či nemá vyslovit.

„Josko! Ty o něm něco víš?“ vydechl Mirek dychtivě.

Joska se nejistě rozhlédl: „Mám doma něco!“ řekl. „Kdysi mně Ondra dal do úschovy svou závěť, nebo co! Nevím, co ho to napadlo. Četli jsme knihu Piráti na Zlatém pobřeží a tam to bylo taky tak! No, a tak Ondra napsal svou závěť, kdyby

Devadesátka pokračuje

prý se s ním něco stalo. A mně dal velkou zapečetěnou obálku a já ji mám otevřít jenom tehdy, kdyby prý Ondra umřel nebo kdyby zmizel a půl roku se neobjevoval!"

„A co je v té obálce?“ ptal se dychtivě Mirek.

„Moc věcí ne! Jen mapa! Kreslil ji sám Ondra a podle ní bych se dostal k Ondrově zázemí v jeho skrýši. Má někde za městem v nějaké roklí skrýš! Je to plechovka s všelijakými věcmi a ležstý - a ta plechovka je tam někde zakopaná. A jen podle té mapy bych ji našel. A myslím, že v ní bude i ten tvůj úpis. Ondra tenkrát aspoň říkal, že kdybys věděl, kde je plechovka zakopaná, že bys tam letěl třeba o půlnoci!“

„Josko! Josko!“ vydechl vzrušeně Mirek. „Proboha, musíš tu obálku s mapou přinést! Musím tu skrýš prohledat za každou cenu. A když ten úpis najdeme, budeme oba svobodní, rozumíš! Já budu zachráněn a parta bude zase jen naše - a vy vstoupíte do Devadesátky - a všechno zas bude dobré a krásné! Josko, musíš to udělat! Už kvůli mně musíš!“

Joska vypadal poplašeně, sám se lekal toho, co prozradil. Ale plamínek vzpoury proti Ondrovi už byl zapálen.

„Nějak to už uděláme, na něčem se uradíme!“ řekl stísněně.

„Ale kdy? Každý den je dobrý, o který to bude dříve!“ naléhal Mirek.

„Tak třeba - třeba - kdy máš, Mirku, svou družinovku?“

Přišel bych za tebou do klubovny!“

„Ve čtvrtek! Ale to nepůjde! Tam o tom nemůžeme mluvit. Sejdeme se radši někde ve tmě venku, někde tady na Kampě!“ kvapně mluvil Mirek.

„Tak dobře! Tak v pátek. Můžeš v pátek? Večer v šest hodin, v pátek tady u té svítilny!“

„Dobrá!“ kývl Mirek. „A přines tu obálku s sebou. Uvidíme, co se s ní dá dělat!“

Chvatně se pak rozloučili a zmizeli do tmy, každý jiným směrem.

13. Trhlina ve stavbě Devadesátky

Od neděle neměl Mirek doma klid a stání. Musel myslet pořád na Josku, zda dodrží slovo a přinese obálku s mapou, představoval si cestu podle ní kamsi za město k Ondrově skrýši a marně si lámal hlavu, kde ji Ondra asi může mít.

Mirkova družina měla svou schůzku sice až ve čtvrtek, ale on se výjimečně vydal do klubovny již ve středu. Nemohl to doma prostě vydržet. Vyhledka na páteční setkání s Joskou tak účinkovala. Půjde se alespoň podívat na družinovku Lišek. To hoši z Devadesátky někdy dělávali, že chodili k jiným družinám na návštěvu. Zejména ti, kteří bydleli blízko klubovny a měli hodně času. Mirek mezi těmi šťastlivci nebyl - ale dnes - dnes musel jít. Zbláznil by se snad doma!

Když přišel na dvorek, uviděl v oknech klubovny světlo a zevnitř se ozýval hlasitý hovor, přerušovaný výbuchy smíchu.

Ale jak vstoupil do klubovny, hoši Liščí družiny se přestali smát a zmlkli.

„Nazdar, chlapi!“ pozdravil je. Říša mu odpověděl skoro tiše a chladně. Ostatní hoši seděli mlčky a zarytě hleděli do různých papírů na stole. Bylo vidět, že Mirkův příchod není vítaný.

Ale proč? Vždyť chlapi z Devadesátky si byli vždy těmi nejlepšími kamarády, bez rozdílu, z které družiny kdo z nich byl! Co se to najednou stalo?

Mirek si šel dát na věšák převlečník a čapku. A jak se náhle odvrátil od věšáku, uviděl, že Říša pokrčil rameny a rozhodil trochu ruce, jako kdyby chtěl říci, „inu, nedá se nic dělat...“ či cosi podobného.

Kokrháč, zvaný jen „Kokr“, řekl podivným strojeným hlasem: „To je venku sychravo - co? Psi by člověk nevyhnal ven!“ Chlapi se rozesmáli. Ale nebyl to smích, na jaký byl Mirek v Devadesátce zvyklý! Tohle byl smích podivný, neupřímný, který v sobě skrýval cosi uštěpačného, nějakou tajnou myšlenku všech zde sedících hochů, právě tak jako ta kokrháčova věta o počasí, která jistě neměla nejmenší vztah k tomu, co si zde hoši povídali, než Mirek přišel.

„No tak vidíte - a mne byste do toho sychrava snad chtěli vyhnat!“ vzmožil se zaražený Mirek na řeč! Bylo mu trapně a najednou až úzko mezi hochy Liščí družiny. A přece sem dnes šel jen proto, aby tu trochu pookřál, aby se uklidnil před tím pátkem. Co se to stalo najednou s Liškami?

„Kdo tě, prosím tě, vyhání?“ odsekl mu chladně Karmínek, nejrychlejší běžec Devadesátky. „Řekl ti někdo něco? Vždyť si tady buď!“

„... když už jsi tady!“ doplnil jízlivě Viťa.

A všichni se zase tak divně rozesmáli, významně a spiklenecky na sebe pohlédli.

Mirka napadlo, jestli snad Lišky nechtějí zrovna dělat závod na body. Tapín připravoval takové závody na každou družinovou schůzku. Družina vždy závod

Devadesátka pokračuje

provedla, výsledek napsala do obálky, kterou zalepila, a v sobotu pak byly výsledky všech čtyř družin obodovány a zaneseny do celoměsíčního bodování. Bylo samozřejmě, že při takovém závodě nesměl být v klubovně přítomen nikdy chlapec jiné družiny. Uviděl by, v čem závod spočívá, a měl by výhodu i se svou družinou, až by ona na své schůzce k závodě přistoupila.

„Jestli chcete dělat závod na body, tak to řekněte!“ pravil Mirek. „Zmizím na tu chvíli na dvorek. Pak mne zavolejte!“ Vždycky se to tak dělalo, když byl na družinovce nějaký hoch jiné družiny návštěvou.

„Pcha - cháá!“ vyprskl pohrdlivě Říša. „Závod na body. Vida! Ani jsme si na něj nevzdechli! Tady někde je!“ Vjel s líčenou lhostejností do obálky, ve které Tapin předával družinám každého týdne věci k programu schůzky a v níž byla vždy i obálka se závodem.

„Tak já jdu ven!“ řekl stísněně Mirek. Ještě pořád nerozuměl ničemu z toho, co zde viděl, slyšel a co i vycítoval.

Až pak mu to řekl Říša po lopatě.

„Ale co bys chodil ven!“ pravil lhostejně. „My máme bodování v tomhle měsíci stejně prohrané - a my to už ani nechceme vyhrát! A tak je nám to jedno, jestli závod někdo z jiné družiny uvidí. Ostatně vaše družina musí přece vždycky vyhrát! Vždyť jsme to viděli v neděli!“

Mirek si vzpomněl na štafetový závod, kdy jeho družina Jelenů zvítězila těsně před Liškami, a v hlavě mu svítilo. Tak to je tedy důvodem k té podivné dnešní náladě Lišek!

„Tak ty si myslíš, že jsme to v neděli nevyhráli spravedlivě?“

Říša se na něj podíval s předstíranou otcovskou starostlivostí a odpověděl mu hlasem, jakým jsou chlácholeny malé rozdurděné děti: „Ale vyhráli jste, Mirečku, vyhráli! Kdopak by si dovolil říci, že ne?“ usmíval se přitom vyzývavě a v jeho očích bleskl plamínek zloby. Celá Liščí družina se dala zase do posměšného chechotu.

Mirka dohrál Říšův tón řeči i podezření, které mu zde bylo nepřímě vmeteno ve tvář. Ztratil rovnováhu, zrudl a téměř křičel, když ze sebe chrlil své mínění.

„Tak abyste to věděli,“ pravil, „tak jsme to vyhráli docela právem! Tapin to přece jasně řekl už v neděli po vašem protestu. Ale i kdyby se skutečně mylil a vítězství by nám přiklepl omylem - to se přece také může stát, ne? - tak nemáte právo takhle mluvit! Jeden prohraný závod - i třeba nespravedlivě prohraný - vám přece nesmí otrávit náladu! A dokonce vás snad vyštvat k nějakému nepřátelství! To by přece nebyla Devadesátka Devadesátkou! Takhle jsme jednali, když jsme ještě nebyli v oddíle - ale nemůžeme tak mluvit a smýšlet dnes, když jsme skauty!“

Odmíchl se po tom dlouhém a rozčileném proudu řeči.

Někteří hoši se tvářili rozpačité a bezradně. Jen na Říšu neudělala jeho řeč dojem.

„My už to vidíme dlouhou dobu!“ pravil rezavě.

„A co vidíte dlouhou dobu? Tak řekni! Co vidíte?“

„Už od zahajovací schůzky to vidíme! Celá naše družina to vidí! Tapin nás už několikrát poškodil při bodování! Na oddílové radě se to pak vždycky jen tak nějak vymluví, zamluví - a zase se jede dál. Ale teď je toho už moc!“

Mirka opustila bojovná nálada a zvítězil zase chladný rozum. Probůh, co to tady Říša povídá? Vždyť to je spor, který sahá až k samým kořenům Devadesátky! Kde zůstala ta krásná souhra všech jejich hochů? Kde zůstalo jejich vzájemné přátelství? To už od zahajovací schůzky v září jsou hoši z Liščí družiny nespokojeni - vida - no, ostatně bylo to někdy na nich vidět, zejména ovšem Říša, ten byl po každém prohraném závodě otrávený a mrzutý až běda!

„Myslím, že družinovka má mít jiný program, než se tu hádat o takových věcech!“ pravil Mirek smířlivě. „To si máte vyřídit vy rádcové a podrádci družin na oddílové radě! Škoda, že nemám na ni přístup, když ještě nemám žádnou funkci.“

„Jen se neboj! Ty ji budeš mít brzo - vždyť jsi od Jelenů a ti mají všude přednost a výhody!“ bodl jej Říša.

Bumbi souhlasně zatleskal Říšově výpadu.

Na Mirka toho bylo už moc. Beze slova šel k věšáku, oblékl se a odešel z klubovny.

14. Mirkovy úvahy

Šel domů zdrcený a jako v mrákotách. Devadesátka, pro kterou žil a na níž myslel dnem i nocí, se pokazila. V Devadesátce, o které kdysi Tapin napsal v jednom „pejsku“ (v oddílovém oběžníku), že má být a také je ostrůvkem pohody a míru, se usídlil nešvár! Nešvár, závist a pomluva!

Devadesátka pokračuje

Co teď? Jak si udobřit a přesvědčit Liščí družinu, aby byla zase tak spokojená a přátelská ke všem, jako jsou družiny ostatní a jak to bylo odedávna vždy v Devadesátce zvykem?

A vlastně jaképak udobřování? Proč se mají Jeleni nějak pokořovat a doprošovat se smíření s Liščí družinou, když Lišky všechno začaly? Vzdor zabouril v Mirkových úvahách a hned byl zase poražen vědomím, že Říša a jeho Liščí družina se sami neudobří. Co tedy dělat? Pokořit se a začít s Liškami, aby byla zachráněna svornost Devadesátky, nebo Liškám jejich hněv a jízlivé poznámky oplácet a tak spor ještě více rozdmýchat? Oboje řešení bylo nepříjemné! Byly to smutné a bolestné úvahy.

Mirek si uvědomil, že členství v Devadesátce nepřináší jen samé radostné chvíle, ale také mnohé trpkosti. Co například zkusil jen na táboře u vydří říčky, když se Jiří tehdy začal tak podivně měnit a když jejich krásné přátelství se zhroutilo. Nebo ta hrůza, když lotr Ondra za ním na tábor přijel vydírat! Byly to celé hory utrpení, kterými se Mirek prokousával.

Ale jak za to zase vítězství v různých všelikých trampotách posilovalo a rovnalo povahu! Což nebyl Mirek hochem naprosto špatným, než do Devadesátky vstoupil? Ve třídě býval znám jako prohnanec, který dovedl každého ošidit. Býval také tyranem slabších hochů. Bledoučků Hortyna by o tom mohl povídat celé romány!

Devadesátka proměnila Mirka v dobrého člověka. Mnohými strachy a mnohým utrpením musel Mirek svou nápravu Devadesátce zaplatit. Ale vyplatilo se to! Zlatá, dobrá Devadesátka!

A teď by měl být se vším snad konec? - Ne, - ne, to se musí nějak spravit! Hned zítra Mirek sdělí všechny své obavy Vendovi. Bude mu opakovat všechny výroky Lišek. Venda je rádcem družiny. Je tedy členem oddílové rady a tam se to musí nějak urovnat. Tapin to určitě už zařídí, aby se Devadesátka stala zase tím „ostrůvkem pohody a míru“. Tapin dokázal už jiné věci. Vede Devadesátku už řadu let a za tu dobu přešlo přes ni mnoho bouří a Tapin v nich uchránil Devadesátku vždy před pohromou. Mirek se mnohé dočetl ve starých oddílových kronikách a leccos Tapin i sám vyprávěl při černých hodinách v klubovně nebo na táboře večer u kamen i při táborovém ohni.

Už aby bylo zítra a aby Mirek mohl vendovi všechno vyprávět a aby se společně uradili, co podniknout! Nejistota, zda přinese v pátek Joska mapu k Ondrově skryši a obava, jak věc s Ondrou skončí, byly pro dnešek odsunuty na vedlejší kolej.

15. „V pátek v šest večer u svítilny“

Když skončila ve čtvrtek družina Jelenů svou schůzku, vzal si Mirek Vendu stranou a sdělil mu vše, co slyšel o Jelenech mluvit ve středu na Liščí družinovce. Mirek schválně o věci nehovořil před ostatními hochy družiny. Nechtěl, aby se to hoši dověděli a aby hněv nevzplanul také na jejich straně.

Venda doznal, že již také pozoroval u Lišek a zejména u jejich rádce Říši občas chování, které se dalo nazvat všelijak, jen ne chování přátelské. Také na oddílových radách bylo prý už několik střetnutí Říši s Vendou. Venda prý o tom nechtěl v družině mluvit, aby hochům nepokazil náladu. Schválil teď Mirkovu opatrnost, že rovněž před hochy neříkal nic o tom, co zažil na včerejší Liščí schůzce. Opravdu bude nejlepší, když celou věc předají Tapinovi, aby v ní pomohl.

Jakmile Mirek své obavy Vendovi sdělil, nabyl zase dřívějšího klidu. Pěkná a nadšená družinová schůzka oběma zlepšila náladu. Gaučík, jindy náladový a nestálý, byl dnes přímo vzorný a samá ochota. Věčně hladový Mýval rozchechtal všechny tím, když si vytáhl z aktovky kastrůlek se škebánky a začal si je na kamnech opékat. Přitom se vesele účastnil schůzky, ani slovo mu neušlo. Nikdo se na něj nemohl zlobit. Norek, který až do tábora byl v Liščí družině, udivil všechny svou pilí a zájmem o družinu. Přinesl zajímavý družinový závod na body: Na velkých čtvrtkách měl vždy nalepeno 10 obrázků různých slavných mužů, 10 hradů, 10 měst a 10 stromů. Pod obrázky nebyly žádné nápisy a hoši měli - každý zvlášť - napsat jejich jména.

Byla to opravdu podařená hezká družinovka, všichni jí byli nadšeni. A nejvíce Venda a Mirek.

* * *

Dobrá nálada Mirkovi pak už zůstala a v té se dočkal pátečního večera. Dnes večer má Joska přinést Ondrovu mapu!

Setmělo se brzo po čtvrté hodině. Mirek neměl doma stání a nejraději by běžel dolů na kampu s prvním soumrakem. Ještě štěstí, že na zítřek nemá žádné učení a úkoly. Neudělal by ani čárku, nenaučil by se ani písmenko, byl příliš

rozechvělý očekáváním.

Pokusil se pracovat trochu na vymyšlení závodu na body, který družině poněkud nerozvážně slíbil na příští schůzku, aby se nedal zahanbit Norkem, ale ani to se mu nedařilo.

Po páté hodině vyběhl z domu. Byla už téměř úplná tma.

Mirek pružně a téměř neslyšně takřka sjel po několika schůdcích v jeho ulici, uhlazených a vyšlapaných mnoha generacemi lidí, kteří zde žili a chodívali dávno a dávno předtím, než se narodil.

V hradčanských i pak dole v malostranských uličkách bylo plno ruchu. Spousty lidí spěchaly kamsi za svými nejrozmanitějšími cíly, hoši a děvčata se začínali trousit se džbány a sklenicemi do hostinců pro pivo svým otcům, kteří se vrátili z práce. V jednom z průjezdů viděl Mirek jakousi bitku dvou chlapců. Nezastavil se však. Také výkladní skříně knihkupeckých obchodů ho dnes neupoutaly, ač jindy tu vydržel stát dlouhou dobu. Neměl dnes pro nic jiného smysl než pro Josku a pro obálku, kterou měl přinést.

Ačkoliv šel Mirek na kampu úmyslně všelikými oklikami, přece přišel k svítilně, kde měl s Joskou smlouvenou schůzku, asi o čtvrt hodiny dříve.

Bylo chladno, sychravo a Mirek se chvěl zimou. Zmizel od lampy do neosvětlené uličky a tady pobíhal sem a tam, aby se trochu zahřál. A chvíli co chvíli pohlédl na svítící hodinky na svém zápěstí.

Několik minut před šestou byl zase už u svítilny. Obával se, že by Joska mohl přijít dříve, a že by třeba zase odešel, kdyby tu Mirka nespatriil.

Minuty však ubíhaly jedna za druhou a Joska se neobjevoval. Mirkovi počalo být úzko. Co se to jen Joskovi stalo, že nejde? Snad ho otec nepustil z domu? Joska má tak přísného tatínka! Či snad zapomněl?

Je šest hodin deset minut. Ve tmě se občas ozvou kročeje osamělých chodců a Mirkovi začne vždy bít prudčeji srdce. Ale Joska tonikdy není! Mirek počká do čtvrt na sedm. Pak půjde Joskovi naproti.

Vykročil směrem k domu, kde Joska bydlil, skoro až v půl sedmé. Až dosud doufal, že Joska přijde. Uvědomil si, že by mohl Josku třeba minout, když mu půjde naproti. Ale teď se už nedá nic dělat, sem už Joska určitě nepřijde!

Mirek kráčí přes liduprázdný Hliněný plácek, který byl kdysi svědkem jeho velkých úspěchů. To ještě za starých dob party, kdy Mirek nebyl v Devadesátce a hrál tady za partu kopanou. Kde jsou ty časy! Teď je tu prázdno a ticho, jen zase ta lampa tu syčí a nazelenale svítí.

Za Hliněným pláckem bydlí Joska v takové malé zastrčené uličce, skoro u řeky. Všechno tu páchne rybinou, vodou a temný hukot jezu je slyšet až sem.

Mirek už stojí u domu, kde Joska bydlí. Několik oken v něm svítí. Také v Joskově bytě je světlo. Tady je možná Mirkova spása! Má jít nahoru za Joskou? Mirkovi se moc nechce. Joskův otec je věčně nabručený zlostný člověk, drsný a nevrlý, zná jen svou dřinu na pískařských lodích. Ptal by se, co Mirek tak naléhavě Joskovi chce - a jak by mu to Mirek vysvětlil?

Co by za to Mirek dal, kdyby Joska vyšel z domu! Ten nešťastný nápad umluvit si schůzku na šest hodin večer. Proč si neřekli v pět?

Kdyby šel tudy alespoň nějaký chlapec, Mirek by ho poslal k Joskovi nahoru, aby ho přivedl! Ale je tu pusto a prázdno.

Pak Mirka napadá, aby na Josku zapískal. Snad ho uslyší. Ale co zapískat, aby Joska pochopil, že to patří jemu? V partě sice měli signál, ale Mirek má strach jej zapískat! Vždyť tady někde v blízkosti bydlí i Ondra!

A pak Mirka napadá nápěv písně, o které ví, že jej Joska zcela určitě pochopí. Je to píseň z klubovny Devadesátky. Při té si přece tehdy ve tmě Joska s Mirkem ruce podali a stiskli!

„Jak staré lásky zapomnit, kdy druh druhu stál blíž,

jak staré lásky zapomnit, snad že to dávno již?“

Mirek hvízdá ze začátku tiše, pak ale hvízd zesiluje a píská i refrén písně a její další sloky. Píseň má krásný tklivý nápěv a i sám Mirek mu zde teď podléhá. Hvízdá, jak nejlépe umí, výmluvně, významně. Uslyší Joska? Vzpomene si na ten stisk ruky tam ve tmě v klubovně, kterým zpečetili své nové navázané přátelství?

V osvětleném okně se teď mihl stín a kdosi se dívá z okna. Ano - ano, není pochyby, je to Joska! Joska se dívá dolů! Uslyšel tedy! Je doma! Sláva! Mirek je tak rozradostněn, že úplně zapomíná zlobit se na Josku, že nepřišel na umluvené místo.

Joska teď dává v okně nějaké znamení. Mirek dobře nepostřehl, co to mělo znamenat. Má jít Mirek nahoru k němu? Či snad má odejít? Joska od okna zase zmizel a záclona se uklidnila.

A za chvíli už Mirek slyší kroky po schodech v domě. Někdo běží dolů. Je to Joska.

Devadesátka pokračuje

Je velmi bledý, ale to je vina plynové lampy u vchodu do domu, která má nazelenalé světlo. A vypadá tak divně, rozpačité.

„Nezlob se na mne, Mirkú!“ povídá a dívá se kamsi Mirkovi přes ramena. Mirek se však nezlobí. Je šťastný, že se vůbec s Joskou sešel. „Proč jsi nepřišel? čekal jsem tam skoro až do půl sedmé!“

„Já - víš - já měl strach!“ přiznává se Joska. „Hrozný strach z Ondry! Když jsme si v neděli cestou z klubovny umluvili, že ti přinesu tu obálku, myslil jsem to vážně. Teprve pak doma se mně to všechno rozleželo... a... tak jsem si řekl, že zkrátka dnes k svítelně obálku nepřinesu!“

„Co - ty tedy - ty tu obálku nechceš přinést?“ zdrceně vydechl Mirek.

„Nechtěl!“ pravil důrazně Joska. „Nechtěl, ale přece jsem ji přinesl. Tady je!“ Při těch slovech sáhl pod kabát do náprsní kapsy, opatrně se rozhlédl ještě po liduprázdné ulici, a když v ní ani človíčka nespatriil, vyndal z kapsy větší silnou obálku.

Mirek se po ní skoro až vrhl. Joska se sotva znatelně usmál svým rozpačitým úsměvem a řekl: „Měl jsi šťastný nápad s tou písničkou, co jsi pískal. Slyšel jsem ji. Kdybys pískal něco jiného, taky bych to slyšel... ale ani by mě nenapadlo přijít. Ta písnička ale... víš, to je ta z klubovny - víd? Musel jsem zkrátka obálku vzít a běžet sem dolů k tobě!“

Mirek slyší Joskova slova jen tak na půl, ani je pořádně nevnímá. Svírá v rukou jen pevně obálku, ze všech stran ji prohlíží a ruce se mu chvějí. Ví, že zde v této obálce je pravděpodobně jeho záchrana před vyděračskými rejdy bídačka Ondry.

„Co s ní chceš dělat?“ zeptal se stísněně Joska. Představa Ondry, který uměl tak zuřit, vyhrožovat a mstít se, mu nešla z mysli. Strach ho svíral.

„No, otevřu ji! Co bych s ní dělal!“ vybuchl prudce Mirek.

„Ale jak? Ondra nesmí nic poznat! Že mne to jen napadlo!“ bědoval Joska.

„Neboj se! Nic se nestane!“ uklidňoval jej Mirek, ale sám byl v duchu v rozpacích, jak obálku otevřít, aby Ondra nic nepoznal.

Také záblesk jakéhosi studu mu šlehl v rozčilené mysli. Otevírat cizí dopisy - a k tomu dokonce závět! Hned zase ale výčitku svědomí zaplašil. Nedělá to přece z nějakých nepoctivých důvodů!

Obálka byla zalepena na zadní straně žlutou lepicí páskou.

„Už vím, jak to udělám!“ povídá Mirek zvolna. „Otevřu obálku a zase pak zalepím tak, že to ani ty nepoznáš! Uvidíš!“

„Jen aby! Jen aby!“ povzdechl Joska pochybovačně. „A jak to uděláš?“

„Schválně ti to neřeknu. A zítra uvidíme, jestli jsi to poznal!“ usmál se Mirek.

Někde ve tmě za rohem se ozvaly kroky jakéhosi pozdního chodce. Mirek chvatně a poplašeně schoval obálku do náprsní kapsy. Joska její zmizení sledoval úzkostlivě svýma vodnatě modrýma očima.

„A zítra v pět hodin odpoledne se sejdem zase tam u té lampy, kde jsme se měli sejít dnes!“ zašeptl pak ještě Mirek. „Přinesu ti tam obálku zpátky - bude už po operaci!“ Povzbudivě se přitom zasmál. „Ať máš raději obálku zase u sebe! Řeknu ti, co v ní bylo - a pak půjdu do klubovny. Kdybys chtěl, mohl bys pak jít se mnou. Dohodli bychom se po cestě, co udělat dál!“

„Dobře. To by šlo!“ posvědčoval neurčitě Joska. Nebyla s ním řeč - Mirek poznal, že jej svírá pekelný strach před Ondrou. Podal Joskovi proto kvapně ruku - aby si to snad Joska nerozmyslil a nechtěl obálku zpět - a pak se rozběhl do tmy, domů.

16. Mirek otvírá obálku

Rozrušen na nejvyšší míru, běžel přes celou Kampu, jako kdyby byl štván neviditelným přízrakem a chvílemi se nutil do klusu, i když rovina Kampy byla za ním a on začal stoupat do kopcovitých hradičanských uliček.

Papírník v domě „U tří jelenů“ měl už dávno zavřeno, ale to nevadí, Mirek se tady u něho zastaví hned zítra, jakmile přijde ze školy. V jeho výkladní skříni totiž viděl už dříve celé pyramidy koleček různobarevných lepicích pásek nejružnějších šířek. Proto mohl klidně dnes večer tam dole Joskovi říci, že už ví, jak obálku otevře, a znovu zalepí, když viděl zadní stranu obálky zalepenou žlutou páskou. Koupí si prostě u papírníka přesně takovou a tou pak přelepí roztrženou pásku na obálce, aby Ondra nic nepoznal. Joska o obálce řekl, že je zapečetěná! A ona je zatím jen zalepená! Doma bylo obvyklé mamínčino kázáníčko pro velmi pozdní Mirkův návrat, ale Mirka se dnes nijak zvlášť nedotýkalo. Obálka v kapse, jako by ho páčila. Jediná jeho touha byla už-už ji otevřít, prohlédnout její obsah.

Zatímco maminka připravovala večeři, podařilo se Mirkovi ze svého stolku

Devadesátka pokračuje

vsunout do kapsy žiletku, zabalenou v papírku. Bude ji asi potřebovat.

Pak přišel otec ze své pracovny. Byl dnes vlídný a hovorný. Dobíral si Mirka, na oko mu hrozil, že mu zakáže skautování, jen aby jej žertem trochu pozlobil, a ani slůvko dnes nepřenesl o škole.

Po večeri Mirek s největším sebezapřením vyložil před sebe na stůl několik učebnic a sešitů - a předstíral, že se učí. Písmenka mu však tančila před očima a Mirek se ani nesnažil, aby se na učení soustředil. Dnes večer výjimečně nebude z učení nic! A Mirek si v duchu přiznal, že z učení není nic ne jenom dnes večer, ale už od té doby, co ho Ondra zdrtil tou svou nesplnitelnou žádostí a pohružkou. Ale jen co bude ten nešťastný úpis v Mirkových rukou, pak se do toho zase vloží! Pak všechno dohoní! Pak život pro něj zase bude mít teprve cenu!

Když se maminka i tatínek ponořili do četby novin, Mirek se zdánlivě lhostejně a klidně zvedl a nenápadně se vytratil do koupelny. Dobře to dopadlo, nepovšimli si jeho odchodu.

Jakmile za sebou zavřel dveře koupelny, jeho nenápadné klidné pohyby se změnily v horečné rychlé. Rychle skočil k vařiči, naplnil malý kastrůlek trochou vody a zapálil plyn. Až se voda začne vařit, Mirek se pokusí nad párou napřed pásku z obálky odlepit. Bylo by to přece jen lepší, než ji rozříznout a pak ji přelepovat.

Zatímco se voda hrála, vyňal Mirek z kapsy Ondrovu obálku a znovu ji důkladně prohlížel. Ano - zrovna takovéhle pásky viděl v obchodě „U tří jelenů“. Ostatně, jsou jich teď všude plné výkladní skříně, ale takovouhle žlutou viděl zatím jen tady.

Zkusil pásku odlepit pouhou rukou, na sucho. Nebylo to však možné. Páska držela naprosto pevně.

Voda v kastrůlku se začala vařit. Oblaka páry z ní vystupovala. Držel obálku v nich, chvílemi ji přidržoval až těsně u vodní hladiny. Jeho ruka byla brzo orosená sraženou párou, také obálka zvlhla. Jen páska držela pořád pevně dále, proti všem tvrzením, které Mirek vždycky slyšával, že se v páře rozlepi jakkoliv důkladně slepené papíry.

Voda zvolna vychládala, páry ubývalo. Mirek natočil znovu a opakoval to pak ještě asi dvakrát. Okraje pásky se takřka neznatelně oddělily od papíru obálky, její hlavní střed byl však stále pevně přilepen. Ne - ne, recept s párou selhal.

Mirek tedy vzal žiletku, položil obálku na stůl a tam, kde se pod páskou rýsoval okraj závěrky obálky, začal jemně a pečlivě pásku prořezávat. Hlava se mu až přitom zatočila a prudce oddychoval. Byla to vzrušující práce a Ondrova pomsta bude hrozná, objeví-li ji!

Konečně je páska proříznuta po celé své délce! Uzávěrka obálky skoro odskočila od druhé části. A Mirek chvějící se rukou z ní vylovil veliký složený arch papíru.

Písmena na papíře nebylo mnoho, zato všelijakých čar a koleček zde bylo plno. Ano, je tu ručně kreslená mapa, situační plán - a Mirek také už vidí, kterého místa se týká.

„První táborák s partou...“, čte zde nahoře. Je tam černý čtvereček a od něho vedou tečky. Ta kolečka, to jsou stromy Mirek ví, kde to je! Jak by nevěděl, kde měla Ondrova parta svůj první táborový oheň! Je to tam daleko vzadu v Prokopském údolí, na malé mýtině uprostřed zalesněných kopců a skal. Bylo to tenkrát poprvé, co s Mirkem, Joskou a Přemou šel také Ondra. Zavedl je sem na to místo a zde také vlastně začala jeho vláda nad nimi, zde převzal bezhlučně a bez jakéhokoliv povídání vedení party z Mirkových rukou. Všichni ho uznávali, byl starší a uměl tolik věcí!

Mirek sleduje tečky, vedoucí od toho místa. Přeskakují malou skalku - a teď pozor - jeden, dva, tři, čtyři kroky od její pravé strany doprava - a tam se zastavit. Tam je stanoviště, ze kterého jsou vidět vzadu za skalkou osamělé stromy. Ano, Mirek se na ně pamatuje.

Tečky vedou mezi tyto stromy. Stromů je zde čtrnáct. Čtrnáct koleček, co kolečko to jeden strom, a tečky se proplétají mezi nimi a u jednoho se zastavují. Dále nevedou. Tam je tedy cíl.

Mirek vzrušeně loví v kapse tužku a notýsek. Není zapotřebí omalovávat celý plán. Mirek ví, kde jsou ty stromy. Jen jestli to jsou ty, které Mirek myslí! Pro jistotu začíná kresbu od skalky.

Konečně hotovo. Mirek ještě jednou přelétává celý plán i svou kresbu. Ano, je to tak správné. Teď jen rychle vrátit Ondrův náčrt do obálky a honem z koupelny ven, zpátky do pokoje, aby se otec neptal, kde byl tak dlouho.

Návrat ke stolu se Mirkovi podařil stejně jako odchod. Maminka ani otec - zabráni do své četby - si Mirka nepovšimli.

Vzal do ruky zeměpis, ale místo jeho rádek a obrázků viděl jen tu cestu tam dozadu do Prokopského údolí. V duchu ji teď prolétl snad tisíckrát. A spřádal

Devadesátka pokračuje
plány, jak se tam co nejdříve vypravit.

17. Devadesátka ztrácí člena

Tentokrát Mirek nemusel na Josku čekat. Ba dokonce Joska už stál u svítilny, když Mirek přišel.

Joska se bázlivě rozhlédl kolem do houstnoucího podzimního šera, vykročil Mirkovi naproti a dychtivě zašeptl: „Tak co – jak to dopadlo? A máš obálku?“ Bylo vidět, že je u něj hlavním ne to, co Mirek v obálce objevil, ale to, zda je obálka tady a v pořádku uzavřena.

„Mám! Mám!“ řekl Mirek konejšivě. „Nebuď člověče přece tak vyplašený!“

Zašli do domu naproti svítilně a zde Mirek vyňal obálku z kapsy. Joska se po ní vrhl a úsměv se mu roztáhl po tváři. „Měl jsem vážně strach, že mi ji nevrátíš! Ondra by mne zabil!“

Obrátil obálku na druhou stranu, prohlédl žlutou zalepovací pásku a zeptal se nejistě: „A – tys ji ani neotvíral?“

„Otvíral!“ smál se Mirek! „A jak panečku otvíral! Taky ale zase pěkně zalepil, jak vidíš!“

Ano, podařilo se mu to jedinečně! Hned ráno cestou do školy koupil u papírníka pásku, dokonce asi o dva milimetry širší než byla Ondrova – a tou ve škole o přestávce v koutě opuštěné chodby proříznutou stranu páskou přelepil. Ani Joska nic nepoznal – a že přece věděl, co asi Mirek s obálkou dělal!

„Je to tam, co jsme dělali s Ondrou poprvé táborák!“ vykládal pak Mirek Joskovi. To už byli z domu zase venku a kráčeli rychle směrem ke klubovně Devadesátky. A horlivě umlouvali, co dále počít. Kdy se tam vypravit? A jaké nářadí vezmou s sebou?

„Stačí vzít dvě polní lopatky!“ pravil Mirek. „Dovolím se Tapina a vypůjčím si je v klubovně. Nejlepší by bylo jít tam co nejdříve! Nebudu mít klid, dokud ten svůj úpis ďablu nenajdu.“

„A ani slovo o ničem před Přemíkem!“ vymíňoval si Joska. „To víš, je přece ještě jen menší, lehce se může prořeknout, a když Ondra zahromuje, vyklopí to bez mučení. Přemík nesmí vůbec nic vědět!“

Mirek s tím souhlasil. Čím méně lidí o tom ví, tím lépe! Pak ho něco napadlo:

„Podívej se – uděláme to takhle: Dnes bude v klubovně porada o tom, kam půjdeme s Devadesátkou zítra. Vždycky se to teď v nejistém počasí rozhoduje až v sobotu! A já se pokusím prosadit, abychom šli do Prokopského údolí. A také to, abys mohl jít s námi. No – a pak my dva – až se Devadesátka bude chystat k večeru na cestu domů – tam ještě zůstaneme a dáme se do díla.“

Joska byl plánem trochu zklamán. „A co Ondra, člověče? Vždyť je neděle! Zítra s ním ještě musím chtít nechtít – bylo by to nápadné, kdybych zmizel!“ „A kam máte jít?“

„No, to víš – do bijáku někam do Prahy.“ „Tak zkrátka nepůjdeš a dost!“ řekl Mirek pevně a rozhodně. „Stejně večer budeme mít v ruce můj úpis – a pak ať se Ondra vzteká a hrozí jak chce, nemůže už ničím hrozit! Tobě ostatně nemůže hrozit ani teď, vždyť tebe nemá tak v moci, jako mne! Ty jsi přece svobodný člověk – ne? A přece ses rozhodl, že se od něho s Přemou odtrhnete! Tak je to jedno, jestli odtržení nastane zítra nebo až za týden. A že bude Ondra prskat a zuřit, to můžeš být jistý! Ale to je jedno, jestli to bude zítra, či jindy! Jednou to přijít stejně musí! Zabít tě Ondra přece nemůže!“

Mirkovy pádné důvody na povolného Josku působily. Dobrá, udělá to tedy tak! Odváží se tedy nejít zítra s Ondrou a Přemou. Přemu pro zítřek zatím ještě Ondrovi nechají, Joska mu neřekne ani slova. Vyjde z domova mnohem dříve – a když si pro něj Ondra s Přemou přijdou, nebude už doma. Dokonce navede maminku a otce, aby na zazvonění nešli otevřít. A tak bude na neděli proti Ondrovi ještě zabezpečen. No a pak – pak se děj vůle osudu!

„Žádné strachy!“ klidnil ho Mirek. „Ondra ti opravdu přece nic nemůže udělat. A nějakou tu ránu od něho snad sneseš! A dlouhou chvíli neumřeš, to víš! Ještě dnes se přihlásíš u Tapina, abys byl přijat na zkoušku do Devadesátky. Zkoušku uděláš, nejsi přece žádný nešika, ani na hlavu padlý! A Přema pak k nám půjde také – a všechno bude dobré!“

Za hovoru došli až do klubovny. Bylo zde již zase plno hochů, jen hovor se zdál být Mirkovi dnes nějak tišší než jindy. Zatímco se Joska nesměle a se svým obvyklým rozpačitým úsměvem pozdravil s hochy Vydří družiny, které posledně tak vydatně pomohl při závodu, Mirek se rozhlédl po klubovně.

Jakpak se asi bude tvářit Říša, až mu Mirek podá ruku? Jestlipak se mu omluví za ta urážlivá středeční slova? A co ostatní chlapci z jeho Liščí družiny?

Devadesátka pokračuje

Byli tu ale jen Prášek, Víta a Bumbi. Mirek jim podal ruku, jako každému jinému, usmál se na ně - a oni úsměv opětovali. Říša, Karmínek, Boja a Kokrháč zde nebyli.

V rohu klubovny u malého stolku seděl Tapin a kolem něho stáli družinovní rádcí Venda, Vláša a Grizzly. Mirek tušil, o čem spolu asi hovoří! O Říšovi a jeho podivně jednající družině. Byla to vlastně taková malá oddílová rada: Tapin a tři rádcí. Mirek si netroufal přistoupit, aby nerušil. Ale Tapin jej zahlédl a zavolal:

„Tady je Mirek - vida! Čekáme na tebe!“ Jeho hlas byl vlídný, jako vždy, ale ve tváři mu ležel stín. Mirek hned poznal, že se něco děje.

„Řekni nám, Mirku,“ pravil Tapin, „jak to bylo, když jsi zde byl ve středu na Liščí družinovce! Jak jsi byl přivítán - a co ti chlapci říkali!“

Mirek to vypověděl všechno poctivě, jak si pamatoval, slůvko za slůvkem.

„Abys rozuměl“, řekl potom Venda Mirkovi, „Říša právě ohlásil dopisem, že přestupuje z Devadesátky do jiného oddílu.“

„Tak!“ vydechl jen Mirek. „To to teda pěkně skončilo!“ Proto také byla v klubovně taková stísněná nálada. Hoši to zřejmě už věděli.

„Já už to viděl dlouho, že má Říša vánoční nálady!“ pravil, Vláša.

(„Vánoční nálady“ říkali hoši zpola žertem tomu, když někdo byl mrzutý nebo trucovitý a znechucený.)

„A to ještě nevíme, co udělá Karmínek a Kokrháč!“ uvažoval Grizzly. „Ti jsou úplně v Říšově vleku. Co udělá Říša, udělají oni!“

„To je pravda!“ řekl Mirek. „Však také ve středu Říšovi proti mně statečně přizvukovali!“

„Zkrátka už nám všechno v Devadesátce příliš dlouho klapalo - to je to!“ povzdechl si trpce Tapin. „A to se pak vždycky musí nějaký chlapík najít, kterého - jak se říká - pálí dobré bydlo a ten se honem, honem postará o to, aby dobrá pohoda byla pokažena.“

„Kdyby ten Říša aspoň jen vystoupil, ale nešel do jiného oddílu!“ hovořil zase Venda. „To je to nejhorší, čím nás může urazit a jak poškodí naši pověst. Co si tam v tom jiném oddílu o Devadesátce pomyslí? Nevědí, že my za odchod Říšův nemůžeme a budou se o Devadesátce domnívat, kdovíjak to zde není hrozné, když od nás někdo utíká. Prosím od nás, z Devadesátky“ dodal hrdě, „která byla a je jiným oddílům vzorem!“

Hovořili a uvažovali tak ještě delší chvíli. Joska mezitím odešel domů. Někteří hoši se pak dožadovali, aby již bylo rozhodnuto, kam se Devadesátka vypraví zítra, protože se zvolna připozdívalo.

Mirek dal - jako první - návrh na Prokopské údolí. Většina hochů souhlasila. Vždyť to bylo místo s pěkným prostředím, ve kterém se dá hrát spousta her a přitom je poměrně velmi blízko Prahy, takže se neztratí příliš mnoho drahocenného času cestou tam a zpět. Výprava bude odpolední, sraz ve dvě hodiny na konečné stanici pětky.

Mirkovi se také podařilo prosadit, aby Joska směl zítra - ještě zatím jako host - se výpravy účastnit.

„Dobrá,“ pravil Tapin. „Dnes večer také máme oddílovou radu. Rozhodneme tam, zda Josku přijmeme pak i na zkoušku do Devadesátky. Myslím však, že ano! Joska na nás dělá dobrý dojem!“

18. Rušný den

Jindy se Mirek na neděli vždycky těšil, ať už byla na programu výprava s Devadesátkou za město nebo jen oddílová beseda v klubovně. Ale tuto noc ze soboty na neděli, kdy rozčilením tak dlouho nemohl usnout, očekával zítřejší neděli s podivně nepříjemným vzrušením. Měl k tomu několik důvodů.

Především bude muset hned ráno běžet dolů na kampu sdělit Joskovi, kde je sraz k odpolední výpravě do Prokopského údolí a že je tam očekáván. Škoda, že včera odešel Joska dříve domů! Mirek tím ztratí teď téměř celé dopoledne. A je tu ještě nebezpečí, že potká někde na Kampě toho ničemu Ondru.

Odpoledne bude pak tedy výprava. Dobrá. Jak ale dopadne při té mizerné náladě, která vládne od včerejšího dne v Devadesátce po Říšově odchodu? A jak se výprava za této stísněné nálady bude líbit Joskovi? Nebude se mu stýskat po Ondrově společnosti a po biografu?

A ten Říšův případ sám o sobě - to je úplná tragédie Devadesátky! Snad v jiných oddílech, kde pouto přátelství a soudržnosti není tak pevné a kde si jsou hoši poměrně vzájemně lhostejní, odchod jednoho člena nic neznamená. Ale v Devadesátce, která je či vlastně donedávna ještě byla pevným nerozborným celkem, je to neslýchaný a zdrcující otřes.

A jak dopadne to hledání Ondrovy závěti? Najdou s Joskou něco? Bude konec

Devadesátka pokračuje

Mirkovým strachům?

Tak Mirkova mysl přelétla od jednoho problému k druhému a starosti mu nedaly usnout.

Ráno Mirka napadlo, že pošle k Joskovi o odpoledním srazu vzkaz. Napsal mu psaníčko a malý Standa Hykeš z II. patra je ochotně doručil za několik známek, které už Mirek nesbíral, a za jeden odznak. Mirek tím získal čas k napsání úkolů a kromě toho se vyhnul možnému střetnutí s Ondrou na Kampě. Standa se vrátil domů před polednem a přinesl Mirkovi Joskovu odpověď: „Přijdu určitě. Nezapomněl jsi na ty lopatky? Joska.“

V Mirkovi trochu hrklo, protože včera v klubovně za té napjaté situace na lopatky ani nevzdychl! Ale nic se nestalo! Vypůjčí si starou lopatku, co mají ve sklepě na nakládání uhlí. Nějako ji už ze sklepa propašuje!

Devadesátka se sešla na konci električky číslo 5. Joska už zde byl, když Mirek přijížděl.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Mirek trochu velitelsky. Joska přikývl a něco prohodil, co zaniklo v radostném hovoru a křiku chlapců, kteří se seběhli kolem Mirka. Byla to skoro celá Jelení družina.

Venda, rádce Jelenů, pak vytáhl Mirka z klubka hochů stranou a řekl mu tlumeně s vážnou tváří: „Tak víš už další novinku? Karmínek a kokrháč jdou prý za Říšou. Také prý vystoupí z Devadesátky!“

V Mirkovi se zatajil dech. Jaká pohroma se to hrne na Devadesátku? Úzkostlivě se rozhlédl po shromážděných hoších - ale skutečně - Karmínek ani kokrháč tu nebyli!

„Celá družina se vlastně úplně rozklížila!“ hovořil zase trpce Venda. „Nikdy bych to v Říšovi nehledal! Tak nás všechny vlastně zradil. A vždycky to byl takový věrný člen oddílu!“

Mirek očima hledal trosky Liščí družiny. Byli tu z ní jen Bumbi, Boja a Víta. Kromě kokrháče a Karmínka chyběl ještě Prášek. Mirek si v duchu myslel, že s tím už bude také asi konec.

Bumbi, Víta a Boja stáli o samotě v hloučku, s podivným výrazem v tváři.

Mirek kývl hlavou k nim a zašeptl k Vendovi: „A tohle prosím byla ještě před několika týdny docela dobrá věrná družina Devadesátky! Jak se jen tak snadno a takřka přes noc mohlo změnit jejich smýšlení?“

Venda chtěl něco odpovědět, ale ozval se hvizd Tapinovy píšťaly, oznamující odchod po družinách, v hloučkách.

Mirek byl rád, že dnes nejde celá Devadesátka v jediném útvaru a pochodem. Nebylo by možno mezi sebou hovořit a Mirek cítil dnes takovou nutnost s někým mluvit! A o ničem jiném než o Devadesátce! Joska šel s vydří družinou, a tak Mirek mohl nerušeně a otevřeně hovořit o nové situaci v oddíle s celou Jelení družinou.

Také hoši v družině byli vzrušení událostmi u Lišek. Však to byl také případ, který neměl v oddíle snad pamětníka. A jen podivný odchod vzorného chlapce Jiřího po loňském táboře snad jen rozčeřil hladinu Devadesátky.

Zpředu došel Tapinův vzkaz, vyřizovaný Jurisem z Krahující družiny: pospíšet si a před jezírkem zahrnout vpravo na plácek, kde se začne hrát jakási hra.

Hoši přidali do kroku.

19. Tři odcházejí, jeden přichází

Tapin zapískal nástup a družina Jelenů měla co dělat, aby včas do těch prožluklých třinácti vteřin k němu doběhla. Byl to jeden z mnoha nepsaných zákonů Devadesátky: Ať jsi, kde jsi, jakmile je zapískán nástup, do třinácti vteřin po jeho odpískání budeš stát ve vyrovnané řadě své družiny v nástupu.

Všichni hoši chtěli nechtěli musili pohlédnout na místo, vyhrazené Liščí družině. Tam, kde jindy stávala hrdá, slavná a dobrá družina Lišek, krčily se dnes jen její zbytky, Bumbi, Víta a Boja, kteří tu stáli jako trosečníci. Rozpacitě se usmívali pod pohledy všech ostatních hochů.

„Nějak se nám v Devadesátce kazí počasí!“ začal Tapin hovořit. „Měli jsme mezi sebou tak krásnou pohodu, jakou dovedou chlapci jen málokde a málokdy vytvořit. Srovnajte to například jen s přátelstvím ve třídě, kde třebaže se hoši vidí mezi sebou každý den, přece k sobě necítí žádné zvláštní pouto přátelství.“

Tím neuvěřitelnější a tím smutnější je skutečnost, že tři naši hoši svévolně porušili tento kruh pěkného kamarádství, porušili naši pospolitost a pod záminkou krivd, které jsme prý spáchali na jejich družině, od nás odcházejí. Víte všichni, o kom mluvím. Jsou to Říša, Karmínek a kokrháč. Tolik toho s námi prožili! Říša byl s námi tři roky, Karmínek a kokrháč po dvou letech. Každý rok s námi tábořili, desítky výprav s námi podnikli, zažili s Devadesátkou dobré i zlé. Vždy za ní tak věrně stáli, vždy se jim v ní líbilo, vždy taky shledávali

Devadesátka pokračuje

vše správné a spravedlivé. A najednou se jejich smýšlení obrátí v úplně nepřátelské! Najednou se jim zdáme zlí, nespravedliví!

Nedali si vymluvit, že jsou neusmíření - a to je pro mne to nejbolestnější, co se mně jako vedoucímu může stát! Pracuji jen pro vás, mám na mysli jen vaše dobro. Proto se mne tak dotýká, když se naleznou hoši, kteří tuto moji snahu neuznávají a naopak mně připisují úmysl opačný - ublížit!“

Tapin na vteřinu zmlkl, rozhlédl se po chlapcích a pak pokračoval :

„Odchodem Říši, Karmínka a Kokrháče se končí zase jeden úsek života Devadesátky. Budeme na ten jejich odchod dlouho a s bolestí vzpomínat, než se vzpomínky zahojí. A nový úsek života Devadesátky začínáme částečným zaplněním mezery, vzniklé jejich odchodem. Mirek dnes přivádí do Devadesátky svého kamaráda Josku, kterého již trochu známe z klubovny, kde se jako náš host účastnil mezidružinové štafety.“

Na ta slova Joska - Mirkem už předem poučený - vystoupil z vydří družiny, kde dosud stál a nyní šel od jednoho hochu k druhému, s každým si podal levou ruku, řekl mu své jméno a sám vyslechl jméno toho, komu ruku podával. Byl to představovací obřad Devadesátky, podstupoval jej každý nově přijímaný chlapec. Joska byl zčervenalý a rozpačitý výraz jeho tváře byl silnější než kdy jindy.

„Pro dnešek přidělíme Josku zatím k vydří družině,“ pokračoval potom Tapin, když byl obřad u konce. „Vždyť je u ní beztak již jako doma!“ Usmál se trochu a byl to jeho první úsměv teď při nástupu.

Potom ještě vysvětlil pravidla hry, kterou teď po cestě bude Devadesátka hrát. Po celé cestě až na Staré tábořiště budou rozsety zálohy ze dvoučlenných hlídek. Každá hlídka má šest papírových míčů.

Takto hlídanou cestou se měli pak probíjovat jednotliví hoši - poutníci, jejichž úkolem bylo dostat se na Staré tábořiště pokud možno s nejmenším počtem zásahů. Každý zasažený hoch musel dát hlídce, která jej zasáhla v jeho běhu kolem ní, malý lísteček jako „výkupné“. Po skončení hry na Starém tábořišti budou pak lístečky sečteny - a vítězem se stává hoch, který zaplatil nejméně výkupných. Z hlídek zase zvítězí ta, která bude mít největší počet ukořistěných výkupných.

Hoši zde hráli tuto hru již několikrát při dřívějších výpravách, ale nepozbývala nikdy svého kouzla a také dnes se při ní udalo mnoho napínavých příhod a hoši při ní zažili spousty vzrušujících chvil.

Mirek běžel za Joskou („poutníci“ nešli všichni současně, aby neposkytovali terč - bylo také nutno teprve zkoumat, kde jsou hlídky asi rozsety a ukryty). Viděl jeho boje a poznal také z výrazu jeho tváře, jak je Joska hrou nadšený. Mirek byl rád, že na Josku zarmucující odchod tří hochů z Devadesátky tedy nijak nezapůsobil. Ovšem, Joska k oddílu nemá ještě žádný vztah, proto ani nemůže chápat, co hrozného se to vlastně v Devadesátce stalo!

Také na Starém tábořišti se pak cítil Joska ve víru různých her velmi spokojený, pokřikoval nadšeně na Mirka, když kolem sebe pobíhali - a jenom když odběhli od ostatních hochů trochu dále, kde je nikdo nemohl slyšet, zašeptli spolu významně: „Kdyby už byla tma!“

Ano, kdyby už byl večer, aby se mohli od Devadesátky odloučit a jít kopat tam ještě dále dozadu, ke čtrnácti borovicím, kde je snad ukryto cosi, co vrátí Mirkovi svobodu z osidel lotra Ondry.

20. Večer nadešel

Soumrak na sebe nedal čekat. Vždyť byl již pozdní podzim, stmívání přicházelo tak brzo.

Mirek byl celý ustaraný, jak Tapinovi řekne o svolení, aby zde mohl s Joskou ještě zůstat, až Devadesátka půjde domů. Nechtěl mu znovu připomínat, s jakým hanebným úmyslem se kdysi do Devadesátky vlastně vetřel.

Pak ho napadlo, že se dovolí jen Vendy, rádce jeho družiny. Tomu se nebude muset tak svěřovat s důvodem, proč nechťejí s Joskou jít domů současně s ostatními.

Venda se na Mirka jen udiveně podíval a pravil: „A jaké pikle to tady chcete kout? Nebude to snad taky něco proti Devadesátce?“

„Neboj se!“ usmál se Mirek. „Naopak! Ten dnešní večer tady mne pomůže, abych byl ještě stálejším členem, než jsem byl kdy dříve!“

Venda tomu nerozuměl, ale znal Mirka už dobře za ten rok a věřil mu. Viděl v něm jednoho z nejvěrnějších chlapců oddílu. Však také o něm říkával Tapinovi na oddílových radách: „Takových Mirků tak mít v Devadesátce víc!“

Závěrečný nástup se dál už skoro za úplné tmy. I oddílový pokřik hoši křičeli tak nějak tišeji než za bílého dne. Byl tajemný večer a jeho tajemnost a strašidelnost dusila každý hlasitější projev v hrdle.

Devadesátka pokračuje

Hoši počali slézat ze zarostlé stráně, na jejímž vrcholu na mýtině uprostřed stromů se tábořiště rozkládalo. Mizeli v křovinách několika směry, svolávali se tlumenými výkřiky, někde se ozval pád a tlumený smích.

Mirek a Joska zůstali nezpozorováni ve tmě na tábořišti. Jindy by si Mirek pokládal za neodpuštělné, že nejde domů s ostatními. Vždyť ty návraty domů z výprav za družného hovoru s hochy byly tak hezké!

Zvedl se slabý vítr, ale tady ve spoustách dubového listí způsobil tak silný šelest, že se Joska až vyděsil. Listí šustilo a tančilo, jakoby rozhazováno čísi tajemnou neviditelnou rukou. Zpod mraků vyhlédl úzký srpek měsíce. Tábořiště ztichlo, dole pod kopcem doznívaly hlasy hochů Devadesátky.

„Tak a teď rychle,“ zašeptl pak Mirek. „Nesmíme ztrácet ani vteřinu! Není to zrovna blízko odtud, pak než to najdeme a kdoví, jak dlouho budeme kopat!“

Klopýtali úzkou lesní pěšinkou, plnou výmolů i vyvstalých kořenů, sbíhali zarostlými roklemi a zase se škrábali do strání. Slabý svit měsíce jim vydatně pomáhal.

Běželi a prodírali se tak křovisky i zase vzrostlejšími lesíky asi dvacet minut, ale cesta se jim zdála věčností.

Nemluvili spolu mnoho; byli oba tak vzrušeni, že jim nebylo do řeči. Pak ještě seběhli z malého náspu, přešli po mokřích a slizkých kamenech potok - a byli na památném místě, kde parta měla svůj první táborový oheň.

21. Nečekané setkání

Mirek sáhl do kapsy pro svůj notýsek, ve kterém měl obkreslený Ondrův pláněk. Joska mu chtěl posvítit baterkou, ale Mirek vzrušeně zašeptal: „Nesviť! Nesviť! Ty máš taky nápad! Nikdo přece nemusí vidět, že jsme tady!“

Vítr hnál rychle mraky po obloze a srpek měsíce se zase ukázal. Mirek se s pohnutím zadíval na malé místo, kde kdysi dávno planul první táborový oheň party. Tadyhle seděl tenkrát Ondra - to Mirek ještě nevěděl, jaký je to zloduch - a hrál na kytaru. Všem se to líbilo, Mirkovi, Joskovi i Přemíkovi. A Ondra by si je byl kolem prstu uvázał, takový měl na ně vliv!

„Já vím, že kdybych tu chvíli hrabal,“ šeptal Joska, „našel bych tu ještě uhlíky z toho ohně!“

Mirek se skoro násilím musel vyrušit ze vzpomínek. Vždyť teď má na programu mnohem důležitější věc, než je uvažování o starých dobách! Vykročil tak rychle, že se Joska až polekal. „Jdeme ke skalce! Rychle!“ zasykl energicky.

Skalisko bylo asi patnáct metrů odtud. Mirek si vzpomněl na Přemu, jak tenkrát druhý den ráno po táborovém ohni bušil kamenem do skály a její odštěpek se mu zasekl do tváře.

A teď čtyři kroky od skalky - ano, tam vzadu jsou vidět stromy! Borovice - a je jich čtrnáct. Mirkovo vzrušení stoupá každou maličkostí, která se naplňuje přesně podle Ondrova náčrtku.

„Teď ale pozor,“ šeptá rozčileně, „musíme vybrat ten pravý strom! Jinak budeme kopat do rána!“

„Tak já ti posvítím!“ domlouvá se Joska. „Teď tady nás přece nemůže nikdo vidět! Ty máš taky strachu!“

„Nic! Nic! Neopovaž se rozsvítit! Vidím dobře!“ A jako doklad svého tvrzení točí se Mirek zvolna sice, ale bezpečně mezi nepravdělně rozsazenými stromy. Chvilí oba zase mlčí a jen smutný a strašidelný hukot a šum větru v korunách stromů je slyšet.

A náhle se Mirek prudce zaráží a dívá se nepřítomně na Josku.

„Tak co je? Co děláš?“ ptá se Joska.

„Slyšel jsi? Jako kdyby tady někdo mluvil!“ šeptá Mirek. Otáčí hlavu ve směru, kudy se žene vítr.

„Ale neblázní, to se ti něco zdá!“ říká Joska. Jeho obličej v záři měsíce je mrtvolně bílý a jeho světle modré oči jsou rozšířeny strachem. „Já nic neslyšel!“ dodává ještě.

„Tak buď zticha a poslouchej!“

Nový poryv větru se nese údolím, kvílí v zarostlých stráních a hučí v korunách stromů. A jak se ztrácí tam někde ve tmě daleko - tu slyš - ano - ano - někdo tu mluví - někdo tady v té tmě je - dokonce to vypadá, jako by sem šel - cosi praská - jako větvičky pod něčími kroky...

Mirek klade ukazováček na ústa a zároveň druhou rukou dělá posunek, aby šel Joska rychle za ním. A již mizí v houští na opačné straně. Píchá ho a škrábe - co na tom ale záleží! Člověk nikdy necítí bolest v nebezpečí.

Oba se snaží zmizet co nejtíšeji a každé prasknutí větévky jim vniká až do morku kostí. Joska je tak vyděšený, že by se nejraději prodíral stále houstnoucím křovím dále a dále, třeba i hodinu cesty, kdyby to bylo možné. Ale

Devadesátka pokračuje

Mirek si přece jen zachovává chladnější rozum.

„Dost! Dost! Dál už ne!“ šeptá sotva slyšitelně a Joska se musí uchem naklánět až k jeho ústům, aby mu rozuměl. „Musíme přece vidět, kdo to sem jde! Neděs se tak! Sem do houštin jistě nepůjde!“

Křoviska jim zakryla výhled na stromy, ale Mirek si lehl na zem, kde nezarostlým místem měl průhled ven.

Hovor sílil. Bylo zřejmo, že pozdní chodci nepředpokládají, že by je zde mohl někdo slyšet, nebo snad dokonce pozorovat.

Joska si dodal odvahy, vrátil se několik kroků, o které byl před Mirkem napřed a lehl si vedle něho. Mirek slyšel jeho prudké oddychování.

Kroky se blížily a hlasy byly pořád silnější. A potom se objevily mezi stromy dvě postavy – a jak srpek měsíce na ně vrhl svou zář a jak znovu promluvily, zastavilo se Mirkovi srdce leknutím.

Příchozími byli – Ondra a Přema.

Joska sevřel křečovitě Mirkovu pěst, kterou se opíral o zem.

„Tak tady to bylo – pamatuješ se – co?“ mluvil Ondra. A v jeho hlase je zase ten starý tón, ta výhrůžnost, kterou Mirek tak dobře znal. Takhle mluvil Ondra vždycky, když hrozil nebo když nad něčím zuřil.

Přemík poslušně stojí vedle a Mirek ho mimoděk přirovnává ke králíkovi, kterého strčili jako živou potravu tygrovi do klece.

„To bylo nějakých plánů, to bylo slibů!“ pokračuje Ondra. „A já vím, že Joska už je taky pryč! Určitě šel dnes s Mirkem, krk bych chtěl na to vsadit, že dnes někde coural s tou jeho vychvalovanou Devadesátkou!“

„Ale to snad přece ne!“ ozývá se chabě Přema. Mirek i Joska při jeho slovech přímo cítí, že si to sám také myslí a že Josku chce nějak zachránit.

„No, vždyť je to jedno! Na oba dojde! Mirka držím v hrsti! Takhle ho člověče držím – podívej!“ Ondra vztáhl přitom výhrůžně ruku sevřenou v pěst. „A Joska to odnese taky, jestli zradil! A šeredně!“

Mirek měl svou pěst ještě sevřenou Joskovou rukou. A teď cítil, jak se začala chvít. Ale ani Mirkovi nebylo dobře. Ondra působil na oba svým úděsným vlivem.

„A proč jsme až sem vlastně šli?“ zaškemral Přemík svým tenkým hláskem.

„No, jen tak – podívat se na staré místo!“ ušklíbl se Ondra.

Mirek ale věděl dobře, proč je Ondra tady. Tuší už Joskovu zradu a má strach, neudělal-li Joska něco s jeho obálkou, ve které je plán jeho skryše. A tak když dnes Joska poprvé vynechal neděli s Ondrou, šel se přesvědčit, zda je skryš v bezpečí.

A jak tak Mirek logicky zvažuje vývoj situace, bezděky dochází ve svých výpočtech i k závěru: Ondra sem přišel – dobrá! Viděl také, že skryš je neporušena. Nebude ale chtít raději ještě dnes věci z ní odnést? Bylo by to hrozné – teď, když má Mirek na dosah ruky úpis, který ho stál již tolik strachu a bezesných nocí!

Ondra kráčí nenápadně mezi stromy, prohlíží je a Mirek ví, který hledá. Jen Přema nesmí tušit, co tady Ondra vlastně pohledává. Ondra už mu taky zřejmě moc nevěří.

Pak se Ondra obrací zpět a říká Přemovi: „Tak pojď, jdeme! Už jsme tu dost dlouho!“

Přema se mlčky dává na cestu směrem ke skalce. Mirkovi padá přitom kámen ze srdce, ale je ještě celý ztuhlý rozčilením. Joska mu třese jeho pěstí.

Oba tak leželi ještě několik minut, zcela bez pohnutí a mlčky, i když už kročeje Ondry a Přemy i jejich hlasy dávno zanikly ve tmě.

22. Země vydává své poklady

„Tak vzhůru!“ zašeptal potom Mirek. „Naše chvíle nadešla!“ Zvedl se trochu a skoro po kolenou se vyplazil z houští.

Joska ho jen váhavě následoval. Nebyl nikdy žádný zvláštní hrdina a tady se to zase ukázalo. „Jsou už opravdu pryč?“ šeptal úzkostlivě. „Co kdyby se vrátili? Mirku, já nevím, člověče, jestli si s tím máme něco začínat! Já bych toho radši nechal!“

Mirkovi nebylo také příliš volno u srdce, ale to ho dohrálo. Teď celého plánu nechat a jít domů s nepořízenou a doma zase celé dny i noci umírat hrůzou, že Ondra jednoho dne přijde s úpisem k jeho otci – brr – ani raději dále nemyslit!

„Tak si jdi domů!“ zasykl jen zlobně. „Já ale musím kopat! Můj celý život na tom závisí – cožpak to nechápeš?“

Devadesátka pokračuje

Joska už byl zticha a ploužil se odevzdaně za Mirkem.

Podle plánu našli brzo opět strom, kde Ondrova skrýš měla být.

„Tak teď lopatku!“ šeptá Mirek a hlas se mu i při tom šepotu trochu chvěje. Je zpoceny a přitom mu je zima. I ruce se mu slabě chvějí, když sundává tornu a rozepíná její řemínky. Lopatku v torně nahmátl po paměti.

Joska obchází označený strom se všech stran, podupává a pak říká: „Tadyhle! Mirku, tadyhle! Poslouchej, jak to divně duní. Tady něco je!“

Mirek ale dunění neslyší. Strašidelný vítr zase haraší celým lesem a rozhučel zarostlé stráně. I šeptaná slova utrhává od Joskových úst.

Lopatka se zabořila trochu do země. Hlína je ztvrdlá a seschlá, pokrytá jehličím. „Tohle nedokážeme ani do půlnoci!“ pravil Mirek zoufale a podíval se na hodinky na svém zápěstí. Svítící ručičky ukazovaly skoro čtvrt na osm. Proboha, to bude doma zase rámus!

Joska přinesl odkudsi ostrý kámen. Neležel jistě daleko. Joska by se z Mirkova dohledu nikam neodvážil. Bylo zde všechno tak hrůzné a tajemné.

„S ním to půjde možná lépe!“ říká. Vrhá se na kolena a rychle tluče kamenem do země.

Mirek se pokouší lopatkou rýpat zemi o kus dále. Nedaří se mu to tak, jako Joskovi. Lopatka je neostrá a měkká. Její plech se ohýbá a bortí. „Uvidíš,“ šeptá Mirek, „že při naší smůle to bude zrovna na docela jiné straně stromu!“

„Dojdi si taky pro kámen!“ radí Joska. „Leží jich tam několik.“ Ukazuje přitom stranou mezi stromy.

Ano, má pravdu, jsou tam. Také mohl hned přinést dva. Mirek jich přináší raději několik, kdyby se jeden kámen rozdrobil. Musí už počítat s každou vteřinou.

Kopou teď oba pomocí kamenů. Je to opravdu lepší. Joska už je dost hluboko. Země je tu stále tvrdší a tak kope spíše pořád do šířky než do hloubky.

Pak narazil na kamenité dno. Kameny se ale hýbají, jak je Joska rukou ohmatává. „Jsme na dně!“ šeptá sklesle. „Kamení.“

Mirek je ale překvapený. „Jaké kamení? Copak tady v lesní půdě může být kamení?“

„Na mou duši – kamení!“ zaklíná se Joska. Vytahuje baterku a pouští na dno vykopané jámy úzký paprsek světla. Mirek kupodivu ani neřádá, aby světlo zhasl. Ostatně baterka je obrácená dolů do jámy.

Mirek lopatkou vyrýpl jeden z kamenů. Objevil se pod ním jiný.

„Tak se mně zdá...“ přidušeně hovoří a loví přitom kamení z jámy, „že jsme na pravé stopě.“ Joska mlčí a Mirek slyší jeho prudké oddychování.

Ještě několik kamenů – a ještě – ale ne, tohle už nebude – tohle už není kámen! V záři Joskovy baterky vidí Mirek dole v lůžku z kamenů plechovou krabici, napolo zrezivělou.

„Josko! Josko! Našli jsme! Našli!“ jása Mirek a mluví skoro nahlas. Směje se blaženě a také Joskova ústa se roztáhla k úsměvu.

Dalo to ještě trochu námahy, než Mirek plechovku vyprostil z kamenů.

Její povrch byl namazán jakousi vazelinou, aby na ní nevznikla rez, ale ta si přece jen na části plechovky našla místo. Také víko nešlo otevřít.

„Tak nožem! Otevři to nožem!“ chvatně mluví Joska a vytahuje svou kudlu. Nežli ji ale otevřel, podařilo se Mirkovi přece jen víko otevřít.

„Tak Josko,“ řekl přitom slavnostně „teď anebo nikdy!“

Sáhl rozechvěle dovnitř, a protože byla plechovka dosti úzká, musel její obsah opatrně vyklepat ven na dlaň. Vypadla z ní zkroucená obálka, několikrát zapečetěná, pak jakýsi zpola rezivý patentní klíč a několik notýsků, jaké Ondra vždycky nosíval. Byly hustě popsané, ale Mirek ani Joska teď neměli ani čas, ani zájem v nich číst. Na obálce byl nápis: „Moje závěť.“

„Máme to otevřít?“ šeptal Joska a strach se mu jevil ve tváři.

„Ne! Zatím ne! Třeba to nebude potřeba!“ mínil Mirek. Položil plechovku s obálkou na zem, utřel si ruce od vazelíny o suché jehličí a pak začal kvapně prohlížet notýsky.

Bylo jich několik a Mirek vzal každý zvlášť, vždy za jednu jeho desku a třepal jím.

Ze dvou nevypadlo nic. Ale ze třetího se snesl dolů k zemi jako malý bílý motýlek na čtyřikrát složený papírek. Mirek ho poznal hned. Tolikrát ho viděl ve dne i v noci před sebou. Skočil po něm jako elektrizován. „Tady! Tady! Mám! Mám!“ křičel přidušeným hlasem.

Ano – byl to ten lístek! Mirkův úpis, vynucený na něm Ondrou. Bylo tam psáno doslova: „Já, Mirek Trojan jsem vstoupil do devadesátého oddílu, abych tam ukradl stan. Zatím jsem tak neudělal, ale zavazuji se, že do 1. dubna příštího roku opatřím zachovalý stan tomu, kdo mně předloží tento lístek. Podepisuji se vlastnoručně. Mirek Trojan!“

Devadesátka pokračuje

Joska dočetl a řekl: „No, nadiktoval ti to panečku tenkrát Ondra pěkně! To je pravda! Tenhle lístek tak dostat tvůj tatínek do ruky - to by byla mela - co?“

„Byl by to konec, Josko! Ne mela! Ale jsem zachráněný, chápeš to? Jsem zachráněný, svobodný člověk. Chachá! Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe! Tenkrát se smál Ondra, když mně to diktoval, dnes se směju já, když - když...“

„Co když?“

„Když svůj úpis pošlu tam, kam patří!“ dodal Mirek. vyňal přitom z kapsy „krabičku poslední záchrany“, kterou nosili povinně všichni hoši z Devadesátky a ve které měli všechny možné drobné předměty.

Zapálil jednu zápalku a přiložil k ní svůj neblahý úpis. Plamínek žlutý a třaslavý jej začal olizovat, lístek hnědl, černal, kroutil se a za chvíli vzplál celý. Mirek jej odhodil na zem, aby se nepopálil. Lístek tu shořel dříve, než se zem od něj ohřála, natož pak aby chytlo jehličí, nasáklé podzimním vlhkem.

„A teď rychle!“ vzchopil se pak Mirek k horečné činnosti. Ondrovu závěť, notýsky i záhadný klíč vložil zpět do plechovky a tu uložil zase do kamenného lůžka v jámě. Joska tam pak nahrnul všechnu vykopanou hlínu a skákal a dupal po ní pak tak dlouho, až byla upěchována do tvrdosti.

„A jehličí! Ještě jehličí na to!“ řídil maskovací práce Mirek.

Šel několik kroků odtud a přinesl v dlaních chuchvalce uschlého jehličí. Joska je mistrně rozestřel po zemi, kde před chvílí byla ještě vykopaná nehluboká jáma.

„A ať nám někdo řekne, že se tady kopalo!“ dodal přitom sebevědomě.

Mirek sebral a rozházel i zčernalé pozůstatky spáleného lístku. Prohlédli oba ještě jednou zevrubně celé místo, zahodili daleko do houštin kameny, kterými kopali - a když viděli, že zde nezanechali ani nejmenší stopu po své návštěvě, kvapně odcházeli.

A když byli už ve městě a rozcházeli se na liduprázdné ulici, řekl Joskovi: „Ty jsi mě vlastně Josko zachránil, děkuju ti jak nejlépe umím. A teď teprve budeme spolu jak se patří přátelit. Teď teprve nám oběma začnou v Devadesátce nádherné časy! Uvidíš!“

23. Mirek povyšuje

Po nedělním strašidelném večeru, kdy Mirek s Joskou vykopali tam daleko vzadu v Prokopském údolí Ondrovu skryš a vybrali z ní to, co Mirkovi skoro rok otravovalo život, nadešly Mirkovi dny plné překotných událostí.

Ze všeho nejdříve musel dohnat učení ve škole. Poslední měsíc to s ním bylo opravdu zoufalé.

Hrůza z Ondrových vyhrůzek ho ochromovala, nemohl se k ničemu soustředit. Každou noc až do této neděle se mu zdálo, jak Ondra zvoní u jejich bytu a předkládá jeho otci ten obávaný lístek.

Teď už se tedy nemusí bát! Lístek je zničen, důkladně a nadobro! Mirek pořád ještě v duchu vidí, jak se tam kroutil a měnil v saze v tom modrozlutém plamínku, když jej po vykopání skryše zapálil.

A protože měl Mirek hlavu otevřenou a jeho nálada stoupla přímo závratně, pustil se do učení tak, jako snad ještě nikdy. Jednu známku za druhou si opravoval, dával se dobrovolně vyvolávat, doháněl nedodělané rysy a učitelé se nestačili divit.

Blažené doby bezstarostných radostných cest do klubovny se Mirkovi vrátily. Celý ten čas, kdy prožíval peklo Ondrových vyhrůzek a vydírání, po nich toužil. Teď jsou tady!

Hned ještě v úterý po neděli, ač v ten den měla schůzku jiná družina, se do klubovny rozeběhl a cestou se zastavil na Kampě pro Josku a Přemíka. Josku našel na Hliněném plácku, Přemík ale nebyl doma, šel někam do Nuslí pro boty.

V klubovně pak Mirek vyndal ze skříně všechny staré kroniky Devadesátky a šeptem, aby nerušili schůzku družiny, při jejich prohlížení Joskovi vykládal dávno uplynulé příhody a události oddílu.

A Mirek byl panečku už znalcem oddílové historie! Věděl, kdy se co stalo, kdy byl který tábor. I o Láďovi nadšeně Joskovi vyprávěl, o tom legendárním ušlechtilém chlapci, který kdysi dávno jako zázrakem přišel do Devadesátky v její nejhorší chvíli a pozvedl náladu ostatních hochů, aby pak zase odešel po kterémstě táboře na vydří říčce. Vzpomínka na něj zůstala v Devadesátce dodnes a Mirek si při tom výkladu v duchu slibuje, že on - Mirek - bude pokračovatelem Láďova díla.

Ve čtvrtek pak přišel Mirek do klubovny znovu, na schůzku své družiny Jelenů. Byla to schůzka obzvlášť vydařená, Mirkovi se alespoň taková zdála.

Devadesátka pokračuje

Rádce Venda přinesl novou hru, při které si celá družina krásně a zábavným způsobem zopakovala morseovku a šest skautských uzlů. I ostatní program pak byl zajímavý.

Věčný jedlík Mýval všechny rozchechtal, když každého chlapce podělil kouskem buchty a pak legračně škemral a žebrol tu buchtu zase zpátky, protože si to rozmyslí!

Gaučík připravil pěkný závod na body: vypsát z paměti všechny nedělní podniky Devadesátky tak, jak šly za sebou od zahajovací schůzky v září. A Mirek tento závod vyhrál. Podniky vyjmenoval všechny a jen asi dva či tři přehodil.

Když měla být schůzka už skončena, přišel Tapin. Hoši se k němu hrnuli a Mirek byl mezi prvními. Někteří chlapci si Tapina jen vážili, ale Mirek jej měl opravdu rád, protože v něm viděl více než jen dospělého člověka, který se věnuje mládeži. On v něm viděl svého přítele, zachránce! Jak energicky dovedl Tapin tenkrát na táboře u vydří říčky vyhnat v okolí se skrývajících Ondru, který tam přijel za Mirkem, aby na něm vydíral! A Mirkovi Tapin odpustil bez nejmenšího slova výtky jeho dávný černý úmysl, se kterým vlastně do Devadesátky přišel!

Tapin se teď při podávání ruky na Mirka usmál a řekl: „Musím s tebou mluvit, Mirkú! Neutíkej po skončení hned domů. Také vendu při tom budeme potřebovat!“

Když byl proveden úklid klubovny a Venda schůzku zakončil, ostatní hoši z klubovny odešli domů. Tapin si sedl ke stolu, podíval se na oba hochy trochu zkoumavě a pak pravil:

„Tak se, Vendo, budete muset v družině Jelenů tady s Mirkem rozloučit!“

V Mirkovi až hrklo po těch Tapinových záhadných slovech. Proč rozloučit? Proč má jít z družiny pryč, když se mu v ní tak líbí? A k tomu ještě teď, když je to s tím lotrem Ondrou všechno vyřízeno a Mirek se tak těší, jak se v Devadesátce zase do všeho znovu pustí? Nebo snad - proboha - snad má jít Mirek vůbec pryč z Devadesátky?

Tapin však již svoje slova vysvětluje:

„Podívejte se, hoši, mluvím s vámi jako s hochy, kteří jsou věrnými členy Devadesátky a mají ji rádi. Jak víte, družina Lišek je v troskách, odchodem Říši, Karmínka a Kokrháče se úplně rozpadla. Potřebuji od vás něco: od Vendy to, aby se nebránil, když mu z jeho družiny přeřadíme Mirka do Liščí družiny - a od tebe, Mirkú, aby ses pokusil stmelit novou družinu Lišek a stát se jejím rádcem!“

V Mirkovi se zatajil až dech překvapením. Tedy rádcem - podívejme se! Vedoucím družiny! Zčervenal trochu a Tapin zase už hovoří dále:

„Vím, že to půjde dost ztěžka. Ze staré Liščí družiny tam zůstali jen Bumbi, Boja, Víta a Prášek. Jedině Prášek je Devadesátce asi věrný. Ostatní tři jsou nestálí a bez velikého zájmu po odchodu Říši. Pokuste se je s Práškem nějak získat zpět pro nás! A tvoji dva nováčci, které sis přivedl ze své bývalé party, Joska a Přemík vám družinu doplní na patřičný počet! Co tomu říkáš?“

Mirek polkl sliny a řekl: „Což o to, mne by to bavilo, ale nevím jestli to dokážu. Vím, jak tadyhle Venda má někdy s námi těžkou práci a to už jsme družina sehraná a všichni v ní máme Devadesátku hrozně rádi. A Venda je při tom už tak zkušený rádcem!“

Venda přišel Tapinovi na pomoc. „Inu - to se ví - lehké to mít nebudeš!“ pravil Mirkovi. „Ale dokážeš to! Já to vím, že to Mirkú, dokážeš! Už jsem si často tak mýslíval, že jsi jeden z nejlepších Devadesátkářů, i když tu nejsi nejdéle. Chlapci na tebe dají, mnohé jsi předhonil ve zkouškách, leccos dovedeš a každý tě má rád. Já ti řeknu, že ty by sis takového Bumbiho, Boju i Vítu získal za jednu, či za dvě družinovky! A o toho Josku a Přemíka se bát také nemusíš, to jsou přece tvoji kamarádi z té vaší bývalé party - a ti na tobě přímo visí!“

Mirek byl celý zmatený jak tou vyznamenávající důvěrou Tapinovou, tak chválou Vendy. Chtěl ještě namítat, že snad jiní hoši jsou v Devadesátce déle a měli by tedy spíše právo se stát rádcem družiny než on, ale Tapin mu řekl:

„Každý z vás má jiné schopnosti. Někdo umí to, jiný ono. Je pravda, že zde jsou chlapci, kteří jsou starší než ty a u nás jsou déle než ty. Nemají ale tvou schopnost získat si náklonnost hochů, udržet je v kázni a umět převzít odpovědnost za družinu. Podívej se například na Mývala. Je to dobrý a věrný brach, nikdo ho ale nebere vážně. Představ si, že by se přihnal do klubovny se svým kastrůlkem škusbánek a teď by tam za svých ustavičných vtipů a řehotu chtěl vést schůzku. Všichni by se rozesmáli s ním - a družina by nic vážného neudělala.“

Volám-li proto na vedoucí místo tebe, není to žádné vyznamenání před ostatními. Dělam to prostě proto, že máš čistou náhodou vlastnosti, jaké jsou na tomto místě potřeba. Druzí mají schopnosti zase jiné a uplatní je pro

Devadesátku jinak!“

Mirek přijal Tapinovo vysvětlení s rozechvělou myslí a potom již nic nenamítal.

„A kdyby něco přece neklapalo,“ pravil mu pak dobrácky ještě Venda, „tak ti poradíme, nenecháme tě přece v bryndě! Jen hezky do toho, ať je Devadesátka zase takovou, jakou byla ještě na táboře!“

Všichni tři pak znovu dlouho hovořili o Mirkově novém úkolu a bylo již dosti pozdě, když vyšli z klubovny do sychravého večera. Mirek se tentokrát ani nestrachoval, co mu doma rodiče řeknou kvůli pozdnímu návratu. Vždyť jim nese takovou významnou novinu!

24. Vzrušené přípravy

Schůzka Liščí družiny bývala dříve - před jejím rozpadnutím - vždy ve středu odpoledne. Tuto středu poslední se však už nekonala a Mirka cestou domů ze své družinovky napadlo, aby zbylé hochy Lišek svolal do klubovny na sobotu odpoledne před dobrovolnou celooddílovou schůzkou. Snad se mu podaří probudit u nich znovu jejich zájem o družinu i oddíl.

A tak napsal Práškoví, Bumbimu, Víťovi a Bojovi psaníčka - a úlohu listonoše obstaral za sérii italských známek opět malý Standa Hykešů, který bydlel v Mirkově domě. Josku a Přemíka si vezme na starost Mirek sám. Zajde k nim na Kampu v sobotu po obědě, až půjde do klubovny.

Už od čtvrtka večer, jak se dověděl, že má lepit družinu Lišek dohromady a stát se jejím rádcem, byl Mirek vzrušený a nesvůj. Sestavoval si pracně několik vět, které k hochům pronese, všelijak je pořád měnil - a připravoval si velmi pěkný a zábavný program schůzky, jen aby se jim co nejvíce líbila.

O Přemíka a Josku neměl strach! Ti jsou do všeho žhaví, vždyť to jsou nováčci a k tomu jeho kamarádi z bývalé party! Ale co ti nespokojenci Bumbi, Boja, Víťa a Prášek? Jistě jsou ještě pod vlivem odešlého Říši, který jim naočkoval nespokojenost a zaujatost. Jak ti se budou k nově sestavené družině tvářit? A co říknou tomu, že Mirek z družiny Jelenů, pro kterou vlastně celý spor vznikl, má nyní ještě sám být jejich vedoucím? A přijdou vůbec zítra?

Všechny tyto úvahy kalily Mirkovi náladu a nepříjemně jej rozechvívaly. Už aby tu bylo sobotní odpoledne - a bylo vše jasné, ať už to dopadne tak či onak!

S neklidnou myslí, plnou obav a nejistot, se v sobotu brzo po obědě vydal na Kampu. Seběhl zase po několika schůdcích v jejich ulici, prohloubených, vyšlapaných, a vzpomněl si, kolikrát tady již tak běžel, někdy radostně, dychtivě, jindy těžce a zdrceně, podle toho, jak se právě utvářela nová situace v jeho životě, poslední rok tak bouřlivě probíhající.

Celá kampa tonula v nasládlé vůni tlejícího spadaneho listí. Josku našel Mirek zase na Hliněném plácku. Kopal tam s nějakými chlapci hadrákem jako vždy. Byl překvapen, když Mirka spatřil.

„Tak nech toho kopání,“ pravil mu Mirek zvesela, „a jde se do klubovny! Na družinovku! Kde je Přema?“

„Jak to - družinovku?“ divil se Joska. „Copak je čtvrtek? Vždyť Jeleni mají schůzku ve čtvrtek! A na dobrovolnou oddílovku je ještě dost času!“

„A kdo říkal, že jsem u Jelenů?“ usmál se významně Mirek. „Od čtvrtka večer jsem u Lišek - a ty s Přemou jste tam také! No - a Lišky mají výjimečně schůzku dnes!“

Do Josky jako když vlije rtuť. „Tak to já skočím pro Přemu! To je ohromné! Počkej tady!“

Odkopl hadrák, až se zakutálel někam do tmy a odběhl - ale v několika vteřinách byl zpět. Přema sem totiž zrovna přicházel a s Joskou se srazili.

Jako vždy měl plno řečí, jásal a volal:

„Tak prý jdeme do klubovny! No, to je něco báječného! Už jsem si pořídil notes, podívej se! A tužku! Říkal jsi přece, že na každou schůzku máme mít s sebou notes a tužku. A Mirku, nadiktuješ mně morseovku? Uzle už umím dva, ale ještě málo, a nevím jak se jim říká, musíš nás to všechno honem naučit!“

Za jeho vodopádu řečí už všichni tři vykročili směrem, kde byla klubovna.

„Bude z něj možná dobrý člen oddílu!“ pomyslně si radostně Mirek o Přemíkovi.

Joska byl teď vedle Přemíka málomluvný, po celou cestu nepromluvil skoro ani slovo. Teprve až před domem, kterým se vcházelo na dvůr, kde byla klubovna, řekl Mirkovi stísněně:

„Víš, jen jedné věci se bojím! A to, až se Ondra dozví, že jsme vstoupili také do Devadesátky a že tedy partu opouštíme. Zůstane sám a jeho pomsta bude hrozná. A až najde vybranou skrýš, tak - tak mě snad zabije! Já mám strach, že mě zabije! Uvidíš! Něco se stane!“

Devadesátka pokračuje

„Ale neblázní, člověče!“ uklidňoval jej Mirek. „Uvidíš, že zaleze a víckrát o něm ani neuslyšíme!“ Chtěl ještě něco dodat, ale vkročili už na dvůr a před zamčenými dveřmi uviděli stát Vítu a Bumbiho.

Privítali se docela přátelsky, jako kdyby se nic nestalo. Mirek odemkl klubovnu a všichni vešli dovnitř. Znamý a tak milý pach ze složených stanů, táborových beden, míčů a dřevěných stěn je ovanul.

25. Družina Lišek začíná znovu

Nikdo nepromluvil. Ovzduší bylo najednou nabito jako elektrickým proudem. Každý cítil, že teď něco začne. Tam venku to ještě šlo, dívat se na sebe a pozdravit se přátelsky, před dveřmi se ještě nejedná! Ale teď tady - to už je horší.

Mirek měl srdce až v hrdle. Tak mu bylo úzko. Jeho zahajovací řeč, doma tak dlouho připravovaná a pořád zdokonalovaná, mu zde tváří v tvář divně hledícímu vítovi a Bumbimu připadala naprosto nemožná. A což až přijdou ještě Boja a Prášek! Ani slovo z ní nedokáže snad proslovit.

Joska se zase usmíval tím svým rozpačitým úsměvem. Zřejmě neviděl a nechápal to napětí mezi Mirkem a hochy z rozpadlé družiny vzbouřenců.

Jediný, kdo měl jako obvykle plno řečí, byl Přema. Pobíhal od jedné vývěsky ke druhé a jeho vysoký zpěvný hlásek se ozýval střídavě ze všech koutů klubovny.

Za chvíli přišli ještě Boja a Prášek. Boja podal Mirkovi chladně ruku, až Mirka zamrazilo, ale Prášek se na něj docela přátelsky usmál. Ostatně proč ne - pomyslí si Mirek - proč by se neusmál? Vždyť ještě do tábora byl v družině Jelenů jako Mirek. Teprve po prázdninách, když měl v den Jeleních schůzek školu, byl přerazen do Liščí družiny. Ten s revolucí Lišek jistě nesouhlasil!

Mirkovi to dodalo trochu odvahy. Ale když pak povstal za stolem a začal odříkávat zahájení družinové schůzky, musel v sobě sebrat všechnu sílu a jeho hlas mu připadal jako cizí a z velké dálky přicházející. Tak byl rozrušen!

Prášek pak na něj vesele mrkl a to ho zase trochu vzpamatovalo. Ale úvodní řeč, tak jak si ji doma pracně sestavil a vypiloval, byla odvrhnutá. Mirek začal docela jinými a nepřipravenými slovy.

„Podívejte se, hoši,“ řekl trochu nejistým a chvějícím se hlasem. „Já vím, že mne tady na tom vedoucím místě nevidíte rádi. Aspoň ne vy z bývalé družiny Lišek. Ale opravdu to není moje vina, že tu jsem, věřte mi to! Je to Tapinovo přání, abych sem dnes přišel a dal s vámi společně dohromady novou Liščí družinu. Měl jsem obavy, že vás silně zklamou a že se mnou jako s vedoucím družiny nebudete souhlasit. Tapin mě upokojil, že mě snad pomůžete a že společnou svornou prací uděláme z Lišek zase tu starou věrnou, slavnou a spokojenou družinu, jakou bývala až do tábora.“

Mirek na lavici ustal v řeči a podíval se po chlapcích. Seděli všichni mlčky. Bumbi kýval zadumaně hlavou a díval se nepohnutě kamsi přes stůl do neurčita. Víta dělal tužkou drobné čtverečky po papíře, kterým byla pokryta deska stolu a už jich měl celé řady a obrazce z nich. Boja měl také v ruce tužku, foukal si s ní do dlaně levé ruky.

Když se Mirkovy oči setkaly s Práškovými, Prášek na Mirka významně kývl a pravil:

„Já si myslím, že bychom to měli dát dohromady! Tohle by přece byla družina! Co bylo - to bylo, nevzpomínejme už na to, neohřívajme staré věci. Říša s Kokrháčem a Karmínkem jsou už pryč - a nám se za nimi jít nechce! Mně aspoň ne! Vyčítali Tapinovi nespravedlnost, ale křivdili mu více, než si myslí. Pojďme, udělejme to, co nám tu Mirek říká: Obujme se do toho a společně udělejme novou, pěknou družinu. Vzpomeňme si, jak se nám všechno v Devadesátce líbilo, než jsme se tak rozhádali.“

„No, za Říšou nepůjdem, to se ví!“ ucedil skrze zuby rozpačitě víta.

„Já jsem taky pro to, aby se znovu začalo!“ dodal Boja. „Říša se sice bil za zájmy naší družiny, to je pravda, ale pak si odešel a družinu nechal na holíčkách. Tak co teď, než znovu začít?“

Bumbi se nepokojně zavrtěl na lavici, protože viděl, že i on musí říci své stanovisko. „Samozřejmě!“ povídal. „Já se na to docela těším. A jen aby se ale druhé družiny na nás nedívaly nějak skrz prsty, když jsme tu měli takové zmatky!“

Mirek se zatím už uklidnil a začínal být pánem situace. Viděl, že proti němu vlastně nikdo nemá žádné námitky - a že tedy nestojí nic v cestě k tomu, aby se dala družina do nové a radostné činnosti. Jeho sebevědomí, které vždycky míval, když kdysi dávno vedl svou tříčlennou partu (on, Joska a Přema), se zase ukázalo.

Klidně a několika slovy ukončil své nepříjemné uváděcí povídání a hned

Devadesátka pokračuje

přistoupil k připravenému programu.

Promluvil o bodování. Celá družina i s nováčky Joskou a Přemíkem se bouřlivě usnesla, že příští měsíc v bodování Lišky musí dobýt aspoň druhé místo, když už ne první.

Byly rozděleny práce v družině. Bumbi bude psát vždycky hlášení o družinové schůzce. Boja se stane výběřčím příspěvků. Víta na každou družinovku přinese přehled kulturních událostí týdne. Jaké nové knížky vyšly, jaké pěkné divadlo či film se právě hraje atd.

Prášek dal návrh, aby družina vydávala vlastnoručně psaný a malovaný časopis! Každý s tím nadšeně souhlasil. Joska si smočil a řekl, že by se časopis mohl jmenovat „Liščí doupe“. Jeho návrh byl přijat. Dlouho rokovali, jak časopis bude vypadat, co v něm bude a kdy má vyjít první číslo.

Tapinem připravený závod na body (rozluštit dopis, psaný tajným písmem), se podařilo družině udělat asi za poloviční dobu, než bylo určeno. Byl to Boja, který se o to hlavně zasloužil.

Nálada schůzky stoupala od minuty k minutě. A pak ještě přišly Mirkem připravené veselé hry, o kterých už z dřívějšíka věděl, jak vždycky pozvedly náladu.

Mirek začal „cinkačkou“, potom přišla rozchechtaná „foukanda“, uspěchaná „skákačka po papírech“ a ještě k tomu přidal hru „Kdo promluvil?“

A když se schůzka končila, protože už začali přicházet hoši ostatních družin, byl každý šťastný a spokojený. Bumbi, Boja a Víta proto, že opět budou mít dobrou, pěknou družinu, jako mívali kdysi, když Říša neměl ještě svoje revoluční nálady. Prášek, starý Devadesátkář, proto, že všechny rozmišky v oddíle jsou dneškem vlastně skončeny. Mirek se radoval z toho, jak se mu podařilo družinu stmelit a nadchnout do nové činnosti. A Joska s Přemou – kteří dnes byli na první schůzce vůbec, byli šťastni, že se stali členy Devadesátky.

26. Ondra se hlásí o svá „práva“

Pak přišla neděle. Bylo nejisté deštivé počasí a na výpravu za město nebylo v takový čas ani pomyšlení. Tapin proto vyjednal na nedělní odpoledne prohlídku hasičské ústředny.

Mirek a Joska tu neděli očekávali se stísněným srdcem. Měla to být první neděle, kdy se má ten zloduch Ondra dovědět, že Joska a Přema s ním ruší s konečnou platností veškeré styky. A že už s ním nebudou bloumat po pražských biografech a kout všelijaké nepoctivé plány do budoucna.

Ještě minulou neděli to jakžtakž šlo udělat, protože to bylo poprvé, co Joska nešel s Ondrou. To vykopávali s Mirkem tam vzadu v Prokopském údolí skrýš, aby v ní našli úpis, kterým Ondra rok hrozil Mirkovi.

Joska tu minulou neděli zkrátka k Ondrovi nepřišel. A pak se celý týden až do dnešní neděle úzkostlivě vyhýbal setkání s Ondrou.

Naštěstí pro Josku, Ondra byl teď zapražen od rána do večera v klempířské dílně, kde dodělával poslední rok svého učení. Pracoval i přes pracovní dobu, dílna dostala nějaké velmi nutné zakázky.

Ale jak dlouho tohle skrývání před Ondrou může trvat? A v neděli má Ondra volno! Jak se dostane Joska vůbec z domu na ulici? Ondra bude jistě stát u domu – osloví Josku – a bude se ptát, kam jde! Nebo se ptát ani nebude – a začne hned řeč o tom, kam půjdou do biografu – ale Joska přece proboha nebude moci jít – ani nechce jít. Na něj čeká Devadesátka!

Ondra pozná hned kolik uhodilo. Uvidí, že se s ním Joska a Přemík chtějí rozejít. A to pak bude zle!

Joska se proto raději vytratil v neděli z domova na sraz k prohlídce hasičské ústředny brzo po obědě, asi o půldruhé hodiny dříve, než bylo zapotřebí. V tu dobu zde v nedělích Ondra ještě nikdy nečekával. Až tu bude čekat dnes asi za dvě hodiny, bude už Joska kdoví kde!

Manévr se povedl a Joska se dostal na sraz bez nehody. Jen Přema tu nebyl a Joska s Mirkem měli starost, že ho Ondra určitě někde u Hliněného plácku zadržel – a Přema že mu všechno vypoví.

Prohlídka hasičské ústředny byla velmi zajímavá, ale Joska ani Mirek z ní mnoho neměli. Přemík totiž vůbec nepřišel!

„Určitě padl Ondrovi do drápů!“ bědoval Mirek. A Joska mu jen přizvukoval: „A je to jen moje vina! Měl jsem mu říci, aby také odešel dříve z domu jako já. Nesrazil by se s ním!“

Z ústředny Devadesátka odcházela už skoro za tmy. Většina hochů – a Mirek s Joskou byli mezi nimi – šla ještě do klubovny. Ani tady Přemu nenašli. Utěšovali se to tedy marně, že snad Přema zmeškal sraz a že na Devadesátku bude tedy čekat u klubovny!

Devadesátka pokračuje

„Dnes mne, Mirku, musíš dovést až domů!“ hovořil stísněně Joska. „Mám takový strach, že to ani nemohu říci!“

Mirek ho nestačil uklidňovat, ač sám byl také poněkud rozechvělý. Ondrův vliv byl pořád ještě silný. Mirek také uvažoval, jestli Ondra už objevil, že mu vybrali jeho skryš. To by to potom s Joskou teprve špatně dopadlo!

Z klubovny se vytratili až skoro poslední. Jen Tapin v ní ještě zůstal, měl nějaké porady se Simbou, Bedíkem a Gamou.

Po cestě musel Mirek skoro pořád hovořit, protože z Josky nevyšlo ani slovo. Mirek poznal, že Joska má zase jeden ze svých záchvatů strachu, tak jako tehdy, když vykopávali Ondrovu skryš.

Kdykoliv se vynořil ze tmy nějaký chodec, proti nim kráčející, přitiskl se Joska k Mirkovi a Mirek zřetelně cítil, jak se chvěje. A čím více se blížili k domu, kde Joska bydlil, tím to bylo horší. Joska se děsil každého stínu a trhal sebou, jakmile zaslechl ve tmě nějaké kroky.

Došli tak v úzkostech až k Joskovu domu. Zde si konečně oddechli. Bylo zde liduprázdno. Jen starodávná plynová lampa slabě syčela a její zelenavé světlo se rozlévalo kolem.

„To jsem rád! To jsem rád, Mirku!“ vydechl Joska vděčně a s ulehčením.

„Není tady!“

Podali si kvapně ruce, teď už levice – a Mirek se rozběhl do tmy, směrem k Hradčanům, kde bydlel, aby snad teď on sám se s Ondrou nesrazil.

Neudělal snad ale ještě ani pět kroků, když zaslechl Joskův zděšený výkřik. A pak se již hluk a křik stupňoval a Mirkovi až ztuhla krev v žilách. Poznal Ondrův hlas!

Vrátil se rychle. Před domem stál Ondra, nasupený a výhružný a v jeho ruce se svíjel zdrcený Joska. A vedle Ondry tam ve dveřích – kdo to je – to je přece Přemík! Ten tam však stojí svobodně – a s podivným výrazem ve tváři.

V Mirkově hlavě je chvilkový zmatek. Co se stalo? Ondra stál asi v domě za dveřmi. Proto ho Mirek s Joskou neviděli. A Přemík byl s ním. Přemík tedy zradil? Proto tedy nebyl dnes s Devadesátkou!

„A vida, vida, tady máme dalšího zrádce!“ vykřikl zlobně Ondra na Mirka, když ho spatřil v kruhu světla od lampy.

„Ne, ne – Mirek za nic nemůže!“ pokorně a skoro plačtivě vysvětloval Joska, „já sám jsem chtěl jít do Devadesátky, on mne nepřemlouval!“

Potom se zase trochu vzchopil, začal vykrucovat své obě ruce z Ondrova sevření a křičel: „A vůbec, co je ti do nás! My jsme se s Mirkem a Přemíkem znali dříve než s tebou! A můžeme si dělat co chceme! Přátelit s kým chceme a chodit si kam chceme! Rozumíš? A pusť mne!“

Ondra nepustil a začal mu kroutit ruce. Jeho tvář prozrazovala vztek. Joska jej kopl, když nemohl pracovat rukama. Ondra si ho pak přitáhl a uštědřil mu několik silných ran do obličeje. Joska bolestně vzlykl.

Mirek byl pobouřen na nejvyšší míru tím, co viděl. Jeho úlek se změnil v zuřivost. Jako větrná smršť se vrhl na Ondru z boku.

„Ty lotře!“ křičel. „Ty jeden lotře, ty ničemo! Táhni si odkud jsi přišel! Najdi si jiné kumpány do své povedené party, my jsme s tebou už skončili!“

Pověsil se mu celou silou zezadu na hrdlo a začal jej dusit. Zachránilo to Josku od dalších ran.

Ondra se ohnal a uhodil teď Mirka do hlavy, až se mu v očích zajiskřilo. Přesto Mirek ještě viděl, jak Joska s kapesníkem u úst proklouzl kolem Ondry do domu a spěchá po schodech vzhůru. Jde snad přivolat otce? To je zbytečné! Ať jen zůstane už klidně nahoře.

Mirek se rozehnal a udělal to, po čem vždycky toužil v těch nesčetných chvílích hrůzy, které mu Ondra způsobil v dřívějších dobách svým vyhrožováním a vydíráním: dal sevřenou pěstí ránu Ondrovi do brady.

„Tady máš za to všechno!“ vykřikl při tom zuřivě. „Za všechny tvoje špatnosti k nám!“

Chtěl říci ještě něco, ale nedostávalo se mu slov ani času. Využil několikavteřinového omámení Ondry a rozběhl se podle Joskova domu do tmy.

Běžel bez přestávky, jako štvaný děsem, a zpomalil svůj běh až na Malostranském náměstí.

Domů pak došel v naprostém duševním vyčerpání. Pořád viděl ten vyjev před sebou. Nejdřív ten Joskův výkřik od dveří, pak Joska v Ondrově sevření – Ondrova rozšklebená tvář – rány – strašidelné světlo plynové lampy.

Ale jedna podrobnost toho výjevu byla zřetelnější více než všechny ostatní a Mirek se k ní pořád a pořád ve svých představách vracel:

Jak tam vedle Ondry stál Přema, klidně, beze strachu – a ani prstem Joskovi nepomohl!

27. Přemík zradil

Druhý den po hrůzném večeru, kdy Ondra přepadl u domovních dveří Josku a v Joskově nepřítomnosti si předtím vyzvedl u nich doma svou obálku, zalepenou žlutou páskou, už nastal klid.

Jediná událost, která Mirka a Josku ještě vzrušovala, byla Přemíkova zrada. Přemík se vrátil k Ondrovi!

Jako poslušný pejsek utíká i po výprasku zase radostně k pánovi na pouhé písknutí, tak se Přemík zase přimkl znovu k Ondrovi. Samozřejmě, že se v Devadesátce už neukázal, byl tedy jen na jediné družinovce.

„To bych si o Přemovi nikdy nepomyslel!“ řekl jen trpce Joska. „Vím, Ondra měl na nás na všechny velký vliv – víš to dobře sám, co všechno s námi dokázal – ale myslel jsem si, že když se od něho utrhnu i já, že Přema u něj sám nezůstane!“

A Mirek jen odpověděl: „Kdoví, čím si ho Ondra zase získal. To on mu toho asi nasliboval! Ale já to vždycky říkal, že je Přema ještě pořád dítě. Už mu bude skoro třináct let, ale rozum má jako kašičkář. Ještě štěstí, že jsme mu neřekli o tom vykopání Ondrovy skrýše! To už by mu to teď dávno vyzvonilo!“

Joska se tou možností až vyděsil. Strach z Ondry u něj nepolevil ani teď, když s ním Ondra těmi ranami do tváře už zúčtoval, a když si u nich doma v jeho nepřítomnosti vyzvedl svou závět.

„Proboha – to by bylo děsné!“ vydechl jen úzkostlivě a pak ještě dodal: „Ale to ještě přijde! Uvidíš! To není ještě všechno! Kteréhosi dne skrýš přece jen vykopá – úpis v ní nenajde – a pak bude zle! Vždyť nikdo jiný o jeho skrýši nevěděl než on a já! A prohlédne si důkladně obálku se závětí a pozná, že je páska přelepená!“

K Přemově zradě a k obavám, co se bude dít, až Ondra nalezne svou skrýš vybranou, vraceli se pak Mirek s Joskou v podobných rozhovorech ještě častokrát.

Ale jak dny ubíhaly a jak se život v Devadesátce znovu zdárně rozbíhal kupředu, řídly tyto rozhovory a byly nahrazeny debatami výhradně jen „devadesátníckými“.

Družina Lišek pod Mirkovým vedením se vzchopila a prospívala znamenitě. Mirek neměl příliš mnoho odborných vědomostí, kterými by hochy mohl oslňovat. Teprve teď začal shánět a studovat kdejakou příručku, aby se alespoň trochu dostal dopředu. Ale s hochy „to uměl“, jak se pochvalně a uznale vyjádřil Venda, jeho bývalý rádce.

Pro leckteré starší chlapce v Devadesátce bylo záhadou to Mirkovo umění získat si hochy tak docela na svou stranu. Tapin to však chápal.

Věděl, co bolesti, strachů a hrůz vytrpěla Mirkova mysl v tomto roce, co byl v Devadesátce! Příčinou strachů byl Ondra se svými hrozbami a vydíráními, které Mirka málem uštvaly. A bolest – tou bylo jeho přátelství s Jiřím, tak podivně a nešťastně skončené náhlým zvratem Jiřího povahy na letošním táboře a jeho odchodem z Devadesátky. Jen člověk, který prožije v sobě takové podobné tísně, boje a zármutky, dokáže se dokonale vžít do smýšlení lidí ostatních, pochopit je, přizpůsobit se jim a tak si je získat.

Ještě než přišly sněhové přehánky a plískanice, uspořádala Devadesátka ve staropražských uličkách celoodpolední hru „Vyzvědači“. Rozsáhlá část Starého Města byla rozdělena na tři území a každé obsadila jedna třetina hochů z Devadesátky.

Jejich úkolem bylo bránit si své území před vniknutím členů z druhých území a sami měli vnikat do území „nepřátelských“ a tam zjišťovat různé úkoly, jako například: „Kolik svítilen je v Jiřské ulici?“ „Je na domě č. 7 v Karlově ulici poštovní schránka?“ a podobně.

Byly to celé velké boje mezi jednotlivými územími. Hoši „vyzvědači“ vnikali do „nepřátelských“ území podle rozmnožených plánek, aby viděli, na čí území právě jsou, platili „výkupné“ v podobě malých lístečků nepřátelským obráncům při chycení nebo se vraceli vítězně se splněným, úkolem.

Každé území mělo vypátrat na cizích dvou územích celkem asi 40 úkolů, Tapinem předepsaných. A každá cesta toho či onoho chlapce „vyzvědače“ byla dobrodružstvím! Toho vzrušeného pronásledování! Toho schovávání se za vraty domů! Těch dobrodružných úniků přes tajemné dvorky a průchodícími chodbami starodávných domů!

Ještě řadu týdnů si o této veliké hře Devadesátka vyprávěla.

Zbytek měsíce listopadu a ještě část prosince věnovali pak hoši Devadesátky přípravě veliké akademie, kterou sehráli pro jiné oddíly.

Byl to velký a pěkný podnik. Každou sobotu a neděli byly v klubovně cvičeny zpěvy, výstupy, různé hříčky a cvičení. Hoši připravovali vlastnoručně dělané kulisy, masky a různá kouzla. Někdy při zkouškách se smáli tak, že nemohli ani

Devadesátka pokračuje

promluvit. všechno nasvědčovalo tomu, že se besídka zdaří.

Vstupenky šly jako na dračku, protože Devadesátka byla oddílem známým daleko široko. Každý o ní věděl, že když něco dělá, že to bude dílo podané a že bude mít dobrou úroveň.

A nikdo se ve svém očekávání nezklamal! Výstup za výstupem na jevišti pokračoval před naplněným sálem a diváci odměňovali každý bouřlivým potleskem. Mirek měl také v několika číslech význačné úlohy, a když byl potom vyvoláván před oponu, pocítil zase ještě docela jiný odstín radosti, než který znával již z dřívější své práce v Devadesátce.

A jen bylo po akademii, už byla plánována oddílová vánoční nadílka. Měla se konat v klubovně jako vždy první neděli před Štědrým dnem. Hoši si k ní připravovali malé i velké dárky, některé žertovné, jiné vážné.

Ještě loni všechny tyto přípravy konal Mirek společně s Jiřím. Škoda, že už tu není! Škoda, že tak divně a nepochopitelně ukončil své členství v Devadesátce, i svá přátelství s jejími hochy. Nikdy více ho nikdo už nespatriil.

Teď se Mirek snažil být svému kamarádovi nováčkovi Joskovi takovým pomocníkem, jakým byl kdysi Jiří jemu, Mirkovi.

A Joska byl za to vděčný, i když se Mirkovi někdy zdálo, že Joska všechno tak nechápe a neprocituje jako on.

Cím větší a radostnější byla činnost v Devadesátce, tím více Mirek vzpomínal na přátelství s Jiřím. Znovu pročítal několik dopisů od něho, vcelku bezvýznamných, které mu Jiří psal kdysi, když bylo ještě vše v pořádku. A jeho několik hezkých povzbudivých řádků, které mu Jiří kdysi napsal do deníku, uměl Mirek nazpaměť. Bylo tam doslova:

„Milý Mirkú, vydrž ve svém nadšení, buď pořád takovým, jakým tě všichni známe. Přišel jsi mezi nás z neznáma, neznali jsme se nikdy, a přece jsme teď dobrými kamarády. Prál bych si, abychom se nerozešli nikdy! Tvůj Jiří.“

Mirek tedy vydržel! Ale Jiří...!

Jak by to bylo pěkné, kdyby tady teď zase byl! Jak by si mohli pohovořit o všem, co se v Devadesátce podniká, jak by se zase spolu přátelili!

Po vánoční nadílce bylo v Devadesátce asi týden volno. O vánočních dnech nebyly schůzky, protože část hochů odjela ke svým příbuzným na venek.

Líščí družina téměř celá byla však téměř každý den v klubovně a robila tam vše možné. Hoši přebalili znovu všechny oddílové knížky do nového papíru, vydrhli podlahu, potáhli stůl čistým papírem, utěsnili okna před lednovými mrazy a naštipali ze starých prken hory dříví na topení.

Na Nový rok odjela pak Devadesátka na týdenní výpravu do chaty daleko od města, kde uprostřed zasněžených lesů a kopců tábořila, lyžovala a stopovala zvěř.

Chata byla zcela opuštěná, patřila rodičům vládi, rádce Krahujců. Hoši si v ní sami vařili, chodili nakupovat do vzdálené vesnice, žili tu týden skutečným zálesáckým životem.

A ty večery! V útulné chatě se hoši sesedli na kavalce a zde u kamínek do červena rozpálených Tapin sáhl znovu do svých nepřeberných vzpomínek a vyprávěl hochům události ze starých dob Devadesátky.

A pak hoši zpívali, povídali si o loňském táboře, i o tom, který bude o letošních prázdninách – nebo se zase vraceli k podivnému odchodu Jiřího po loňském táboře v Devadesátce. Tehdy ta událost způsobila v oddíle větší rozruch než nedávný odchod Říši, Karmínka a Kokrháče.

Na konci černé hodinky, když se již oči hochům únavou klížily, musel ještě Tapin vyprávět nějaký strašidelný příběh. To už chlapci vždycky leželi pod pokrývkami na kavalcích, na zdích se mihotaly poslední záblesky ohně z kamen a někde z hlubin kavalců se ozývalo oddechování spícího Mývala, který vždycky první ze všech usnul.

28. Staré přátelství se navazuje

Byl to Máček neboli „Mlaskadlo“ z družiny Vyder, který tu zprávu donesl: viděl prý Jiřího! Potkal ho prý v jedné z uliček na Kampě, dost blízko klubovny. Jiří se k Máčkovi trochu rozběhl, ale pak se prý náhle obrátil a předstíral, že Máčka nevidí!

„Kdoví, koho jsi viděl!“ nevěřil Máčkovi Julek. „Něco takového by Jiří přece jen neudělal, aby si nevšiml kamaráda, se kterým tolik prožil a dva – či kolik – táborů tábořil!“ Také ostatní hoši se na Máčkovo tvrzení dívali velmi nedůvěřivě.

Když pak přišel později i Bručoun s tvrzením, že Jiřího na Kampě zahlédl, usoudili hoši, že se Jiří asi sem někde na Kampu přistěhoval, nebo že zde má nějakého kamaráda, ke kterému chodí na návštěvu. Více se o něj nestarali. Byl

Devadesátka pokračuje

pro ně ztraceným člověkem, nad kterým udělala už dávno celá Devadesátka kříž.

Jen Mirkovi bylo vždycky tak divně, když o Jiřím zaslechl nějakou tu zmínku, nebo když někde ve starých oddílových lejstrech a kronikách našel jeho jméno. A to se tam vyskytovalo tak často! Vždyť Jiří byl jednou z hlavních postav ještě nedávné Devadesátky!

Vždy tak jemný a uhlazený, ke každému tak vlídný a k Mirkovi tak rytířsky kamarádský, Mirkovi přímo učaroval. Při Mirkově vstupu do Devadesátky jej do všeho v ní zasvěcoval a vedl jej ke správnému chápání celého jejího prostředí. A byl to hlavně on, který celým svým ušlechtilým vlivem způsobil, že Mirek - tehdy ještě zcela zkažený chlapec - neprovedl svůj ničemný úmysl, pro který vlastně do Devadesátky vstoupil: Odcizit tam stan a vrátit se pak se stanem k Ondrově partě! Mirek se tenkrát duševně na padrt rozdrobil a když se po několika týdnech vnitřních zápasů dobro se zlem proměnil na chlapce dobrého, měl o tuto změnu největší zásluhu Jiří. „Co by si Jiří pomyslil, kdyby věděl, jaký jsem byl dříve?“ to byla vždy nejtajnější Mirkova myšlenka v těch dobách.

Nejtuzší mrazy teď už přešly.

Nastaly neurčité studené dny, kdy ráno byl mrazík, ve dne sychravo, ale sníh z přehánky se do večera neudržel.

Slunce se po celé dny ani neukázalo.

Přechody z denního světla do večerní tmy byly náhlé a pořád ještě tak brzké.

A jen někdy - na několik vteřin - zavoněl vzduch něčím podivným, jarním...

Bylo to opravdu jen někdy - a jen na několik kratičkých chviliek - ale hochům z Devadesátky to stačilo. Vždyť ten závan předjarního vzduchu říkal, že už se zima dlouho neudrží a jaro že už je za dveřmi. Stalo se to pak v jeden z těch večerů rozplhlého sněhu a vonného větru.

Mirek právě dokončil zdařilou schůzku Liščí družiny a klubovna se teď prázdnila. Joska ještě dodělával úklid klubovny, ze tmavého dvora sem doléhal hovor Práška a Bumbiho. Víta vletěl zpátky do klubovny pro zapomenutou aktovku a se smíchem se zase vyřítit ven do tmy. Boja se oblékal a prohlížel při tom družinovou desku. Přitom debatoval s uklízejícím Joskou, co nového na ni v sobotu přinesou.

Mirek skládal se stolu do tašky různé potřeby a lejstra, unavený a umluvený, ale šťastný nad vydařenou schůzkou. Byl pyšný na to, že se jeho zásluhou hoši dobře pobavili, něčemu se naučili a že to v jeho družině všechno tak pěkně klapě.

Pak odešli i Boja a Joska a Mirek v klubovně osaměl. Schoval rychle poslední věc se stolu, pověsil na zeď úklidovou kartu a brzo potom vyšel již ven a zamkl klubovnu.

Vítr se proháněl ulicemi Kampy, studený a ostrý. V záři svítlen leskla se dlažba směsicí rozježděného bláta a sněhu. Mirek si už přál být doma, v teple - a odpočinout si.

„Mirkul!“ zaznělo najednou za ním naléhavě.

Mirek se překvapeně zastavil. Zdálo se mu to? Ale ne! Někdo sem jde. Kdo je to?

„Nazdar Mirkul! Pamatuješ se přece ještě na mně?“

Proboha - jak by se Mirek nepamatoval! Vždyť je to Jiří! A vypadá tak divně, bolestně!

„Měl jsem náhodou cestu na Kampu,“ hovoří Jiří nesměle, „a tak jsem zabrousil až sem k vaší klubovně!“ Jeho hlas zní tak pokorně, jako kdyby se skoro omlouval za to, že zde byl vůbec spatřen a jako kdyby byl přistižen v místech, která mu jsou zakázána.

K vaší klubovně! Jak to znělo divně a cize z Jiřího úst. Už neříká „naše klubovna“, už nepatří k Devadesátce! A kde zůstala Jiřího hrdost, která se Mirkovi vždy tak líbila?

„Co se to s tebou stalo, Jiří?“ ptá se Mirek. Chce tím říci, proč se Jiří od nich tak odvrátil a proč odešel z Devadesátky.

„No - to víš -“ mluví těžce Jiří. Jeho ruce se zoufale rozhodily a oči hledí na Mirka skoro prosebně.

A Mirkovi svítá! To nebyla náhoda, že chlapci teď Jiřího už několikrát na Kampě zahlédli! Ani to, že teď tady v té tmě Jiří Mirka náhle dohonil! V tom všem je něco víc než pouhá náhoda. Jiří touží po návratu do Devadesátky!

Mirek to poznal. A musí Jiřímu pomoci! V mysli se mu mihly všechny ty staré krásné doby, když byl Jiří ještě zcela jejich. A ten tábor na Vydrí říčce, kde bydleli spolu ve stanu.

„Měl bys k nám jít zpátky, Jiří!“ říká domlouvavě. Jiřímu se rozzářily oči. „A myslíš - myslíš, že by to šlo?“

„Proč by ne?“ jásal Mirek. „Vždyť jsi nám neudělal nic zlého! Nikomu, jenom

Devadesátka pokračuje

mně!“ zasmál se přitom a zatvářil se žertem rozzlobeně. „Víš - to že jsi se ani se mnou tenkrát nerozloučil a ani slůvko mně nevzkázal! My jsme si ale o tobě v Devadesátce často povídali. Každý by tě u nás zase rád uviděl!“

Jiří jako by se celý proměnil po těch slovech. Usmívá se a vypadá šťastně.

„Nezdržuju tě?“ ptá se Mirka pokorně. „Pojď, já tě doprovodím na Hradčany, k vám. Víš - já mám dost času.“

Vykročili tedy spolu.

Mirek vyprávěl, co je teď v Devadesátce nového a Jiří hlta každé jeho slovo. Byl velmi překvapen zprávou o rozpadnutí družiny Lišek a o jejím zmrtvýchvstání pod Mirkovým vedením.

„Jsem zvědavý,“ pravil potom, „jestli mne Tapin vůbec přijme zpátky! A když - tak do které družiny půjdu!“

Otázka stíhala otázku, hovor neustával ani na chvíli. Oba byli tak šťastni, jako snad ještě nikdy. Mirek proto, že se mu vrací jeho nejmilejší a nejobdivovanější kamarád, jakého kdy měl - a Jiří zase, že učinil alespoň první kruček tam, kam ho vzpomínky a touha vábily silou nepřemožitelnou.

Rozloučili se až u Mirkova domu. Podali si ruce, levé ruce - a oči jim zářily radostí.

29. Jiří znovu v Devadesátce

Jiří neměl odvahu přijít do klubovny sám a tak v sobotu odpoledne čekal u Mirkova domu a odtud šli společně. Mirkovi to připadalo až podivné a neuvěřitelné: kdysi byl v Devadesátce „jako doma“ Jiří a sám podával Mirkovi pomocnou ruku, když ten jako nesmělý nováček do ní přišel. A dnes je to docela obráceně! Teď tu má pevnou pozici Mirek - a nesmělý ostýchavý chlapec se stal z Jiřího!

Čím více se blížili klubovně, tím více Jiří zpomaloval krok a byl nejistější. Mirek měl co dělat, aby mu dodal odvahy. A když přišli ke dvorečku, v němž bylo stavení s klubovnou Devadesátky, Jiří by snad utekl, kdyby ho Mirek pevně nedržel za loket.

V klubovně bylo již hodně chlapců, když vstoupili dovnitř. Šum a hovor na chvíli utichl, ale vzápětí se klubovnou ozval bouřlivý a radostný křik Jiřímu na uvítanou. Chlapci se k němu hrnuli a podávali mu ruce. Rázem bylo vše zapomenuto. Každý v něm viděl zase jen toho Jiřího, jakým byl po dlouhou dobu až do poloviny minulého tábora.

Mirek pozoroval, jak Jiří skoro očividně roztává a jak se cítí šťastným. Teď tady obchází celou klubovnu, nepřítomně přejíždí očima vývěsky na stěnách, odpovídá roztěkaně několika hochům najednou, ale usmívá se, šťastně a spokojeně - a vypadá tak jako kdysi, když byl Mirkovi ještě tím nejsvětlejším vzorem a nejlepším kamarádem. Mirek přitom cítí, že jím bude určitě zase!

Pak přišel Tapin. Jiří trochu zčervenál, a když se dostal k němu, aby mu podal ruku tak jako každý jiný, a tak jako bylo v Devadesátce vždy zvykem, Tapin se na něho usmál, jako by se viděli naposledy včera.

„Směl bych, Tapine...“ řekl Jiří namáhavě, ale přitom tak mile pokorně, „směl bych se stát zase členem Devadesátky? Prosím tě o to, kdyby to jen trochu bylo možné! Nechápu, jak jsem to mohl tenkrát udělat! Jak jsem jen mohl odejít?“

Chvilí je horečné napětí. Snad vteřinu, snad dvě či několik - každý čeká, co Tapin odpoví. A Mirek si přitom úporně vzpomíná, jak že to tehdy na táboře Tapin o Jiřího řekl: něco jako že je to bouře v chlapecké duši, omrzení všeho a na každého nebo na většinu chlapců že to přijde, nebo tak nějak to bylo...

Ale Tapin se usmívá dále a pak praví: „Proč by ses nemohl naším členem zase stát? Když budeš zase tím vzorným Jiřím, jak jsme tě znávali až do loňského tábora - a když budeš mít zase o všechno u nás takový zájem, jaký jsi mívál - proč bys nemohl k nám zpět? Zkus to - a uvidíš sám!“

A tím byl Jiří tedy přijat!

Večer na oddílové radě pak ještě byla probírána otázka, do které družiny má být Jiří zařazen. Venda, rádce Jelenů, u nichž Jiří až do svého odchodu z Devadesátky byl, měl z Jiřího strach.

„Já vím, že Jiří byl dobrý chlapík,“ pravil, „ale vzpomeňte si, jakou těžkou práci jsem s ním pak ke konci tábora měl! Já už bych s ním asi nic nepořídil!“

A Mirek byl rád, že Venda Jiřího do družiny nechce. „Tak já!“ vykřikl skoro překotně. „Já bych si Jiřího do družiny vzal! Byli jsme skoro až do konce dobrými kamarády. A teď jsme jimi nanovo! Bydleli jsme také spolu ve stanu. Dobře se známe.“

Tapin se usmál Mirkově horlivosti a řekl: „Dobrá, dobrá, souhlasím tedy. Jiří ti v družině možná hodně pomůže. Leccos umí a byl vždycky tak ukázněný.“

Devadesátka pokračuje

Když nic jiného, tedy alespoň pořádek v družině ti určitě pomůže udržet!“

Bylo pak ještě rozhodnuto, že Mirkovým zástupcem se stane Prášek, který si toto jmenování zaslouží jak svým výkonem, tak svou věrností k Devadesátce. Už teď Mirkovi v družině pěkně pomáhá a není ani dobře možno odsunout ho stranou a zvolit Mirkovým zástupcem snad Jiřího. Ten si musí důvěry Devadesátky teprve znovu, dlouho a pracně dobývat.

Takové byly zákony Devadesátky!

30. Mirek – nejšťastnější člověk

Zima byla na ústupu. Na celé čáře! Poslední zmrázky dávno zmizely s chodníků i střech, potoky se naplnily hučícími vodami s kopců a luk.

Keře v sadech počaly rašit. Veliká vrba na dvorečku, kde byla klubovna Devadesátky, počala znenáhla zelenat. Rvavý jarní vítr přinášel do ulic závany čerstvého vzduchu plného vůně čerstvé hlíny.

První nejotužilejší chlapci a děvčata se objevili s nahými koleny a také většina hochů z Devadesátky odložila do skříní s konečnou platností své dlouhé kalhoty.

Za okny v klubovně se ocitly dřevěné truhlíky se zasázenými květinami a fazolemi. To Mirkova Liščí družina udělala.

Hoj – to byly radostné jarní dny, které Mirkovi teď nadešly! Družina byla nadšená do každé práce. A svorná a pevná! I ten Bumbi a Boja, za dřívějších dob nemastní – neslaní, byli plni chuti do všeho a nevynechali ani jednu schůzku či výpravu.

Joska na Ondru už dávno zapomněl a žil také jen Devadesátce. „Že jsi mě sem nedostal už dřív! Že tě to nenapadlo už dávno!“ říkával vždy jen Mirkovi. A Mirek byl šťastný jako málokdy předtím. Krásné doby se do Devadesátky tedy vrátily! Je tu zase spokojenost, radost, svornost a nadšení. A k tomu všemu je jaro, jaro, nejkrásnější čas!

A Jiří je tady! Jiří, po jehož přátelství Mirek vždy tak toužil, které pak také měl – a zase tak podivně a bolestně ztratil! Co chce Mirek ještě víc? Byl někdy více šťastnější? Ne! Nebyl! Nikdy nebyl! Ó – kéž by tak vše zůstalo už pořád! Kéž by se už nic nezměnilo!

Vše také nasvědčovalo tomu, že dobrá pohoda v Devadesátce teď již zůstane. Jiří po překonání prvních pocitů nesmělosti a zahanbení i cizoty se stal zase tím dobrým a milým chlapcem, kterého každý musel mít rád. Ke každému opět vlídný, pozorný, ochotný, získal si opět rázem přátelství všech chlapců.

Také Joska jím byl nadšen a často, když šel s Mirkem sám z klubovny, o něm s obdivem hovořil. A Mirek mu vyprávěl vše, jak to bylo dříve, jak se s Jiřím přátelil tak jako snad ještě s nikým – a pak na táboře u vydří říčky – jak se najednou Jiří začal tak podivně měnit – někdy celé dny na Mirka nepromluvil – nebo se na něj utrhoval – a pak přišel ten konec, konec všeho pěkného, konec jejich přátelství – a Jiří pak po táboře se už do Devadesátky nevrátil.

31. Co je to Alvarez?

První jarní celodenní výprava se vydařila znamenitě. Sluníčko svítilo již od rána a brzo rozehrálo jinovatku na střechách i v trávě. Proteplilo i vzduch a hoši se přeli, kdo bude dnes večer už trochu opálený.

Jen Juris, Grizzly a Tončina přišli ještě v dlouhých kalhotách. „To víte!“ pravil přitom ustaraně Tončina, „já bych byl doma hrozně bit, kdybych si vzal kraťasy!“ Smál se však přitom a ostatní s ním.

Na srazu bylo plno hovoru, bouřlivého smíchu a veselých tahaček. Chlapci nevěděli bujností a dobrou náladou, co by dělali. Byli plni síly a radosti ze života.

Na tábořišti se hoši letos poprvé svlékli do trenýrek – a místo odpočinku nahustili žlutáskův míč a začali divokou hru „Boj o míč“. Bylo při ní plno veselých pádů na změkklou půdu, protože při této hře bylo jen jediné pravidlo a to znělo: „Ber míč, jak můžeš!“

Pak Tapin zapískal nástup a tím začaly hry, které připravil pro dnešní výpravu. Některé hoši znali z loňska, jiné byly nové. Tapin byl mistrem v jejich vymyšlení.

Joska byl jako u vytržení. Zažil sice ještě asi dvě podzimní odpolední výpravy s Devadesátkou a teď na jaře také několik polodenních, ale na těch nebylo možno pro nedostatek času hrát hry tak veliké a složité, jako hráli dnes.

Byl vším přímo okouzlen. A vždy se snažil být při každé hře na té straně, u které hrál Jiří. Čtěl být pořád s ním, mluvit s ním, hrát s ním.

Hry a nejruznější závody se střídaly s krátkými odpočinky, kdy hoši usedli

Devadesátka pokračuje

ke svým tornám - a zase již zde byl další program.

A Tapin v něm dnes hochům připravil ještě něco, co mělo být začátkem mnohých dalších událostí.

Začalo to zajímavým závodem: Tapin položil na pěšinku mezi trávou deset kamenů ve vzdálenosti asi tří metrů jeden od druhého. Pod každým kamenem byl lístek s dvoumístným číslem. Čísla byla různá, z různých desítek vybraná, nešla ani trochu za sebou. Lístky byly obráceny čísly k zemi.

Jeden chlapec po druhém byl sem zavolán a na daný povel Tapina začal odkrývat postupně kameny, aby se podíval, jaká čísla jsou napsána na lístcích pod nimi. Když doběhl až k poslednímu, našel vedle blok a tužku. Úkol zněl: Zapiš sem všechna čísla, která sis zapamatoval, a to pokud možno i v tom pořadí, jak šla za sebou! Za každé správné číslo dostaneš bod, bude-li pak i správně zařazeno, tak 2 body. Za každé číslo, v němž první číslice bude sice správná, ale druhá ne, obdržíš jen půl bodu!

Hoši dělali žertem zkormoucené obličejy, a když odcházeli po skončeném závodě mezi ostatní, tukali si na čelo, aby tak naznačili, jak jim paměť špatně sloužila.

„Těch prvních několik čísel jsem si ještě pamatoval!“ fňukal Zdeněk od Krahujců. „Ale při čtvrtém a pátém - to už se mi to všechno pomotalo v hlavě!“

Mývalovi při běhu vypadl z kapsy kus chleba se salámem a půlka rohlíku. Hoši to i z dálky viděli a rozchechtali se.

Když se pak v tomto podivném a tělesně i duševně namáhavém závodě všichni vystřídali a Tapin oznámil výsledky, vykřikl Prášek dychtivě: „Tak - a teď body! Jak to dopadlo, Tapine? Měl jsem šest čísel správně! Kolik je to bodů?“

Tapin ale k všeobecnému úžasu pravil: „Tohle chlapci nebylo na body! Za tento závod dostanete něco jiného. Ale ne všichni! Jen osm nejlepších z vás!“

Po těch záhadných slovech vytáhl ze svých lejster, která nosil na každou výpravu, malou obálku a z té osm malých kartiček, barevně pomalovaných. Byly všechny stejné. Na jejich obrázku tekla řeka mezi skalami a byla celá červená, jak se v ní zrcadlilo zapadající slunce. Také obloha hořela jeho požárem. Byl to podivný, působivý obraz, ale ještě podivnější a záhadnější byly texty na něm.

Nahore, ještě nad obrázkem, bylo napsáno: „Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“ Pod obrázkem byl malý rámeček a v něm bylo známým Tapinovým písmem napsáno: „Když nebe se rozhořelo zlatem krvavým, my k řece Tuehtačlan znavení dorazili.“ Dole pak bylo zase ještě jednou veliké slovo „ALVAREZ“.

Tapin se záhadným úsměvem rozdál tyto tajuplné lístky osmi nejlepším závodníkům. Byli to: Venda, Jarka, Jiří, Vláda, Zdeněk, Máček, Grizzly a Julek.

Mírek byl v duchu nešťasten, že se mu nepodařilo lístek získat. Byl tak trochu zahanben jak před Jiřím, tak před celou svojí družinou. Nemohl však dát svou nelibost najevo, aby se neudělal směšným.

U každého chlapce, který lístek získal, se shluklo několik hochů, jimž osud lístek nedopřál, aby si jej prohlíželi s ním. Lístky byly jeden jako druhý, z tuhého kartónu, asi 5 cm široké a 7 cm vysoké.

„Ty ti daly, Tapine, asi práci - co?“ řekl uznale Norek.

Nejvíce dohadů však bylo, jaký účel lístky mají a co znamenají podivná záhadná slova.

„To je z nějaké knížky! Určitě je to z nějakého románu!“ volal Rudla.

„Není! Mýlíš se! Já neopisuju!“ smál se Tapin.

Mírek, který byl sběratelem všeho, co bylo v Devadesátce kdy vydáno, ať to byl nějaký mimořádný oběžník nebo oddílový týdeník „pejsek“ (Tapinova zpráva o činnosti oddílu), byl pořád víc a více nešťastný, že tuto zvláštnost nebude ve své sbírce mít. Tapin ho chtěl uklidnit, ale vlil ještě jen olej do ohně.

„Nevěš hlavu!“ pravil mu vesele. „Když jsi nedostal „Alvareza“ dnes, získáš jej možná příští neděli!“

Příští neděli! No nazdar! Copak příští neděli přijdou zase další takovéhle lístky? Hoši se kolem Tapina sesypali.

„Opravdu budou? A zase jen osm na celou Devadesátku? A co to vůbec bude?“ doráželi na Tapina. Ale ten již neprozradil ani slůvka více.

S myšlenkami co „Alvarez“ znamená pustili se hoši do dalších her, které byly na programu.

Slovo „Alvarez“ se stalo do večera okřídleným. Hoši je na sebe volali, někdy se smíchem, někdy s hrdinským spodním tónem ve hlase, a když při vybíjené rychlý a pružný Jiří zůstal jako jediný vítěz, nikým nezasažený, vypjal prsa, zabušil na ně pěstí a zvolal: „Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“ Mírek na něm mohl oči nechat.

32. Cesta za vzpomínkami

Devadesátka pokračuje

V týdnu po neděli, kdy byly rozdávány kartónky Alvareza, měla Devadesátka mimořádný podnik neobvyklého námětu.

Tapin dodržel svůj slib, daný na zimní výpravě, a chtěl ukázat hochům památná místa, kde před mnoha lety objevil na docela opačném konci Prahy neznámého chlapce a pozval do Devadesátky. To tenkrát byla Devadesátka ještě docela neznámým oddílem - a Tapin se v ní teprve zaučoval do své úlohy vedoucího.

Devadesátka se tehdy potácela pořád od deseti k pěti, hoši v ní byli nestálí, spíše špatní než dobří, bylo jich málo a Devadesátce hrozilo rozpadnutí.

Neznámý chlapec, nováček - Ladislav se jmenoval - přinesl do Devadesátky štěstí. Svým nadšením nakazil ostatní chlapce, přivedl z okolí svého bydliště ještě několik jiných hochů, o které tehdy byla velká nouze - a Devadesátka začala rozkvétat.

Láda se stal symbolem vzorného chlapce - skauta. Odešel pak z oddílu po několika letech, když se odstěhoval se svými rodiči kamsi daleko z Čech. Ale jeho památka v Devadesátce zůstala čistá, ničím neposkvrněná.

Co se Tapin o něm chlapcům navyprávěl za zimních nedělních večerů v klubovně, i na táboře za soumraku u kamení!

Mírek si Ládu představoval vždycky jako Jiřího. Nejen proto, že se Jiří svou tváří tak trochu Ládovi podobal, ale protože i on byl vždy pro Devadesátku tak zapálený jako býval - podle Tapinova vyprávění - Láda. A teď - v tomto týdnu - každá družina má jít večer po skončení své schůzky s Tapinem, aby jejím hochům ukázal, kde tehdy Ládu v hloučku jiných cizích hochů objevil, kde potom konali pod širým nebem začáteční družinové schůzky, když Láda tam dal dohromady dokonce celou družinu nováčků, nadšených do skautství jako on sám.

Byl krásný jarní soumrak, když Mirkova družina s Tapinem v čele vyrazila z klubovny na prohlídku míst, pro Devadesátku tak památných a historických.

Účast nebyla bodována a nikdo tedy nebyl nucen jít, ale přesto šla celá družina. Nikdo si takovou věc nechtěl dát ujít.

Tapin volil nejkratší směr z klubovny, ale přece trvalo asi půl hodiny, než došli do ulic na rozhraní Vršovic a Vinohrad. Světýlka v moři domů ve vršovické nížině vyskakovala do houstnoucího šera a tady z vinohradského kopce ta část města dole ve svých fialových oparech vypadala jako nějaké pohádkové mraveniště. Pak se pustili jakousi strmou úzkou ulicí dolů.

„Sem mně vždycky přicházel naproti,“ ukázal Tapin v místa, kde do uličky vbíhala jiná. „A po každé mi zde řekl nějakou zprávu! Jednou to bylo sdělení, že mu rodiče doma skautování chtějí zakázat, ač byl v Devadesátce sotva tři týdny! Pak zase - když přinesl ze školy domů vyznamenání - přiběhl s radostnou zprávou, že nebezpečí zákazu je odvoláno a že u nás smí být dále. Jindy přišel a už z dálky volal: Zase dva nováčci! Nesmějte se tomu! Dnes by stačilo jen zavolat a Devadesátka by mohla mít třeba sto chlapců. Ale tenkrát nebyl o skauting takový zájem. Tehdy jsme umírali na nedostatek hochů. A proto ta Ládova radost, když získal dalšího nováčka. Sám ještě nováček, vžil se do všeho tak, že cítil s Devadesátkou a miloval ji, jako kdyby v ní žil už několik krásných let.“

Za Tapinova tlumeného vyprávění pokračovali chlapci v chůzi. Mírek vnímá kouzlo toho dávného příběhu Devadesátky celou svou myslí, pro Devadesátku tak horující. Vpíjí se zrovna zraky do dlažby, po které Láda chodil. Je mu tak podivně, sám neví jak by to řekl a rází si pro ten pocit mimoděk nové slovo - „Nenávratně!“ Ano, je mu nenávratně! Lituje, že nebyl vrstevníkem Ládi, že nepoznal ani jeho, ani ty průkopnické boje, které Devadesátka v těch dávných dobách podstupovala.

Pohlédl kupředu na Jiřího. Co si asi on myslí? Byl přece vždycky - a jistě znovu zase je - horlivým badatelem v historii Devadesátky! Má tytéž pocity jako teď Mírek?

Jiří šel několik kroků napřed a vedle něho do jeho lokte zavěšený nezbytný Joska. Sprátelil se s Jiřím za těch několik týdnů tak, že neudělal bez něho ani krok. Mírek se v duchu na něj někdy až trochu mrzel, že mu Jiřího bere.

Pak došli všichni do širších ulic.

Tapin ukázal na vysoký moderní dům a řekl:

„Podívejte, tady to bylo! Ten dům zde tenkrát ještě nestál. Byla tu jen travnatá louka, plná plechovek a kamení. A na ní hrálo několik chlapců hadrákem kopanou. Láda byl také mezi nimi.“

Pak Tapin vedl pozorně naslouchající hochy dále, ukazoval jim místa, kde byly konány první schůzky, na kterých zasvěcoval Ládu do tajů Devadesátky a které se později stávaly schůzkami družinovými, když se Láda tak činil v získávání nováčků.

Na nebi zvolna vychází srpek dorůstajícího měsíce. Vzduch je těžký a vonný.

Devadesátka pokračuje

Je tajemný večer, s předzvěstí mnohých událostí, které přinesou další jarní dny. Na chodníku i v jízdní dráze je plno malých i větších hochů a děvčat. Hrají různé hry, které se snad už jen tady udržely: na vodníka, na černého muže, na schovávanou. Nevědí, co se tady dělo před mnoha roky, že tady někde bydlel nějaký Láda, vzor všech chlapců. Nevědí, že se tady utvořila nová radostná družina, která postavila Devadesátku na nohy. Hoši z ní pak vyrostli a odstěhovali se odtud. Teď tu jsou noví, kteří nevědí nic o starých příbězích těchto ulic.

U domu, kde bydlel Láda, stojí netečně jakýsi chlapec a švihá do zdi domu prutem. Tam, kde byla konána první družinová schůzka, pere se žertem klubko nových hochů.

Jak to zde vypadalo před těmi dávnými lety? Mirek by snad dal rok života za to, kdyby se alespoň na hodinu mohl ocitnout v těch dobách a vidět zde Ládu s Tapinem! Ovšem – je to směšné přání! Směšné pro tu svou neuskutečnitelnost.

Vratme se raději k přítomnosti, myslí si Mirek. Obrací se zase k Jiřímu. Ten je v živé zábavě s Joskou. Mirka to tak trochu mrzí. Taková krásná výprava, takový podnik do minulosti Devadesátky – a on s Jiřím v něm nevyměnil ani slovo!

Prošli s Tapinem ještě několik ulic a v každé jim ukázal nějaké místo. Pak přirachotil osamělý vagón elektrické dráhy a hoši i s Tapinem do něho nasedli. Ve strážlivém svitu jeho žárovek kouzlo výpravy na většinu hochů přestalo působit. Hlasitě se smáli, vtipkovali, Bumbi povídal nějakou legrační historku ze školy a také Jiří s Joskou si cosi povídali.

Mirek byl poněkud sklíčený. Jako když dočteme nějakou krásnou knihu, která už nemá pokračování.

Když Jiří kvapně vystupoval na přestupní stanici z vagónu, loučil se chvatně se všemi hochy a Mirkovi omylem řekl: „Nazdar Josko!“

33. Tajemství Alvaréza vzrůstá

Jaro už se nedalo z kraje odehnat. Přicházely ještě deště, které se chvílemi měnily na sněhové vločky, ale jakmile vysvitlo slunce, zmizel tento jarní sníh jako pára v několika minutách.

„Jen ať si prší – a jen ať si padá sníh ve všední den!“ říkával na družinovce vždycky Prášek. „Ale v neděli musí být hezky!“ A jeho slova se vyplňovala. Ani jednu neděli tohoto jara ještě nepršelo. Pokaždé bylo krásně, radostně a všechno vonělo.

A každou neděli bojovali a závodili hoši z Devadesátky o nového Alvaréza! „Bude dnes Alvaréz?“ – „Co to dnes bude?“ – „Kolik je dnes Alvarézů?“ tak se ptali hoši vždycky hned ráno na srazu, jakmile Tapin přišel.

A Tapin se vždycky jen smál a říkal žertem: „Dnes ne – dnes nebude! Zapomněl jsem Alvaréza doma!“ Hoši však věděli, že to je žert. Už proto, že to Tapin říkal každou neděli, a přece se vždycky nakonec s Alvarézem vytasil.

Druhý Alvaréz byl Tapinem vydán v devíti exemplářích. Tentokrát vypadal docela jinak než první. Na modrozeleném podkladě bylo na kartičce namalováno pět kamenů a každý nesl nějaké písmeno. V záhlaví lístku bylo fialovým písmem napsáno: „ALVAREZ – podnik pro muže silných nervů!“ Dole ve žlutě vybarveném rámečku byl nápis: „A bylo tam na kamenech těch vytesáno vždy po písmeni jednom!“

Marně si hoši lámali hlavu, co ten nápis znamená a k čemu se vztahuje. Tapin nechtěl nic říci a jen se záhadně usmíval nebo nejvýše prohodil: „Uvidíte, dočkáte se! Připravujte se! Přijdou veliké věci! To víte – Alvaréz je jen pro statečné a silné!“

Tento druhý lístek dostalo devět hochů, kteří jako první přišli ráno na umluvený sraz.

Při třetí neděli si hoši mysleli, že bude další Alvaréz opět za přesný příchod na výpravu a tak byla celá Devadesátka na konečné stanici električky téměř o půl hodiny dříve než bylo nutno.

Tapin se však k té úžasné dochvilnosti hochů tvářil naprosto nevšímavě, dělal nechápavého a hoši se nemohli ani dočkat, až přijdou na tábořiště, kde se snad konečně něco o třetím Alvarézu dovědí.

A dověděli! A byla to pěkná prácička a hoši si musili při ní pořád říkat to – již okřídlené – úsloví: „Alvaréz je jen pro statečné a silné!“

Tapin je zavedl ke kládě, která byla položena přes dosti široký potok, asi metr nad jeho hladinou. Každý hoch měl tuto kládu přejít, jak nejrychleji dovedl. Tapin mu měřil čas na stopkách.

Kláda se při chůzi pohupovala a dole hučel potok, na jehož březích se blyštěly ještě zbytky ledu, který vytvořil noční mrazík. Nebylo by příjemné spadnout do ledové vody, i když je člověk jen v trenýrkách!

Devadesátka pokračuje

Jindy by sotva kdo pokoušel osud, aby po kládě na druhou stranu přecházel. Ale co by se neudělalo pro ten kouzelný barevný lístek Alvareza!

Hochy posedla přímo sběratelská vášně! Každý si přál mít co nejvíce alvarezovských kartiček! A hoši, kteří byli tak šťastní, že měli první i druhou, zaklínali se a umiňovali si, že jim nesmí scházet ani jedna! Zatím to byli ještě: Venda, Jiří, Grizzly a Julek.

Mirek a Joska získali teprve minule své první lístky, ty s obrázkem kamenů na modrozeleném pozadí.

„Kdybych se měl v tom potoce utopit,“ řekl Mirek tvrdošíjně po Tapinově vykladu dnešního Alvareza, „tak ho dnes musím dostat!“

Naštěstí voda nebyla hluboká, snad sotva třičtvrti metru – a skutečně šlo jen o tu nepříjemnou studenou koupel. Ale také ovšem o Alvareza. Neboť kdo by spadl, byl ze závodu vyřazen! Nebylo možno závod znovu nastoupit!

„A kolik je dnes vydáno kartiček?“ zeptal se ještě před začátkem závodu Máček.

„Ani se neptej!“ smál se Tapin. „Je jich jen sedm!“

34. Zápas o vteřiny

Pak nastoupil jako první k závodu Mýval. Každý se chechtal, když ten těžký chlapík s nedůvěřivou tváří vstoupil na kládu. Prohnula se pod ním a rozhoupala. Byla jako živá, houpala se proti jeho kroku, div jej do výše nenadhodila!

Uprostřed klády v nejnebezpečnějším místě se Mýval nejistě zastavil a trochu se zapotácel.

„Uvidíte, že se vrátí pro chleba!“ vykřikl Žlutásek. Všichni se začali znovu smát, ale Mývalovi do smíchu nebylo. Zamával zoufale rukama, prolomil se v kříži, několikrát přešlápl a tím se teprve uklidnil. Počkal ještě, až se také kláda pod ním přestala hýbat a pak se bokem opatrně došoural na druhou stranu.

„Tak 58 vteřin!“ hlásil Tapin. A vedle stojící Simba už výsledek zapisoval do kroniky.

Každého chlapce přešel smích, jakmile měl sám nastoupit cestu po kládě přes potok. Mrzout byl první, který s klády spadl. Měl ještě tolik duchapřítomnosti, že se trochu vymrštil a skočil na protější břeh. Nestačil tam však získat rovnováhu a po zádech se převrátil do potoka. Voda vysoko vycákla a v řehotu ostatních hochů zanikl Mrzoutův výkřik. Kupodivu se z vody vyhrabal se smíchem; dnes neměl špatnou náladu ani po takové nehodě.

Jeden za druhým nastupovali pak další hoši k přechodu klády. Ti, kteří měli již závod za sebou a byli až dosud se svými výsledky na prvních sedmi místech, sledovali úzkostlivě každého dalšího hochu, jestli snad nebude mít lepší výsledek než oni a tím některého z nich nevyradí. Tu a tam se to stalo a to pak postižený v žertu začal prohánět tohoto úspěšnějšího závodníka daleko do lesa a všelijak mu vyhrožoval.

Jiří vykročil na kládu lehce a elegantně. Ruce měl lehce rozpaženy a v loktech trochu vzhůru zdviženy. Šel rychle a jistě.

Mirek se chvěl tajným rozčilením. Přál by Jiřímu vítězství – ano! Ale Jiří už má dva Alvarezy – a Mirek jen jednoho. Co když Jiří vyhraje dnes i třetího a Mirek skončí zase až na místě, na které se už Alvarez nedostane? Co tomu řekne družina? A co si pomyslí o Mirkově obratnosti sám Jiří?

Ten se teď právě zastavil uprostřed klády, aby utišil její největší rozkývání, které dělalo další chůzi skoro nemožnou. Za dvě či tři vteřiny ale pokračuje dále.

A už je u konce. Drobnými lehkými krůčky se tam dostal a se šťastným úsměvem se obrátil k Tapinovi. Také na Mirka pohlédl a vykřikl na něj povzbudivě: „Tak Mirku, ať to taky přeletíš jako drak – to ti povídám!“

Mirek se až zastyděl! Vida, jak mu Jiří přeje dobrý výsledek – a on v duchu skoro uvažoval, že by bylo lepší, kdyby se Jiří dnes neumístil!

Tapin už hlásí Jiřího výsledek: 37 vteřin. Jiří se tím dostává rázem na čtvrté místo. Až dosud byl na čtvrtém Julek. Ten se tím okamžikem dostal na místo páté. Lumpík ze svého pátého na šesté. Víta ze šestého na sedmé – a Kink, který až dosud byl na sedmém místě, byl vyřazen, ztratil možnost získat dnešního Alvareza, protože lístků bylo – jak Tapin přece sdělil – jen sedm.

Kinka to ovšem mrzelo, ale na Jiřího se nezlobil. Závod je závod, to je málo platné! Alvarez je jen pro statečné a silné!

Joska se svými nohama, nacvičenýma ustavičným pohráváním si s míčem na hliněném plácku, kládu skoro přelétl. Dosáhl času, nad kterým všichni žasli: 24 vteřiny! Dostal se na první místo! Víta byl tím vyřazen ze svého sedmého. Začal v žertu zuřivě po Joskovi házet borovicovými šiškami, ale ten si toho ani

Devadesátka pokračuje

nevšiml a legračně přijímal „blahopřání davů“, jak hoši říkali.

Pak přišel na radu Mirek. Byl rozechvěný, ale snažil se nedat na sobě nic znát. Celá jeho družina stála u něho. Prášek vykřikl: „Držíme ti palce“ - a Jiří mu řekl s úsměvem: „Tak do toho - Mirku - do toho!“

Mirek se pokusil napodobit Joskův styl. Rozběhl se rychle a zlehka přes kládu. Nebyl těžký a měl pružné lehké nohy. Šlo to.

Ale když byl uprostřed klády, bláznivě se rozkývala jako s každým. Mirek se zapotácel a na čele mu vyrazil až pot. Zakomíhal rukama. K šípku s elegancí, pomyslí si přitom. Jen když nespádnul!

Joska něco na břehu křičel, ale Mirek jeho slova nevnímal. Teď mu žádná rada nepomůže. Pokusil se znovu pokračovat v běhu.

Využil chvilkového utišení klády a rozběhl se do její druhé poloviny. Čím více se blížil ke břehu, tím méně se zde už houpala.

Pak ještě dva skoky - a TEĎ - hlásí se Tapinovi.

„Čtyřicet!“ řekl Tapin. „Rovných čtyřicet!“

Mirkovi spadl kámen ze srdce. Je tedy jen tři vteřiny za Jiřím! Určitě už dostane Alvaraze! Prohlíží zbylé hochy, kteří ještě nezávodili. Musili by být nejméně tři, kteří by se umístili lépe než on, aby jej odsunuli na osmé místo, na které se už Alvarez dnes nedostane při svých sedmi exemplářích.

A dobře to dopadlo. Mirek už zůstal mezi těmi sedmi šťastnými. Dostane tedy dnes svého druhého Alvaraze!

Když všichni hoši závod dokončili (jenom Mrzout a Gaučík spadli do vody), stoupli si do nástupu. Teď to přijde! Teď Tapin vyjme svou malou obálku, ve které již po dvakrát Alvarazy přinesl.

Jaké budou dnes? Jaká kresba na nich bude? A jaký nápis?

Tapin pomalu kartónky vytahuje, ale jejich bílou stranou navrch! Nikdo nevidí, jak vypadají. Do poslední vteřiny musí být napětí.

Pak ještě promlouvá o závodě, říká, aby hoši byli stateční, nebáli se nikdy žádných překážek a šli do všeho sice s rozvahou, ale nebojácně. Heslem „Alvarez je jen pro statečné a silné“ skončil svou řeč. A pak zvolal:

„Joska se umístil jako první!“

Joska vykračuje z řady a teď konečně je spatřen dnešní Alvarez. Na kartičce pod sinavě zeleným nebem se tyčí skály, olemované červenou září slunce. A pod skalami se rozlévá jezero. Heslo na dnešním lístkuje maličko pozměněno: „Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“

A ten podivný nápis v obvyklém rámečku:

„(Bylo pouzdro ve vodě hluboké ukryto velmi, ale my způsobili, že oči naše pouzdro objevili.)“

Co to jen může znamenat? A ten podivný sloh řeči! Ten zvláštní slovosled. Takový nějak starobylý, neobvyklý.

Mirek si umínuje, že ty Alvarazy, které nezíská, alespoň si omaluje, aby měl jejich kopie. Chce je mít všechny!

Výpravou Mirek dnes nebyl příliš nadšen, protože Joska byl pořád zase jen s Jiřím a družina tím byla tak trochu roztržena. Ale získání Alvaraze Mirkovu rozmrzelost zahánělo. Však už to nějak s Jiřím a Joskou spraví!

35. První střetnutí

Družinová schůzka poměrně dobře dopadla. Mirek byl rozhodnut, že Joskovi domluví, aby se pořád nebavil jen s Jiřím a aby ponechal Jiřího také trochu družině a jemu.

Nebylo ale zapotřebí tohoto zákroku. Mirek se o to sám nevědomky postaral. Joska a Jiří seděli vedle sebe za stolem naproti Mirkovi. Mirek zavolal ze svého místa na Jiřího, aby mu přišel vysvětlit drobnou hru, kterou přinesl. Jiří tedy vstal, přišel k Mirkovi a usedl vedle něho na prázdné místo. A zde už pak zůstal po celou družinovku - a tak byl Joska od něho oddělen.

Zato o nedělích byli Jiří a Joska nerozlučnou dvojicí. Mirek asi dvakrát Joskovi opatrně nadhodil, aby kamarádil také s jinými hochy v družině i v celé Devadesátce, ne jenom pořád s Jiřím. Takhle že se nikdy s Devadesátkou nesžije!

Joska jen horlivě přikyvoval, ano, ano, ale zůstalo vše při starém.

Alvarazy teď přicházely pravidelně každou neděli a Tapin se ani nesnažil žertem předstírat, že je „dnes zapomněl doma!“

Zato úkoly k nim byly více jak perné. Při každém z nich se musela projevit odvaha a pohotovost hochů, i jejich tělesná obratnost a duševní zdatnost. Ano, „Alvarez je jen pro statečné a silné!“ Pořád více a více si hoši uvědomovali, že je to hešlo opravdu výstižné.

Na čtvrtém Alvarazu byla ve žlutém poli namalována jakási stará mince a nápis ve čtverečku zněl: „Dalo nám práci nadlidskou, než jsme peníz průkazní

sobě opatřili!“

Pátý Alvarez vzrušil hochy jak svou malbou, tak nápisem. Kresba znázorňovala táborový oheň uprostřed hluboké propasti. U ohně sedělo několik postav. A nápis zněl: „Náš oheň do tmy svítil a stíny noci plašil. Však stíny v srdcích našich, stíny hrůzy zaplašiti nedovedl...“

Napětí mezi hochy bylo pořád větší a větší, stupňovalo se každým novým Alvarezem. Co se z toho vyklube? Nápisů ukazují na nějaký záhadný dobrodružný příběh. Bude jej snad někdy Tapin vyprávět?

Nikdo teď v Devadesátce nemluvil už o ničem jiném než o Alvarezu. Většina chlapců si podle Mirka obkreslovala ty štítky, které nezískala. A přicházely štítky s obrazy a nápisy stále záhadnějšími.

Například postava jakéhosi mnicha, s kapucí přes hlavu staženou. A nápis: „Bylo nám zatežko v klášteře němých dlouho přebývat!“

Nebo podivná ryba na modrém poli a nápis pod ní hlásá: „Lov byl to perný a nepomáhalo v něm Boha vzývání, ani řasa proklínání!“

Příprava k osmému Alvarezu přinesla dokonce jisté rozladění mezi Mirkem na jedné straně a Joskou a Jiřím na straně druhé.

To už bylo jaro v plném proudu, ovocné stromy podél cest bíle kvetly, ale toho nedělního rána hoši nevěnovali pozornost této kráse.

Chlapci šli silnicí v rozkvetlé aleji s očima k zemi upřenými a hledali malé barevné ústřížky, které Tapin asi 300 metrů před nimi rozhazoval, za stromy a telegrafní tyče zastrkoval, pod kameny dával a podobně jinak skrýval. Vždy však alespoň kousek každého byl vidět.

Ústřížky byly různobarevné. Každá družina hledala jen ústřížky své určené barvy. Na tábořišti pak družiny měly ústřížky složit a sestavit z nich dopis. V dopisu je prý cosi psáno o Alvarezu, který je dnes uchystán.

Každá družina se snažila, aby cestou nepřehlédla ani jeden ústřížek. Scházel by jí pak do dopisu a třeba by zrovna na něm bylo napsané nějaké důležité slovo nebo číslo, které by znemožnilo zprávě porozumět.

Jiří a Joska jdou spolu jako vždy, zabráněni v hovor. Chvilími se smějí a Mirek jde za nimi a zuří. Nelíbí se mu, že Joska vypráví Jiřímu o kopané tam u nich na Hliněném plácku! Teď je tu důležitý závod, tak proč se baví o jiných věcech? Ostatní družiny počítají, kolik už našly lístků. Krahujci už dokonce určili Jurise, aby si ničeho nevšímal a pokusil se cestou už na velikých deskách aspoň zhruba složit dosud nalezené ústřížky – a oni dva si tady jdou, jako kdyby se jich to vůbec netýkalo, jen pořád o tom Hliněném plácku mluví – a teď dokonce – „Josko! Copak jsi slepý!“ vykřikl Mirek rozzlobeně. „Jdeš jako náměsíčník! Podívej se – dva naše ústřížky na tebe zrovna křičí – a ty jdeš, zakopneš o ně – a nevidíš je!“

Joska se ani neotočil a jen rozmrzele mávl rukou. „Tak je seber sám –“ zahuhlal.

Zato Jiří se ochotně a horlivě hned ohlížel a vrátil se pak asi dva kroky zpět, kde ústřížky pod starou plechovkou ležely.

Podíval se na Mirka trochu udiveně. Mirek ve své náhle vzplanuvší zlobě použil tak ostrý tón, jako snad ještě nikdy.

„Ale, ale – Mirečku!“ řekl mu konejšivě a usmál se smířlivě. „Nezlob se tak na nás!“

Sebral oba ústřížky a doběhl Josku.

Mirek se zastyděl, že tak hloupě prozradil svou nelibost nad jejich přátelstvím. A nad tím, že vlastně jeho vynechávají...

Jiří i Joska pak již horlivě prohlíželi očima každý možný úkryt, kde by nějaký ústřížek ještě mohl být, ale Mirka jejich pozdní snaha už pranic netěšila. Cítil, že již bude mít dnešní výpravu zase tak pokaženou, jako skoro všechny předchozí. Bože – tak se z návratu Jiřího radoval – a takhle divně to najednou dopadá!

Nejvíce ústřížků našli Jeleni, bývalá Mirkova družina, ve které začínal, když přišel do Devadesátky.

Skládání zprávy bylo obtížné, protože ústřížků bylo poměrně velké množství. Jeleni si však domyslili zlomky slov, napsaných na scházejících ústřížcích a tak byli také první, kteří na Dračí louce – kde byl cíl dnešní výpravy – zprávu sestavili.

Byla psána rovněž tím podivným slohem, jaký byl použit na Alvarezech. A zněla:

„...dávejte pozor přebedlivý a rozhalte smyslům svým, aby připraveny byly. Nebýt věže vy, kteří jste nikdy v zemi Montezumově nebyli a jen tyto útržky roucha královského v prachu shledáváte, že boj veliký dnes do západu slunce o další stopy po osudu ALVAREZA bude vybojován! A dostanou Alvarezů jen nejschopnější z nejschopnějších, nejrychlejší z nejrychlejších a nejdovednější z

Devadesátka pokračuje

nejdovednějších. A uvidíte pak vody veliké, jak pod žlutými oblaky z výšek závratných v propast padají a nebe fialové shlíží se v hladině jejich. I nalézají se vody tyto tam, kam i vy se můžete dostat, půjdete-li pořád po stopách ALVAREZA.)“

Po přečtení zprávy nastal mezi hochy velký vzruch, který ještě stoupl, když Tapin začal rozdávat žluté lístky, široké asi 7 cm a vysoké 13 cm, s všelijakým linkováním a psaním. A hned také poznali, nač lístky budou.

Tapin připravil dnes sedm závodů a jejich výsledky měly být každému chlapci zapisovány do příslušných okének v lístku. A prvních sedm hochů, kteří získají nejvíce bodů ve všech závodech, dostane pak teprve Alvareza, ten toužebně žádaný kartónek.

Závody byly nejrůznějšího druhu. V některém museli hoši osvědčit svou tělesnou zdatnost, rychlost, obratnost, při jiném si musili namáhat mozek. Byl tam i závod v násobení osmičíslicového čísla šestičíslicovým! Ve spěchu a v rozčilení se skoro nikdo nemohl na počítání soustředit a jen málokdo měl výsledek hned napoprvé správně. A vteřiny na Simbových stopkách se sypaly jako zrníčka písku...

Opravdu - ta rozstříhaná zpráva říkala plnou pravdu, že jen „nejschopnější z nejschopnějších“ Alvareza dostanou.

Mírek byl jedním z nich. Když asi po hodinovém závodění byly každému chlapci sečteny na žlutém lístku jeho výsledky, byl Mírek mezi prvními sedmi, na které se Alvarez měl dostat. Jeho nálada tím trochu stoupla.

Na dnešním Alvarezu - přesně podle proroctví rozstříhané zprávy - byl obraz vodopádu, padajícího se skal, nad kterými plula žlutá oblaka po fialovém nebi. A dole v rámečku byla slova, která si ve své záhadnosti nezadala s obsahem rámečků Alvarezu předchozích. Bylo tam napsáno:

„Peřeje divoké bylo nám překročiti, než jsme sek lidu stepnímu dostali.“

Mírek si Alvareza pečlivě uložil do desek zároveň se žlutým záznamním lístkem a s opsanou zprávou z ústřížků.

„Jak šťastný asi musí být Jiří, který má Alvarezy všechny,“ pomyslí si přitom!

36. Křivka Devadesátky klesá

Jarní dny se zvolna měnily v letní. Stromy odkvetly a obloha změnila svou hlubokou modř na světlou a mdlou. Tráva vzrostla a na výpravách bylo čím dále tím nesnadnější nalézt tábořiště pro Devadesátku, na kterém by nebyl věchýtek slámy, zakazující vstup do trávy.

Mírek si přitom vždy vzpomněl na staré doby, kdy ještě chodívali - zprvu jen on sám s Joskou a Přemou, později pak ještě s Ondrou - na výpravy „v partě“. To takové potíže s trávou nebyly! Pro čtyřčlennou výpravu se vždycky někde kousek místa našel, kde užitková tráva nebyla! Ale na výpravách Devadesátky je vždy nejméně 25 hochů!

Nedávno Mírek Ondru a Přemíka potkal. Samozřejmě dělal, že je nevidí. S Ondrou - svým úhlavním nepřítelem - se přece nebude zdravit... a co by měl říci Přemíkovi, který z Devadesátky utekl a k Ondrovi se vrátil?

Přemík se zdál Mirkovi velmi divný. Byl trochu pobledlý a strašně vytáhlý. A jen ta pusa mu pořád jela jako vždycky. Co si s tím Ondrou jen může pořád povídat? A jak ho to může bavit s ním chodit? Vždyť přece ví, jak je špatný!

Mírek však nemyslel jen na Přemíka. Jeho myslí táhly myšlenky na mnoho věcí jiných - a nebyly to úvahy zrovna veselé.

„Zdá se mně to všechno jen“, psal si do svého deníku, v němž teď byly zápisy delší a delší - „či je to skutečně tak? Vidím vše příliš černě anebo už Devadesátka opravdu není tou Devadesátkou, jakou bývala?“

V oddíle se začaly tvořit skupinky hochů, které přátelily jen spolu. Mírek se domníval, že to začal Jiří s Joskou, kteří někdy s Mirkem a s ostatními hochy nevyměnili za celou výpravu ani slovo. Kam se poděla ta soudržnost celé Devadesátky, kdy byl kamarádem každý každému?

Také chování některých hochů se Mirkovi nelíbilo. Kázeň na výpravách, kde byl Tapin samozřejmě vždy přítomen, byla sice pořád stejná, dobrá. Ale na družinových schůzkách měl Mírek co dělat, aby hochy udržel.

Někteří hoši zhrubli ve svém projevu. Pořád se hlučně chechtali, nahlas na sebe pokřikovali i před lidmi, kteří je pozorovali, nebo se žertem všelijak šťuchali. To přece skaut v kroji nemá dělat, myslil si vždy Mírek pobouřeně.

Docházka klesla z obvyklých 90-95 procent za poslední měsíc na 86 procent. U Devadesátky to byl zjev naprosto nevidaný.

Mirkovi připadalo, že zájem hochů o věci Devadesátky upadá, mizí. I před novou a zajímavou hrou vtípkovali a povídali si o věcech, které s hrou neměly co

Devadesátka pokračuje

dělat - a také po hře se o ní zase už ani slůvkem nezmínili a vrátili se k hovoru, který s Devadesátkou nijak nesouvisel.

Mirek si s bolestí uvědomil, že každý oddíl má svoje údobí pohody, míru, úspěchů - a ta že se střídají s údobími smutného úpadku, která přicházejí, když hoši dorůstají. A Devadesátce že údobí pohody právě končí a teď jde zvolna, ale nezadržitelně vstříc celkovému ochabnutí.

Dvě věci však udržovaly Devadesátku i nadále pořád v napětí a poutaly plně její zájem: blížící se tábor a - Alvarez, ta záhadná věc, příběh, kterému nikdo dobře nerozuměl.

Hoši už plánovali, kdo s kým bude na táboře bydlet ve stanu, kreslili plány jeho uspořádání a podávali návrhy na sestavení táborových služeb.

A Alvarez? O je - ten pokračoval každou neděli. Slova na jeho kartičkách byla čím dále záhadnější a více vzrušující. Minulé neděle zrovna byl vybojován Alvarez, na jehož obrázku šla podivně vystrojená výprava lidí po úzké skalní cestě, mezi nebem a propastí. A slova pod obrázkem zněla:

„Nad námi kolmé skály, nebes dosahující, dole tma a hrůza propastí bezedných...“

Všechny tyto nápisy vypadaly svým obsahem jako vytržené z deníku nějaké výpravy, která šla kdysi kdesi za nějakým záhadným bájným cílem, přes všechny překážky a za strašlivých útrap. Jak jinak bylo možno vysvětlit ta všechna slova? Co měla znamenat například věta z Alvarezova následujícího? Na černém podkladě byly tam namalovány snopky ohně a nápis pod nimi pravil: „Oheň pálivý na naše těla byl házen a my bez hlesu býti museli!“

A že měla ta domnělá výprava i ztráty, dokazoval Alvarez jiný, kde byl hrob s primitivním křížem, měsícem ozářeným, se slovy: „Jeho hrob nás z dálky ještě volal, ale my mrtvému kamarádovi pomoci již nemohli.“

Ale vše dopodrobna se měli hoši dovědět až na třídenní květnové výpravě. Tapin alespoň slíbil, že jim tam Alvarez připraví velké překvapení.

Proto se také výpravy nemohl nikdo ani dočkat.

37. Kde je Jiří?

Jak by se jindy Mirek těšil na takovou třídenní výpravu, jaká měla přijít! Když jel s Devadesátkou na podobnou výpravu loni, to měl lepší náladu! To si s Jiřím ještě rozuměli! Joska tu tehdy ještě nebyl!

Mirek si vzpomínal s lítostí, jak tenkrát po celé ty tři dny si s Jiřím povídali jen o tom, jak si zařídí svůj stan na táboře - a když pak jela Devadesátka vlakem večer domů, seděli vedle sebe a kreslili si do notýsků jeho půdorys. Však si pak také tehdy na vydrří říčce svůj stan podle toho plánu postavili a spolu v něm pak tábořili, hezky a kamarádsky, až - až skoro do poloviny tábora.

Pořád a pořád musel Mirek na to myslet. A věděl, že se Jiří jednou vrátí. Vrátil se - to je pravda. Ale kamarádství už znovu nevykvetlo. Aspoň ne z Jiřího strany. Jak se jen tak mohl s tím Joskou sprátnit? Mirek se cítí velmi uražený, že ne on, ale Joska zaujal v Jiřího mysli první místo.

Družinové schůzky, které Mirek s takovou pečlivostí vždy dříve připravoval, se mu staly teď trýzní. Jiří a Joska na nich nepromluvili s nikým téměř už ani slovo a bavili se jen pořád mezi sebou. Zdálo se, že to nikomu z hochů nevadí. Pocit soudržnosti už vymizel z Devadesátky. Ale Mirek byl proto velmi nešťasten a bralo mu to chuť ke všemu.

Jak jen si hoši mohli sami tak pokazit to krásné prostředí, které v Devadesátce dříve bylo?

V takových úvahách přišla očekávaná květnová výprava.

Asi týden před ní objevila se v klubovně na oznamovateli velická vývěska, jakou Tapin psával a maloval vždy před každou vícedenní výpravou. Bylo na ní napsáno, kam Devadesátka pojede, kudy cesta povede, jaké číslo speciální mapy si mají koupit ti hoši, kteří chtějí cestu sledovat podle mapy, jaké potřeby si mají hoši vzít, kolik peněz každý za výpravu asi utratí atd.

Tapin měl šťastnou ruku na vybírání cílů takovýchto výprav. Devadesátka vystoupila z vlaku vždy na nějaké maličké zastávce a pak si namířila zpravidla kolmo od dráhy do míst, kde nebyl žádný turistický ruch a kde si pak připadala jako nějaká výprava, která jde objevovat nové kraje. A tak tomu bylo i tentokráte.

Asi po dvouhodinové jízdě vlakem vystoupili hoši na zapadlém nádražíčku a čím více se od něho vzdalovali, tím byla krajina osamělejší a líbeznější.

A večer téhož dne dorazili k malému rybníku uprostřed lesů. Malá loučka byla jako stvořená k tomu, aby se zde utábořili přes noc.

Stany byly ihned rozbaleny a za chvíli se již ozýval veselý tlukot sekyrek i

Devadesátka pokračuje

kamenů na stanové kolíky.

Mirek byl dnes v obzvláště bolestné náladě. úpadek Devadesátky pokračoval. Mirkovi se tak alespoň zdálo. Zaslechl mezi hochy i několik obhroublých výrazů, které jindy byly naprosto nemožné. A Jiří šel pořád daleko vpředu před hlavním jádrem výpravy, samozřejmě s Joskou!

Mirek se rozhodl teď večer, že s Jiřím vážně promluví. Zeptá se jej, co mu udělal, že se tak od něj odvrátil. Snad to nebude důstojné. Rozhodně to bude vypadat trochu jako doprošování. Ale ať Jiří vidí, že jeho jednání není správné. Ať se trochu zastydí za to, že Mirka, svého bývalého nejlepšího kamaráda, tak ponížil!

Mirek však nemohl svůj úmysl provést. Jiří stál opodál s Tapinem a ten mu cosi vážně povídal. Pak dokonce poodešli kamsi za tábořiště a Tapin nesl přitom nějaký balíček. Simba šel s nimi.

Gama a Bedík, druží dva Tapinovi pomocníci, zatím připravovali hranici k táborovému ohni. Mirek šel také sbírat dříví. Nebyl z těch, kteří chtějí vždycky jen zasednout už k hotovému. Jeho nemusel nikdo nutit do práce. To ho Devadesátka naučila.

Rychle se stmívalo. Obloha se ještě zatáhla lehkými mraky.

A když pak byl oheň zapálen, to už se v kraji rozhostila naprostá tma. Mirek hledal očima Jiřího, ale - kupodivu - vedle Josky Jiří nesešel! A nebyl také ani mezi hochy Liščí družiny! Vůbec nebyl u táborového ohně!

Kde je? Kam ho Tapin poslal v té tmě? Joska to jistě ví! Sedí tam naproti přes oheň a tváří se docela lhostejně, nijak se nediví, že tu Jiří není. Mirek se ale nechce Josky ptát! Nechce, aby se Joska pyšnil tím, že ví něco víc než on, starý Devadesátkář!

Oh - oh - jaké to těžké doby zase přicházejí!

38. Tapin poodhrnuje roušku tajemství

Oheň se rozhořel. Simba začal zpívat a hrát na kytaru. Zpěv však nějak vázl, protože nikdo se nemohl soustředit. Každý čekal na něco jiného. Celý den se už o tom mluvilo! A pak to Lumpík řekl nahlas:

„Tapine - a kdy přijde to slíbené překvapení s Alvarezem?“

Šum a hovor kolem ohně ztichl jako na povel. Hoši upřeli své zraky na Tapina. Ten se významně usmál. „Třeba hned!“ pravil.

„Předešli jste mne jen o několik minut. Právě jsem chtěl začít. Tak buďte teď chvíli tiše a dobře poslouchajte!“

Odmklčel se a mezi hochy projel šum radostného vzrušení a očekávání. Hoši se sesedli ještě více k ohni a Bedík na něj přiložil několik silných kusů dřeva. Sloup jisker vyrazil k černému nebi.

A Tapin začal:

„Roku 1519-20 objevil slavný španělsky dobrodruh a dobyvatel Cortéz Mexiko a dobyl je v řadě dobrodružných výprav, nájezdů a útoků do jeho vnitrozemí.

Objevil tam kulturu, která byla v mnohém vysoko nad kulturou dosud známého světa, ale také naopak barbarské zvyky, uctívání model a mučení obětí.

Národ Aztéků, který zemi obýval, postavil se Cortézovi a jeho vojákům na odpor a bránil se statečně ve svých skalních městech. Bylo možno dostat se k nim jen přes propasti, po padacích mostech, pralesy, průplavy ve skalních soutěskách a přes jezera.

Alé Cortézova touha po moci a po nesmírných pokladech zlata a drahokamů byla silnější než obrana Aztéků.

V této podivné zemi, kde neznali koně ani střelný prach, ani bílé tváře, bylo zlato a drahokamy soustřeďovány v ohromných množstvích v palácích aztéckého panovníka Montezumy. Zde byly uloženy i poklady, vydobyté ze země již za doby legendárního národa Tolteků, který obýval zemi před Aztéky.

Touha, zmocnit se všech těchto pokladů, se Cortézovi však úplně nesplnila. Stát Aztéků sice dobyl, Aztéky v krvavých režích téměř vyhubil, z měst do divokých nedostupných skal zahnal jejich zbylé hloučky, ba i něco zlata a drahokamů ukořistil, ale největší část pokladu zmizela!

Pověst praví, že poklady byly Aztéky potopeny v některých z četných jezer mezi skalami, nebo snad zakopány hluboko ve skalních jeskyních.

Tuto pověst udržují mezi sebou ještě i za dnešních dob potomci Aztéků, ubozí pastevci, již dávno, dávno podrobení bílému lidu, ale hrdí na svůj původ a na svou minulost.

V Mexiku se dodnes věří, že tajemství úkrytu báječných pokladů Aztéků není ztraceno, ale že se mezi potomky Aztéků tajně dědí po celá čtyři století z jedné generace na druhou, v bláhové domněnce, že národ Aztéků zase jednou povstane, hrdý a silný - a poklady že mu pomohou v boji proti přistěhovalé bílé rase,

kteřá kdysi Aztéky a jejich stát zničila.

Skutečností je, že aztécké poklady panovníka Montezumy nebyly dodnes objeveny – ale naopak, že občas – zejména v době neúrody a zimy, kdy bída na dnešní chudé potomky Aztéků doléhá více než jindy, přijde z hor dolů do měst bílých lidí některý ze starých pastevců – Aztéků s kousky zlata, starodávně po aztéckém způsobu zpracovanými, prodá tyto zlomky podivných šperků i nádob a peníze pak rozdá mezi svůj lid.

Tyto události a zprávy nejsou vymyšleny! Jsou historickou skutečností a jsou také všeobecně známy. O Cortézově výpravě a pádu říše Aztéků je napsána celá řada vědeckých knih v nejrozličnějších jazycích.

O Cortézovi a jeho výpravě se tedy ví. Neví se ale o Alvarezovi, který se vydal o sto let později po Cortézovi hledat aztécké poklady – a který, když je měl již na dosah ruky, musel zahynout jen proto, že jeho věrný druh Rodrigo nechytil klíč...

A zde vlastně začíná náš příběh, který budete prožívat. Poslouchejte dále!“

Tapin se na chvíli odmlčel a rozhlédl se po chlapcích. Všichni mu takřka viseli na ústech. Někteří si pohodlněji poposedli. Jiní nabádali ostatní k tichu.

A pak se příběh začal rozvíjet dále. Mirek si povšiml s údivem i znepokojením, že Jiří ani teď tady ještě není.

39. Alvarezovo dobrodružství

„Alvarez se dověděl od jakéhosi starého umírajícího Aztéka, že cesta k jejich pokladům, již sto let ukrytým, vede hluboko do divokých skal Mexika a že je rozdělena na mnohé úseky.

Každý úsek cesty je hlídán po celé století potomky původních aztéckých strážců. Tito potomci dědí svou strážní úlohu z generace na generaci. Strážci znají vždy jen svůj úsek cesty a vědí jen o strážci úseku nejbližšího.

Všichni říkají, že kteréhosi dne přijde jejich Nový vládce, aby mu úsek od úseku ukázal cestu k pokladům a on že pak za toto bohatství nakoupí v jiných zemích zbraně, získá vojska a vyžene bílé přistěhovalce z aztécké země.

Strážcové jsou bdělí a nedůvěřiví. Nevědí, jak bude vypadat Nový vládce a kdo jím bude. Podle ústního podání má mít u sebe zvláštní průkazní peníz, vydaný před sto lety nešťastným posledním panovníkem Aztéků Montezumou. Kdo tento peníz strážcům předloží, je Novým vládcem!

Vše to, i místo, kde je tento průkazní peníz zakopaný, se Alvarez od umírajícího Aztéka dověděl. Získal pro výpravu za poklady ještě své dva nejvěrnější druhy, Fernandoze a Rodriga, najal dále asi deset nosičů k nejtěžší práci i k obraně v čas nebezpečí a pak se vydali na cestu.

Alvarez a jeho druhové po pokladech a bohatství nijak netoužili. Byli z bohatých španělských rodů. K nebezpečné cestě je vábila spíše touha proslavit se objevem toho, po čem se již sto let pátralo – a snaha pomoci přitom i potomkům nešťastných Aztéků. Chtěli poklady nalézt ne pro sebe, ale pro ně – a to dříve, než se zlata a drahokamů zmocní třeba lidé špatní, kteří z nálezů nevydají Aztékům ani sebenepatrnější část.

Výprava se probíjela tisícerým nebezpečím. Den co den byla v nebezpečí smrti, sta šarvátek svedla v zemi Aztéků, v nichž prvních sto let poroby dosud nedusilo touhu po svobodě – a mnohé zkoušky musela podstoupit, aby dokázala nedůvěřivým strážcům jednotlivých úseků cesty k pokladům, že je to ona, která je vyvolena k převzetí pokladů. Alvarez si psal o všech událostech tajným písmem podrobný deník.

Výprava překonala přes ztrátu Fernandoze a několika nosičů, kteří zahynuli při mnohých přepadech a pútkách, všechny úseky cesty, až se přiblížila na dosah pokladům. Byly uloženy ve staré, těžko přístupné skalní tvrzi Aztéků, nyní ovšem již opuštěné a jen několika strážci střežené. Jim velel kněz Aztéků jménem Tuehezel. Aby strážci nebyli svou stálou přítomností v opuštěné tvrzi nápadní, obývali nuzné příbytky v blízké rokli, vždy však byli připraveni k službám tomu, kdo má přijít podle udržované tradice jako nový vládce Aztéků pro poklady.

V červeném podvečer dorazil Alvarez s troskami své výpravy až k tvrzi. Strážci, přivábeni ze svých příbytků v rokli hlukem, přišli k vratům pevnosti s obrovským starodávným klíčem. Alvarez se prohlásil jako očekávaný nový vládce, ukázal strážcům průkazní peníz a dožadoval se pokladů.

Kněz Tuehezel otevřel bránu pevnosti a s podivným výrazem ve tváři zval Alvaraze dovnitř. Opatrný Alvarez zanechal venku na stráži Rodriga a několik nosičů, sám s jejich zbytkem pak vešel. Nedůvěřoval přílišné ochotě kněze a plným právem.

Tuehezel poznal, že Alvarez není očekávaným, že není z jejich krve, protože

Devadesátka pokračuje

se ptal příliš nedočkavě a tím příliš nápadně po pokladech, což by skutečný očekávaný Nový vládce nikdy neudělal. Neuvěřil, když mu Alvarez vykládal své plány, jak pomoci aztéckému lidu.

A tak zatímco si Alvarez s nosiči prohlížel místnosti tvrze, kněz Tuehezel na tajné rychlé poradě se strážci rozhodl, že Alvarez se svým průvodem musí zemřít na obětním kameni, a to podle zvyklostí třetí den ráno při východu slunce.

Alvarez a jeho průvodci byli omámeni uspávacím nápojem, podaným jim jakoby na uvítanou a pak zaneseni do žalární kobky. Byla ve vysoké věži tvrze, nad hlubokou propastí. Pod věží byl jen úzký skalní ochoz, bez zábradlí - a pak zase jen kolmá skalní stěna propasti. Malé okénko kobky bylo vsazeno hluboko do široké zdi věže.

Zámek u dveří kobky se dal odemkat jen zvenčí. Otevíral nejen dveře do kobky, ale i do pevnosti. Kněz a strážci uzamkli Alvareza s jeho několika nosiči v kobce a odešli z pevnosti konat přípravy na obětní slavnost. V kobce zanechali něco potravin, aby vězni nezemřeli hladem. Oběti musely být živé!

Po odchodu strážců a kněze Alvarez s nosiči procitli a vzájemným tichým voláním se dohovořili s Rodrigem a jeho pomocníky, kteří čekali venku před tvrzí v úkrytu.

Marně se však Rodrigo namáhal osvobodit uvězněného Alvareza a nosiče. Těžká kovaná vrata tvrze, třebaže několik století stará, vydržela všechny národy, jež musel podnikat nadto ještě co nejtížeji, aby strážci nebyli hlukem přivoláni z obětiště.

Hodina za hodinou mýjela z krátké lhůty, která zajatcům ještě zbývala k životu. V přestávkách mezi pokusy o jejich osvobození vcházel Rodrigo na úzký skalní ochoz pod okénko kobky a hovořil s Alvarezem, i když na sebe neviděli. Okno bylo vysoko nad ochozem.

Tři večery uplynuly a jeden byl krvavější druhého. Zapadající slunce jakoby na obloze ohlašovalo, že již brzo poteče na obětním kameni rudá záplava jiná - horká lidská krev ze živých těl.

Alvarez se svými spoluvězni měl ještě jiskru naděje na únik: objevil v kobce zásobní klíč od ní i od vrat tvrze. V kobce mu ovšem nepomůže, když vrata zevnitř nelze odemknout. Ale vyhodí-li klíč oknem kobky Rodrigovi ven na ochoz pod věží, snad ho Rodrigo chytí. Jen dvojí nebezpečí však hrozí: vyhodí-li Alvarez klíč pouze mírným pohybem, může uváznout na široké římse okna, umístěného až vysoko u stropu kobky, odkud jej nelze popostrčit a shodit dolů. Vyhodí-li pak klíč prudce, může přeletět ochoz obloukem a ztratí se v propasti pod ochozem.

Alvarez po dlouhém uvažování volil tento druhý způsob. A stalo se to, čeho se všichni obávali: klíč vyletěl z okénka vysoko nad vztaženými rukama Rodriga, zaleskl se v posledních paprscích slunce a zmizel v hlubinách propasti. Osud Alvareze a jeho nosičů byl zpečetěn.

Východ slunce nalezl vězně na obětním kameni boha Slunce - a když se jeho rudá deska vyhoupla z ranních oparů nad obzor, zasvitla na statečné srdce Alvareza, vyrvané právě z jeho těla knězem Tuehezelem a jeho pomocníky. O chvíli později spadla s temným zaduněním k zemi i jeho hlava, oddělená od trupu zlatou sekýrou.

Zdrčený Rodrigo, štván děsem i zármutkem bezmezným, prchal s Alvarezovým deníkem - jako jedinou památkou na statečného přítele - do své země, kde zůstal pak až do své smrti, neschopný jakékoliv nové dobrodružné cesty.

Jeho jedinou útěchou po celý zbytek života bylo opatrování Alvarezova deníku. Při listování jeho stránek s nesrozumitelnými záznamy přivolával si vždy znovu a znovu představu svého věrného přítele, nezapomenutelného Alvareza.

Rodrigovi potomci opatrovali Alvarezův deník po několik generací! Nakonec však prodali čtyři opisy tohoto šifrovaného deníku čtyřem skupinám odvážlivců, kteří se chtěli podle něho pokusit dostat se až k aztéckým pokladům, tak jako kdysi dávno předtím nešťastný Alvarez se svými druhy.“

40. Alvarez vstává z mrtvých

„Tyto čtyři skupiny,“ končil Tapin svůj příběh, „budete představovat vy, čtyři družiny naší Devadesátky, ve veliké hře, která bude probíhat od zítřka až do konce tábora! Každý z vás se stane nástupcem Alvareza a jeho druhů a projdete všemi úseky dobrodružné a nebezpečné cesty, kterou oni museli projít!

Bude to hra tvrdá a namáhavá! Nebudete v ní ušetření ničeho! Heslo „Alvarez potřebuje jen statečné a silné“ plně vystihuje boj, který podstoupíte. Nedejte se mást tím, že říká HRA! Bude to zápas, nebude to hra! Zápas, ve kterém musíte osvědčit odvahu, bystrost, houževnatost, napnout všechny své síly!

Devadesátka pokračuje

Alvarezův příběh oživne. Sám Alvarez vstane z mrtvých, aby vás vedl! Podívejte se!

Pokynul rukou směrem k tmavému lesu. A tam najednou z naprosto neproniknutelné tmy se šíří záplava podivného světla, modrého a zeleného, magického, a v té kouzelné záři se začíná rýsovat jakási podivná postava, hrdě vztyčená na velkém bludném balvanu.

A jak záře sílí, jeví se i postava stále zřetelněji - a užaslí hoši dokonce již vidí, že postava je oblečena ve starodávný šat španělských dobrodruhů, ve škorních, přepásaném kabátci, s mečem a v širokém španělském klobouku s perem.

A teď - slyšte - slyšte - postava mluví, Alvarez mluví, neboť on to je podle Tapinových slov - a mluví o svém zmrtvýchvstání :

„... i zadupali koně divocí po travě nad hrobem mým a zaržáli píseň Života a svobody a ze spánku mého věčného mne tak probudili.

A vstal jsem užaslý nad světem novým, vzduch silný a plný vůně lesa, vod a trav do sebe jsem vdýchl a podíval se tam, kam jsem z kamene obětního před několika stoletími bez hlavy spadl.

Mrtvý a v prach obrácený ležel tam kněz Tuehezel se svými pochopy, kteří mne usmrtili, býlí jim z očních důlků rostlo a kořeny proplétaly jejich kostry a v puklých lebkách jim vítr harašil.

A nebe hořelo požárem západu jak tehdy každý večer v těch slavných dobách a voda zpívala jako dříve a já byl zase silný a mladý a krev tepala ve mně píseň životů odvěkých...

Pojďte se mnou, vy noví mladí odvážlivci, plachty svých lodic napněte a meče připravte k boji. Povedu vás cestou běd nesmírných, na jejímž konci buď smrt anebo sláva převeliká na vás čeká.“

Při posledních větách zář bengálského ohně se zvolna menšila a v závěru řeči pohasla docela.

Hned při prvních slovech poznal Mirek v postavě Jiřího. Jeho hrdý hlas se nesl jakoby prorocky tmou a Mirka až mrazilo při těch podivných jeho slovech.

Také na všechny ostatní hochy působil ten kouzelný výjev mohutným dojmem. Jen velmi zvolna se vzpamatovali z překvapení. Pak ale vybuchli v pochvalný křik a jejich otázky se jen hrnuly.

„A jak to vlastně budeme hrát, Tapine?“ ptal se Julek.

„To budeme dělat úplně to samé jako Alvarez?“ strachoval se žertem Žlutásek. „Přece nás nepoženeš do ohně! A nebudeš nám usekávat hlavu!“

„Žádné strachy!“ usmál se Tapin. „Přesto však projdete všemi úseky jako Alvarez se svou výpravou! Brzo uvidíte, jak!“

Hovořili pak ještě dlouho ovšem. Tapin slíbil, že zítra boj začne, a to tím, že družiny budou luštit Alvarezův deník.

Jiří se zatím vrátil, teď ovšem už bez španělského ústroje, který Tapin zhotovil částečně z papíru.

Sedl si vedle Josky a ten mu cosi povídal. Mirek byl od nich značně vzdálen, neslyšel tedy, co to bylo.

Asi za hodinu pak byl táborový oheň ukončen a hoši se odebrali do stanů ke spánku.

41. Střelba na písmena

Noc byla dosti studená a nocleh ve stanu nebyl tentokrát příjemný; k ránu byla citelná zima.

Mirek uvítal nový den s ulehčením. Celou noc se mu zdálo o Alvarezovi, a když se občas probudil chladem, táhly mu hlavou mrzuté, neveselé myšlenky. Nebyl spokojen se stavem své družiny, která trpěla zejména výhradním přátelstvím Josky s Jiřím. A to, že Jiří tak najednou přezírá jeho samého, pálilo jako oheň.

Ráno ve slunečním jasu se jeho nálada zlepšila jako vždy. Srovnával si všechny věci ve stanu a Tapin mu řekl, že je má nejrychleji a nejlépe uspořádaný.

Po snídani zavedl Tapin hochy do malé pískovny blízko tábořiště a tam k hochům promluvil: „Podivně a nesrozumitelně byl psán Alvarezův deník! Tak, aby jej nemohl nikdo nepovolaný číst. Každé písmenko bylo jednoduše nahrazeno písmenem jiným! To byla celá sestava jeho tajného písma!“

Alvarez byl velmi nedůvěřivý k svému okolí a tak před odjezdem své výpravy do země Aztéků zavěsil tabulky s jednotlivými písmeny na vysokou skalní stěnu, k níž vedla stezka známá jen jemu.

Později stezka zarostla ještě neproniknutelným křovím, zčásti pak skála zvětřela a byla místy úplně sesutá a tím naprosto neschůdná.

Proto, když Rodrigovi potomci prodali opisy Alvarezova deníku čtyřem skupinám dobrodruhů, museli si muži tyto tabulky se skály sestřelovat, aby na

Devadesátka pokračuje

nich objevili vyrytá písmena. Na každé tabulce bylo vždy jedno písmeno a výklad k němu. Tedy například: A-U. To znamenalo, že všechna písmena A jsou psána v Alvarezově deníku jako U. A my napodobíme celý ten příběh co nejvěrněji. I vy si musíte opatřit výklad k Alvarezově přeházené abecedě, abyste porozuměli jeho deníku. A tak budete také „sestřelovat“ její jednotlivá písmena.

Podívejte, zde má každá družina začátek Alvarezova deníku. Můžete se z něho dovědět, kde a jak máte dosáhnout průkazního penízu, který budete muset mít pak při každém úseku cesty s sebou, tak jako jej musil mít Alvarez se svou výpravou. Která družina dříve tento začátek deníku rozluští, získává náskok před ostatními družinami.“

„Kde ale máme ta písmenka sestřelovat - a čím?“ zeptal se zoufale Mrzout.

„Vidíte, tam vzadu ty větévky, v zemi zabodnuté, jak drží v rozštěpených horních koncích malé lístečky? Co lístek, to jedno písmeno, na jeho zadní straně napsané, s výkladem, jaké písmeno v deníku nahrazuje!“

Každá družina z toho místa bude střídavě házet kamenem po větévkách. A porazí-li některou z nich, dozví se písmenko z jejího papírku a s jeho pomocí bude moci začít deník luštit. Ovšem, s jedním písmenkem by mnoho nevyluštila! Proto bude přáním každé družiny zasáhnout co možno nejvíce větévek, aby měla co nejvíce písmenek a tím co nejdříve deník vyluštěný!“

„A můžeme si, Tapine, některá písmena i domyslit, když je nesestřelíme?“

„Samozřejmě!“ odpověděl Tapin. „Dokonce budete muset! Protože písmenko, které získá jedna družina, nemohou získat už ostatní tři družiny. Průměrně tedy každá družina bude mít k rozluštění deníku jen asi zhruba jednu čtvrtinu abecedy, protože zbylé tři čtvrtiny jistě ukořistí družiny ostatní. Záleží tedy na střeleckém umění družiny, aby sestřelila písmen co nejvíce - a také ještě trochu na štěstí, aby sestřelila písmena pokud možno hlavní, důležitá, hojně používaná. S těmi si pak spíše domyslí písmena ostatní scházející.“

Následovalo pak ještě několik dotazů, až se hoši zařadili v hloučky podle družin a začali palbu na kůlky, zabodnuté v zemi.

Každá družina měla vždy jeden hod. Když se všichni čtyři hoši vystřídali, palba začala znovu. Pokaždé střílel za družinu jiný chlapec, aby se všichni zúčastnili boje.

První zasáhl jeden z kůlků Víta z Mirkovy družiny. Mirek až vyjekl radostí. Kámen vyrazil větévku úplně ze země a lístek z ní vypadl velkým obloukem. Mirek chtěl pro něj letět, ale Tapin jej nepustil a sám lístek přinesl.

Mirek se opatrně podíval - aby ostatní družiny nic neviděly - na písmeno, napsané na lístku. Bylo tam psáno: Š - T. Tedy každé T v deníku znamená ve skutečnosti Š.

Mirek se dal ihned do doplňování. Našel v deníku několikrát písmeno T. Hned si pod každé napsal Š. Než však s tím byl hotov, ozval se u startovací čáry křik. To Miky z družiny Vyder srazil už také jedno písmeno.

A zase už přišla na Mirkovu družinu řada! Střídání šlo velmi rychle.

Střelci jednotlivých družin byli již připraveni a tak kámen za kamenem dopadal mezi kůlky s písmeny. Kůlků bylo postaveno celkem pět. A jakmile byl některý sražen, Tapin jej znovu zarazil, vždy ovšem s novým písmenem.

Vzrušení dostupovalo vrcholu. Pořád více a více písmen přecházelo do rukou družin a některé družiny si za pomoci získaných písmen domyslíly celá slova a tím ovšem objevovaly i nová písmena, aniž je musily ukořistit střelbou.

„Tapine,“ volali nadšeně Krahujci, „už to brzo rozluštíme!“

„To se ještě uvidí!“ pochyboval Grizzly, rádce Vyder. Ale Mirka až polilo horko při vědomí, že by Krahujci mohli být s luštěním hotovi dříve než jeho Liščí družina. Je přece její rádce, vedoucí, cítí plnou odpovědnost za každý její neúspěch.

Pak Jiří srazil zase další písmeno, A, při dalším hodu pak Prášek písmeno M. Luštění šlo hned rychleji.

Prvními však Lišky přece nebyly! Nejdříve byli hotovi Jeleni, kteří pracovali v tichosti, ale houževnatě a cílevědomě. Krahujci odevzdali Tapinovi překlad druží a Mirkova družina dokonce až třetí. Vydry byly poslední.

Zpráva zněla: „... a pravil ten Azték umírající, že do rozbořeného chrámu boha Ohně rozměrů gigantických jítí musíme a tam abychom kopali. Učinili jsme tak a našli jsme šťastně na desce z kamene fialového ležeti peníz průkazní.“

Podle svého umístění pak družiny dostaly první alvarezské body.

„Za první místo dostanete čtyři body,“ pravil Tapin, „v tomto prvním úseku Alvarezovy cesty je tedy získali Jeleni. Druhé místo hodnotíme třemi body, třetí dvěma body a čtvrté místo jedním bodem. I při každém dalším úseku bude vaše pořadí takto bodováno. Čím více bodů, tím blíže vítězství!“

42. Za „Penízem průkazním“

Ještě téhož dne pak podnikli hoši další nápor na cestu za Montezumovými poklady po stopách nešťastného Alvareza.

Každá družina zvlášť běžela a hledala po dlouhé složitě značkové dráze, až objevila v břízkovém hájku daleko od tábořiště kámen, zabalený ve fialovém papíru, zakopaný pod jedním ze stromů. U kamene byla malá krabička se čtyřmi měděnými už neplatnými mincemi. Tapin upozornil, že družina si vezme vždy jen jednu.

Každé družině byl měřen čas, za který peníz nalezne a přijde s ním zpět.

Tentokrát konečně Mirkova družina zvítězila zásluhou Jiřího, který měl oči jako rys a viděl každou i nejskrytější značku, vedoucí k úkrytu mincí. Mirek na Jiřího trochu žárlil pro ten úspěch – ale vždyť je to ve prospěch družiny – a to se odpustí všechno! Tímto vítězstvím se Liščí družina ocitla rázem na prvním místě.

Konec boje však ještě nenastal!

Tapin vyvěsil na pokřiveném kůlu, do země zasazeném, další výňatek Alvarezova deníku a v tom bylo psáno, co je nutno učinit s penízem průkazním.

Teď hoši chápali, odkud pocházela slova na kartičkách, které dostávali až dosud o nedělních výpravách. Byly to výňatky z Alvarezova deníku. A Tapin prozradil, že všechna ta slova z Alvarezových kartiček se vyplní v mnohých úsecích cesty, kterou hoši po stopách Alvareza projdou.

Alvarezův zápis v deníku o penízi průkazním zněl:

„A bylo psáno na desce kamene fialového v troskách chrámu Boha ohně vykopané, že jedině s tímto penízem my úctu strážců jakož i jejich pomoci dosáhneme. A peníz ten kdesi v pohoří Puehepelan abychom ohněm posvátným jakýmsi poznamenali, aby se na penízi objevila kresba, jinak tam neviděná. I dalo nám práci nadlidskou, než jsme peníz průkazní sobě opatřili. Moji věrní přátelé Rodrigo a Fernandez pak dobrými mně byli při hledání tom pomocníky. Bože veliký, neopusti nás a veď kroky naše až k cíli bezpečnému a my Ti slibujeme za to postavit kříže všude tam, kde v kraji tomto ztraceném ještě spatřeny nebyly a skáceti modly ohavné.“

Peníz tedy všechny družiny už našly. Dalo opravdu „práci nadlidskou, než jsme peníz průkazní sobě opatřili“, jak to hlásal alvarezovský lístek z jedné nedělní výpravy – a teď týmiž slovy ještě i celý Alvarezův zápis o tom. Jak se ale vyplní to „poznámenání ohněm posvátným“? Jakou hru či závod vymyslí Tapin, aby i tato činnost z Alvarezova deníku se vyplnila?

Tapin nedal hochům dlouho čekat. Sotva si trochu odpočali po cestě do „trosek chrámu Boha ohně“, svolal je v nástup a pravil:

„Zbývá vám ještě poznámenat ohněm peníz průkazní, kterým se budete muset prokázat při každém dalším úseku cesty. Ztratíte-li peníz, nebo jej zapomenete doma, nebudete moci k úseku nastoupit.“

Křest mince „ohněm posvátným“ provedete takto: Kdesi v tuto stranu vede trať železnice. Je to sice jen místní dráha, jezdí po ní taková udýchaná starodávná lokomotivka s několika předpotopními vagónky, nákladními i osobními, ale křížuje silničky a cesty téměř na každém kilometru – a všude na těchto přejezdech jsou závory. Nevím přesně, kde to je, musel bych se dívat na mapu. Chcete-li, podívejte se sami. Nevím také, v kolik hodin a kolikrát vláček tratí projíždí.

Váš úkol je: nalézt trať a na ní některý přejezd se závory. V době, kdy budou závory na přejezdu otevřeny, položíte „peníz“ na koleje a odejdete zase zpět od kolejí. Počkáte, až se závory spustí, vláček projede a vaše měděné kolečko pěkně rozplacatí do „peníze průkazního“. Po otevření závor si peníz s kolejí seberete a to vše dohromady je to „poznámenání peníze ohněm posvátným“. Za žádných okolností nesmíte být na kolejích při stažených závorách.

A jakmile budete mít peníz takto „poznámenán“, pospíšíte si s ním co nejrychleji zpět sem do tábořiště. Družina, která přijde jako první, obdrží čtyři alvarezovské body, druhá tři, třetí dva, čtvrtá – poslední – jen jeden. Záleží tedy na vaší rychlosti i na schopnosti nalézt si nejbližší cestu k trati – a samozřejmě i její nejbližší přejezd. Nikde jinde – jak jsem již řekl – nesmíte peníz na koleje položit. A teď už rychle, rychle, už víte vše, tak běžte!“

Hoši se trochu bezradně rozběhli ke stanům, shlukli se v družinové hloučky a horečně se radili, co počít. V každé družině měli mapu, Mirek měl s sebou dokonce i jízdní řád. Vrhli se pro něj do torny a Jiří zatím určil podle mapy nejvhodnější směr cesty.

Za několik minut vyrazili rychlým klusem. Trochu je zmátlo, že krahující se vydali směrem dosti odlišným. Jeleni a vydry ještě dokonce vůbec ani neběží.

Devadesátka pokračuje

„Jen jděte napřed, rychle, běžte, utíkejte!“ naléhal Mirek, když se na chvíli zastavil a družina mimoděk s ním. „Podívám se zatím do jízdniho řádu, kdy tam má jet vlak a pak vás dohoním!“

Jiří však namítl: „Ale nic – teď se nezdržuj, pak bys nás třeba už nedohonil, nebo se ti někde ztratíme – a bude po všem! Radši napřed najděme trať, to je to hlavní! Až budeme u ní, můžeme se vždycky ještě do řádu podívat, jak dlouho tam asi budeme čekat!“

Byla to vlastně pravda a Mirek – ač nerad – to musel přiznat. „No, tak teda dobře!“ řekl trochu mrzutě, stiskl jízdni řád v ruce a dal se znovu do běhu.

Brodili se několikerymi dosti hlubokými potoky. Joska přitom zapadl po pás do bahna a ztratil v něm jednu tenisku. Zdrželi se asi čtyři drahocenné minuty, než ji nahmatali a vylovili. Všichni byli vzrušeni, jako kdyby šlo o život.

„Podívejte – tam – tamhle běží Jelení – vidíte?“ křičel najednou rozčileně Bumbi. Opravdu! Něco se zaběhalo tam v průseku lesa. Byli to oni, hoši z Jelení družiny. Běželi trochu jiným směrem.

A zase bylo nutno vystupovat do velikých kopců, přelézat hluboké zarostlé rokly, kde hoši ztráceli směr a kde se prodírali křovím.

„To je – co?“ smál se nezmar Prášek. „Dalo nám práci nadlidskou, než jsme peníz průkazní sobě opatřili – chachááá...“ Použil Alvarezových slov z jeho deníku a Mirek si přitom uvědomil, že snad ještě nikdy neviděl Práška mrzutého!

Les pak začal řidnout a konečně došli na jeho okraj. Končil na skalnaté stráni – a pod ní se vinula trať dráhy!

Museli sestupovat velmi opatrně, skála byla příkrá, plná výstupků a hoši nevěděli, jak vypadá tam kdesi dole, na svém úpatí. Což když končí třeba zcela příkrou stěnou?

Ostatní družiny nikde neviděli, neměli příliš velký výhled, kraj zde byl velmi členitý, plný zákrutů a stráni.

Mirek teď konečně nahlédl do jízdniho řádu a zjistil, že vlak zde může být asi za dvacet minut. Poměrně rychle sestoupili po skále dolů na rovný luční prostor. Trať teď měli po své pravé ruce ve vzdálenosti několika kroků od sebe. Ale pravidla zněla přesně: peníz musí dát přejet jedině na přejezdu, nikde jinde! To proto, aby Tapin měl jistotu, že se nemůže stát žádná nehoda.

Došli k přejezdu po několika stech metrech. Tapin měl pravdu, když říkal, že trať tady přetíná silnice a cesty téměř na každém kilometru!

Se vzrušeným pocitem položili měděné kolečko na kolej a odstoupili opodál, kde usedli do trávy.

„Musíme si pořádně odpočinout!“ uvažoval Mirek nahlas. „Teď jsme sem ještě jakž takž pohodlně dorazili, protože jsme se cestou několikrát zastavovali při hledání směru. Zpátky to ale budeme už muset hnát bez zastávky, bez odpočinku, protože čím dříve přijdeme, tím více bodů dostaneme. A tak ta zpáteční cesta bude hrozně namáhavá!“

Leželi v trávě, plni netrpělivosti a hovořili o svých vyhlídkách na vítězství v tomto úseku Alvarezova dobrodružství. Víta řekl mrzutě: „Tak jsme se sem hnali, div jsme si plíce nevyplivli – a teď tady musíme kdovíjak dlouho nečinně čekat! Kdyby jsme věděli, že to tak dlouho nepojede – mohli jsme běžet docela klidě!“

Mirek si smočil: „Vidíte – já se přece chtěl podívat do jízdniho řádu, kdy vlak pojede – vy jste ale nechtěli – a tak jsme se štváli dost zbytečně!“ Byl rád, že na jeho slova došlo a že tím nad Jiřím přece jen trochu zvítězil. Také Jiří to pochopil, ale mlčel a jen v tváři trochu zčervenál.

Pak se rozezvučela kovová lanka podél trati a závory se s klinkáním zvonečku počaly stahovat. Hoši byli rázem na nohou, i když mohli jistě ještě několik minut odpočívat.

Jiří dal návrh: „Když už snad nebudeme moci doběhnout zpátky všichni najednou, předáme peníz tomu, kdo bude mít ještě trochu síly – a ten s ním poběží napřed!“

Potom se ozval hvizd lokomotivy a do hochů jako když střelí. Natlačili se až k závorám. Hukot se blížil a brzo se v záhybu trati objevila starodávná lokomotivka. Zase znovu zahoukala. Strojvůdce se asi obával, že chlapci snad chtějí podlézt závory a přeběhnout trať, ale chlapci to samozřejmě neměli v úmyslu.

Vlak projel. Lokomotivka a několik vagónků rozpláclý měděné kolečko do téměř dvojnásobného rozměru, s nepravidelným okrajem. Hoši se na ně vrhli, jakmile se jen závory natolik podzvedly, aby pod nimi mohli ke kolejím proběhnout.

„Tak –“ vykřikl nadšeně Mirek. „Peníz průkazní máme ohněm posvátným poznamenáný! A teď hurá, zpátky!“

Začali rychle vystupovat do skalnaté stráně. Nahoru se pohybovali skoro

Devadesátka pokračuje

rychleji než prve při sestupu.

A pak už přes lesy, kopce, rokly a potoky, známou už cestou šli a běželi do tábořiště. Víta, Boja a Bumbi brzo odpadli. Nedostávalo se jim sil ani dechu. Jen Mirek, Jiří a Joska běželi pořád dále.

Jaké však bylo jejich překvapení, když doklusali do tábořiště! Smějící se Jeleni je tam přivítali jako první! Mirek to nemohl pochopit, ale Venda, rádce Jelenů, mu to hned vysvětlil:

„Když jsme přišli k trati, zůstal tam čekat na vlak jen jeden z nás, Mýval. My ostatní jsme se vraceli ihned zpátky, pomalu, klidně - a štafetovitě jsme se rozestavovali po celé cestě až k tábořišti. No -a když vlak peníz přejel, Mýval s ním co nejrychleji utíkal k prvnímu z nás, ten zase dál k druhému - a tak jsme si peníz štafetou předávali až sem k Tapinovi. Protože každý z nás byl odpočinutý a běžel jen svůj kus cesty, trvala nám doprava peníze průkazního do tábořiště mnohem kratší dobu, než kdybysme s ním běželi všichni celou cestu. Už chápeš?“

Mirek ovšem chápal - a zlobil se sám na sebe, že na tento úsporný nápad nepřišel sám.

Vydří družina doběhla jako třetí a krahujci byli čtvrtí. A tak tabulka alvarezovských bodů po skončení tohoto třetího úseku vypadala takto:

ALVAREZ potřebuje jen statečné a silné

1.Sestřelování písmen

2.Nalezení penízu průkazního

Součet

3.Poznamenání penízu ohněm

Součet

Součet

Součet

Jeleni

4

1

5

4

9

Krahujci

3

3

6

1

7

Lišky

2

4

6

3

9

Vydry

1

2

Tapin tabulku sám nalinkoval a bylo v ní místo pro záznamy ještě nejméně dvacet dalších úseků hry.

„Každý jednotlivý úsek sem budeme zapisovat“, pravil – „a vždy jeho body hned připočítáváme k dosavadním.“

„Tak se hoši řežeme s Jelení družinou!“ řekl Mirek vesele chlapcům, když tabulku prohlédli. „Mají devět bodů, zrovna jako my!“

„Nevadí!“ pravil neochvějně Prášek. „Příště už jich mít tolik nebudou! Uvidíte!“

Hoši znovu prohlíželi alvarezovské kartičky vybojované v nedělích a marně se dohadovali, v jakém podobenství prožijí jejich výjevy a slova v rámečcích pod nimi.

Na květnové výpravě Tapin však už zatím další úsek cesty nevyhlásil.

43. Jiří si určil!

Již jen tři týdny dělily Devadesátku od odjezdu na tábor. Tato doba byla věnována usilovným přípravám. Byly uspořádány ještě dvě nedělní výpravy za město, třetí byla pokážena deštivým počasím.

Po obě neděle dostávali hoši na výpravách zase alvarezovské kartónky. Na jednom z nich byla namalována starodávná španělská plachetnice a slova v obvyklém rámečku zněla: „Plavba to byla do pekel horoucích a žádný z nás nevěděl, jak skončí...“ Na druhém lístku byla vyobrazena podivná kamenná stavba s dlouhým schodištěm, které se k ní vinulo. Vše se stáπέlo v červené a oranžové barvě. Slova v rámečku vysvětlovala, čeho se obraz týká: „Nahore mezi stromy v záři zapadajícího slunce žhnul a svítil kámen obětní.“

A hoši už věděli, co tato slova znamenají. Ta plavba – to bude jeden z úseků cesty, něco snad takového, jako byla ta honba za penízem průkazním a za jeho „poznamenáním ohněm posvátným.“ A ten kámen obětní – tam přece skončil Alvarez se svými nosiči!

V klubovně Devadesátky bylo teď plno vývěsek o táboře a jedna z nich se těšila největší pozornosti: bylo na ní napsáno, kdo bude ve které táborové službě.

Služby byly čtyřčlenné a z Mirkovy družiny, která se přihlásila na tábor celá, se utvořily služby dvě. Jednu povede Mirek a bude v ní mít Práška, Bumbiho a Bojů. Druhou bude řídit Jiří a jako členy v ní bude mít Josku, Víťu a z Jelení družiny Norka.

Mirek se na tábor připravoval se smíšenými pocity. Těšil se na vydří říčku, kde se bude tábor zase konat a kde zažil loňského roku na svém prvním táboře tolik krásného i bolestného. Uvidí zase všechna ta místa, která viděl i legendární chlapec Devadesátky Láda! Uslyší zase temný hukot peřejí tam nahore za táborem, které dovedly tak uklidnit jeho duši, když se zmítala tehdy v lítosti nad tvrdým jednáním Jiřího a ve strachu nad výhrůžkami Ondry.

Ale nebude letos potřebovat uklidňující hukot peřejí více než loni? Pravda – s Ondrou je to skoncováno! Ondra už nebude moci přijet za ním na tábor a tam hrozit, že na něj prozradí Tapinovi tu strašnou věc s odcizením stanu!

Je tady ale Jiří a Joska! Jak se má Mirek tvářit k jejich přátelství, ze kterého jej vyškrtli jako zbytečného? Či se to na táboře změní? Vzpomene si Jiří na ty pěkné doby před loňským táborem, kdy spolu přátelili tak, jako snad ještě nikdo s nikým?

Odpověď na tuto nevyslovenou otázku dostal Mirek na schůzce Devadesátky, věnované jen jednání o táboře.

Byla to velmi významná schůzka, protože se na ní projednávaly věci, důležité pro každého jednotlivce. Hoši se dověděli, co se která služba má naučit doma vařit, protože tato přidělená jídla bude pak vařit pro celý tábor, byla vydávána čísla na šálky – a co hlavního, zde mělo být určeno, kdo s kým bude bydlet ve stanu.

Skoro každý chlapec už měl vyhlédnutého svého spolubydlícího, samozřejmě vždy svého nejlepšího kamaráda. Mirek si vzpomínal, že loni to takové ještě nebylo! Tenkrát si byli všichni hoši navzájem kamarády a bylo jen málo hochů, kteří úporně trvali na tom, aby jim byl do stanu přidělen ten či onen jejich

Devadesátka pokračuje

kamarád a nikdo jiný.

Ale teď, co se Devadesátka zvolna a téměř neviditelně rozdrobila na spoustu maličkých celků, nebylo snad jediného hochá, který by neměl nikoho vyhlédnutého.

Mirkovi bylo úzko u srdce na této schůzce. Co řekne, až se Tapin zeptá, kdo s kým chce bydlet ve stanu? Má se hlásit a žádat o stan s Jiřím? Toužil po tom, to je pravda! Ale nikdy by se tak neponížil, aby se Jiřímu vnucoval! Ať se Jiří rozhodne sám!

Bod za bodem probíhal v programu schůzky. Hoši byli veselí, hluční a Tapin každou chvíli musil utišovat hluk píšťalkou.

„A teď“, pravil pak, „se dohodneme, kdo s kým bude bydlet ve stanu.“

Les rukou se zvedl na tato slova a klubovnou zaburácely výkřiky: „Já s vládou!“ „A my tady kivi a Máček! Tapine, napiš si to! Kivi a Máček.“ „Grizzly a já! Grizzly a já!“ Nebylo možno se vyznat v tom křiku. Tapinova píšťalka zjedнала zase klid.

„Takhle bychom se nikam nedostali!“ pravil Tapin. „Začneme tady od kraje a jeden za druhým mně oznamte své přání!“

A hoši začali jmenovat ty, které si za své spolubydlící vyhlédli a s nimiž už měli vše dohodnuto.

Mirek byl až na druhé straně, proti Jiřímu, Joska byl hned za Jiřím, seděli - jako vždy - vedle sebe.

Když došla na Jiřího řada, vstal a Mirkovi až ztuhla krev v žilách, jako kdyby se mělo stát něco hrozného. Ovšem pro Mirka to bylo hrozné!

Jiří se zatvářil trochu rozpačitě a řekl: „Já tady - jestli by to šlo - Tapine - tady s Joskou.“

Tapin se překvapeně podíval na Jiřího, určitě si myslil, že se Jiří rozhodne pro Mirka tak jako loni. Zřejmě nevěděl nic o trhlinách jejich přátelství.

Mirek polkl těžce sliny a polilo jej horko zahanbení. Snažil se ze všech sil předstírat, že se ho to ani trochu nedotklo, že ani nepředpokládal, že by se mohl Jiří rozhodnout jinak, pro něj - a dokonce že ani neposlouchá, co Jiří říká. Ale hlava se mu točila a zdálo se mu, že se na něj všichni dívají s výsměchem a všichni že si myslí: „Podívejte se, nikdo s ním nechce bydlet ve stanu!“

44. Mirkovo rozhodnutí

Poslední dny před odjezdem na tábor uplynuly v horečných přípravách celé Devadesátky i každého jejího chlapce.

Mirek je nekonal tak nadšeně jako loni, ani neběhal z krámu do krámu pro různé drobnosti k táboru tak jako před loňským táborem s Jiřím.

Chlapci z jeho družiny - kromě Jiřího a Josky ovšem - se na tábornické schůzce o něj div neseprali, kdo s ním bude bydlet ve stanu, ale Mirka tato obliba, kterou si ve družině získal, nijak nepotěšila. (Tapin přidělil pak Mirkovi do stanu vítu a Mirek to přijal s naprostou lhostejností.)

Vzpamatoval se trochu až v den odjezdu. Ráno hoši stěhovali autem oddílové bedny a kufry do nákladního železničního vagónu na nádraží a ještě téhož dne k večeru v tomto vagónu celá Devadesátka odjela.

Celá družina kromě Jiřího a Josky byla pořád u Mirka, hoši vtipkovali a zase si povídali o tom, jak se musí v Alvarazu co nejčestněji umístit. Mirkova nálada stoupala vůčihledně a přispělo k tomu i nemálo to, že Jiří několikrát s Mirkem promluvil tak, jako za starých dávných dob - jako kdyby to bylo teprve včera, co spolu prožili ty pěkné chvíle v první polovině loňského tábora.

Na podlaze vagónu hoši za jízdy noclehovali a druhý den ráno se již ocitli ve svém zaslíbeném kraji vydří říčky.

Kořená vůně materiďoušky, smíšená s pachem vody a vůní borovicové pryskyřice přivítala Devadesátku. Někteří hoši, ti strážlivější a praktičtější, se rozběhli hned po známé loučce a nejbližším okolí, aby zkoumali, co se zde změnilo. Je neupoutala vůně pestrobarevného kvítí, ani se nedali unést proudem vzpomínek na loňský tábor. Byli zvědaví, jestli je zde ještě ten pruh písku při břehu, kde bylo vždy tak báječné koupání a jestli příliš nezarostlo místo, kde měli hřiště na odbíjenou.

Ale Mirka až závrať objala z vůně, která dovede více než cokoliv jiného probudit staré vzpomínky. Zatím neslyšel hučet peřeje ani šumot vysokých borovic, protože hoši příliš hlučeli.

Tapin se nezdál být nakloněn tomu, aby tady Mirek snil, když jim začíná nejtěžší práce, výstavba tábora. Když Mirek prohlížel břeh se záplavou slziček Panny Marie, kde kdysi dávno seděl Láďa loučící se v duchu s Devadesátkou, zavolal na Mirka dosti tvrdě, aby šel raději nosit do tábořiště bedny, ať je vše

Devadesátka pokračuje

co nejdříve pohromadě. Bylo to sice správné, ale Mirkem to přece jen otrásl. Proč hned takové napomínání, když jindy Mirek přece pracuje jako málokdo jiný?

Tapin byl poslední dobou vůbec nějaký podrážděný, alespoň Mirkovi se tak zdálo. Jistě to pramenilo z úpadku, do kterého se Devadesátka poslední dobou dostávala. Viděl jej i Mirek. Jak by si jej neuvědomoval Tapin, tak zkušený vedoucí?

Hoši byli k sobě tvrdí, neúčinní, utrhovali se vzájemně na sebe a byli sobečtí. Gaučík například si přišel ke dvojici Máčka a Mikyho vypůjčit pilu při stavbě stanu, ale Miky na něj vykřikl skoro nepřátelsky: „Nic, nic, máte mít svou! My ji budeme potřebovat a pak ji budeme muset u vás shánět - ne? Jak na ni sáhneš, tak tě seknu!“

Oh - kde jsou ty doby, kdy hoši byli k sobě ochotní, ohleduplní, rytířští a laskaví? Mirek si zase musel vzpomínat, jak loni například při stavění podsady si řekl sám sobě: „Kdybych já tady měl nějaké kratší hřebíky!“ A Juris to zaslechl až na druhém konci táborové podkovy a přinesl mu s úsměvem hrst těchto hřebíků!

Hoši také jaksi zdivočeli, zhrubli. Ani teď sice neužívali vyložené neslušných slov, ale celé jejich chování neslo známky neuhlazenosti.

Tapin každé ráno při nástupu poukazoval na tyto jevy, hoši vždy slíbili dát si pozor, ale již za chvíli po nástupu ozývaly se táborem opět jejich zdivočelé hlasy v drobných rozeprách i jen v pouhých rozhovorech. Většina chlapců dospívala a jejich jediná snaha byla vypadat co nejmužněji. A mužnost viděli (mylně ovšem) především v tvrdém jednání, v obhrouble hlasitém projevu.

Víťa se neukázal být ideálním spolubydlícím ve stanu! Mirek se marně snažil navázat s ním nějaké užší přátelství a vykonávat alespoň na něj vliv v tom duchu, jaký dříve v Devadesátce vládl.

Víťa byl nedbalý, ve stanu dělal nepořádek a při ranní prohlídce jej sváděl vždy na Mirka. Mirek uklízel raději i za něj, jen aby Simba či Gama, kteří ráno stany prohlíželi, nemohli nic nalézt.

Přitom byl Víťa kdykoliv ochoten pustit se s Mirkem do vášnivé hádky o každou maličkost. Chtěl-li Mirek mít stan otevřený, Víťa žádal, aby byl stan zavřen. Psal-li si večer při lampičce Mirek deník, Víťa schválně předstíral, že chce spát a že ho světlo ruší. Nebylo prostě možno smírně s ním vyjít.

S tajnou závistí i lítostí pozoroval Mirek stan Jiřího a Josky, kde panoval klid a dobrá pohoda.

Skoro každý večer - když bylo již volno - mizel Mirek z tábora a šel podél řeky proti proudu k peřejím. A zde v jejich uspávacím a uklidňujícím hukotu seděl dlouho, dlouho, často až do úplného setmění. Hlavou mu táhly myšlenky v přepodivné spleti a ani jedna nebyla veselá!

A kteréhosi večera při jedné z jeho cest k peřejím přihodila se drobná událost, která vnikla Mirkovi podivnou myšlenku.

Seděl zase na svém oblíbeném místě u peřejí a nepřítomně sledoval proud vod. Jejich pěny se točily v malých i větších vírech. Z tábora sem doléhal veselý křik hochů a zpěv nějaké duchaprázdné odrhovačky, ve kterých si teď někteří starší chlapci tak libovali. Mirek si ucpal uši, aby to neslyšel.

Zahleděl se ještě úporněji do zpěněné vody. Ve velikém víru jako v zajetí točil se pořád kousek kůry stromu, odkudsi připlavený. V malých i větších kruzích pořád a pořád tam kroužil, jako nějakým neviditelným kouzlem přitahovaný.

A pak najednou kůra vybočila z víru, mocný proud ji uchopil - zmizela na chvíli v zelenavé pění - a již pluje s proudem pryč, ztrácí se, chvílemi se potápí a zase ještě vyplouvá, až se ztratila docela.

A Mirka napadlo, že tak, jako ten kousek kůry se vymanil z víru zpěněné vody, tak že i on by se mohl dostat z toho všeho nepříjemného a bolestného, v čem teď žije. Stačí jen říci několik slůvek! Stačí se jen rozhodnout! Stačí odejít z Devadesátky!

Ano, ano, udělá to! Po prázdninách prostě už do Devadesátky nepřejde! Udělá to tak, jako loni Jiří! Napíše pouze několik řádků na rozloučenou. Tapinovi v něm poděkuje za všechno, se všemi hochy v Devadesátce se tam hromadně rozloučí, družině snad něco vzkáže, Jiřímu a Joskovi ani slovo - a pak bude konec - a on, bude volný, tak jako býval dříve - a začne někde jinde docela nový jiný život!

45. „Hledání pouzdra ve vodách hlubokých“

Stavba tábora byla konečně hotova. Trvala déle než obvykle, alespoň Tapin, Simba a Gama s Bedíkem to pořád říkali! „Schází nám ta pravá chuť do všeho, to je to!“ končil Tapin trpce vždy tyto úvahy.

Drobné neshody pokračovaly. Hoši se přeli o každou maličkost, hned byli

Devadesátka pokračuje

nakvašení, vedoucí služeb museli některé hochy volat často několikrát, než přišli do kuchyně pracovat.

Hry, které mívaly na nedělních výpravách vždy takový úspěch, zde hoši hráli neradi a jen s velkou nechutí. A když hra skončila, netajili se svou radostí a hned si zase lehli na kavalce ve stanech, odkud je předtím Tapinova píšťala vyhnala ke hře.

Někteří hoši, doma vždy čistí a úpravní, tady na táboře zchátrali. Špatně se myli a některým se vytvořily na tvářích drobné lišeje.

Mirek od toho večera, kdy se rozhodl k tomu úžasnému kroku - odejít po prázdninách z Devadesátky - se uklidnil a stal se ke všem událostem na táboře netečným. Už se necítil pobouřen obhroublou mluvou některých starších hochů ani jejich nezájmem o program, ani leností a uleváctvím od práce.

Zúčtoval v duchu se všemi těmi, kdož tak lehkomyšlně a tak vědomě ničili pěkné prostředí, vybudované tolika generacemi hochů. Co mu na tom záleží, jak to bude v Devadesátce vypadat po prázdninách? On zde už nebude! On, Mirek, se snažil dost dlouho udržet tu starou vysokou úroveň, kterou Devadesátka mívala!

Jediné, co udržovalo v zájmu celý tábor, a tedy i Mirka, byla obdivuhodná Alvarezova cesta, kterou v podobenstvích Devadesátka prožívala.

Všechny její úseky, zhruba hochům známé z nedělních alvarezovských kartónků, pomalu přicházely na řadu. Ke každému byl vypsán starodávným podivným slohem celý příběh, vyňatý z Alvarezova deníku, a v něm hoši našli někde vždy větu, kterou už kdysi před táborem četli na kartónkách.

Některé úseky byly poměrně lehké, jiné ale zase takové, že nad nimi zůstával rozum opravdu stát a hoši si s jejich provedením nevěděli rady. A přece bylo nutno úkol nějak vyřešit! Pro body! pro čest družiny! Až dosud se také nestalo, že by některá družina ten či onen úsek nevykonala. Pravda, vždy byla některá družina první a jiná poslední, ale nestalo se, že by tři skupiny úsek vykonaly a čtvrtá že by se v něm vzdala, bez jeho vykonání!

Jedním z nejlehčích úseků se zdál být čtvrtý, o němž Alvarezův deník vyprávěl toto:

„A pravil nám strážce, poblíže naleziště penízů průkazných bydlící, abychom šli na cestu opuštěnou v pustinách k severu se vinoucí a tam abychom hledali kameny, roztroušené po ní a různými písmeny označené. A písmena ta, vhodně sestavená dají název místa, kde se nám dostane pomoci další. I šli jsme směrem udaným a Fernandoz pak volal, že našel pole kamenů, z nichž některé byly zvláště označeny. A bylo tam na kamenech těch vytesáno vždy po písmeni jednom!

A ve skutečnosti bylo to opravdu skoro doslova tak! Družiny - jedna po druhé - se vydaly na sever od tábora, kde na opuštěné cestě, ztrácející se v zarostlých pahorcích, objevily patnáct kamenů, z nichž každý nesl jedno písmeno, černou tuší namalované.

A družina z těchto patnácti písmen měla sestavit souvislé slovo, nebo snad dokonce slova! Tapin jen řekl: „Sestavíte-li kameny správně, vyjde vám jméno, které jste zde na táboře již častokrát vyslovili!“

Každé družině byl zapsán čas, kdy z tábora za tímto úsekem Alvareza vyběhla, a pak opět změřen, když přiběhla s výsledkem.

Nalézt kameny na osamělé cestě nebylo příliš těžké. Horší bylo sestavit z nich to známé, a přece neznámé jméno! Liškám sestavování trvalo skoro hodinu, než zjistily, o které jméno jde! Jeleni byli rychlejší, vyluštili je za 21 minut. Krahujci byli poslední, sestavovali ty prožluklé kameny 109 minut. A vydry 85 minut! Písmena, správně sestavená, dávala jméno „Zlatonosný potok“. Byl to vodní tok, který ústil ještě nad peřejemi do vydří říčky. Ano, hoši toto jméno častokrát vyslovovali, vždyť k Zlatonosnému potoku podnikli už několik výprav! Vždy prohlíželi jeho dno, blyštící se slídovými zrnky tak, že vypadalo, jako kdyby v něm bylo rozházeno ryzí zlato ze starých aztéckých dob.

Tímto úsekem se ujali Jeleni vedení, protože k dosavadním devíti bodům dostali za vítězství další čtyři. Měli teď už tedy třináct bodů, kdežto Liščí družina k svým devíti dostala jen tři, když v tomto úseku byla na druhém místě.

„Jaképak nářky!“ bouřil Prášek. „Vedou jen o bod! V příštím úseku je rozdrtíme tak, že už se na první místo nedostanou nikdy! Jen chtít! Jen chtít! A sebrat rozum do hrsti!“

Neocenitelný chlapík, tenhle Prášek, myslel si jen pořád Mirek. Jak on dovede dodávat chuť a náladu do všeho!

Hned druhý den přichystal Tapin další úsek Alvareza. Asi za hodinu po ranním nástupu se objevil na oznamovateli známý barevný pruh papíru, na jakých byl vždy psán výňatek z Alvarezova deníku o novém úseku cesty.

Celý tábor se k oznamovateli seběhl. A protože všichni hoši se pochopitelně k oznamovateli nevešli, začal Jiří číst výňatek nahlas, aby každý věděl, co je v

něm napsáno:

„... k vodě převeliké a rychle tekoucí nás strážci zavedli a ukazovali, že tam někde v jejích hlubinách panovník Aztéků Montezuma dal skrýt v pouzdru jakéhosi znamení k cestě další. Více nevěděli anebo nechtěli vědět, ač jsme je zaklínali a pravost penízu průkazního stále zdůrazňovali.

Zoufalství se nás zmocňovalo, a byl to až můj Rodrigo, přítel milý, který nám spásnou myšlenku přinesl.

Dle jeho rad dali jsme se do práce, všelijak se s vodou potýkali, jeden z nosičů našich smrtí práci zaplatil, až Fernandoz hlásil zprávu radostnou.

I bylo pouzdro ve vodě hluboké ukryto velmi, ale my způsobili, že oči naše pouzdro objevily.

Proto chvalořečili jsme Rodrigovi a já jej objal přede všemi. Ještě tentýž den jsme vyrazili podle pokynů, v pouzdře nalezených, dále.“

Když Jiří dočetl, hoši se živě rozhovořili o tomto novém úseku Alvarezovy cesty.

„To je docela jednoduché,“ volal sebevědomě Kink z družiny Jelenů. „Budeme někde v řece hledat nějakou plechovku nebo něco takového a v tom bude další zpráva.“

„Já myslím, že to nebude v řece, ale ve Zlatonosném potoku!“ domníval se Mrzout. „Vždyť přece v předchozím úseku nám jeho jméno jasně vyšlo! Uvidíte, že v tom bude nějak zapletený Zlatonosný potok!“

A měl pravdu! Tapin vylosoval Krahujce jako první, kteří tento úsek cesty podstoupí, zašeptal jim nějaké pokyny, pohlédl na hodinky, a pak na jeho znamení Krahujci odběhli směrem k Zlatonosnému potoku.

Hoši z ostatních družin, kteří museli ovšem zůstat v táboře, na sebe významně pohlédli. Ano, úsek se tedy odehrává na Zlatonosném potoce. Nikdo nevěděl však nic bližšího, každá družina měla dostat pokyny – právě jako teď Krahujci – až těsně před svým startem.

Dopolední program v táboře pokračoval pak dále. Družina vyder měla službu a vařila v kuchyni borůvkové knedlíky, Jeleni a Lišky hráli do turnaje zápas v házené.

Krahujci se vrátili až k jedenácté hodině. Byli všichni v trenýrkách a ty měli ještě zmáčené. Vláška se hnál k Tapinovi, svíraje cosi v ruce a nadšeně to Tapinovi ukazoval. Tapin se usmál, pohlédl na hodinky a zapsal si čas jejich příchodu. „Nikomu ani slovo!“ pravil přitom. „Je to ve vašem vlastním zájmu, aby druhé družiny se od vás nic nedověděly!“

Mirkova družina přišla na řadu jako druhá, hned po Krahujcích. „Půjdete k Zlatonosnému potoku!“ šeptem vysvětloval hochům Tapin. „Někde v jeho vodě, která probíhá lesem, leží na dně plechové pouzdro. Jsou v něm tři kaménky zvláštního tvaru. Přinesete jeden z nich jako důkaz, že jste pouzdro objevili!“

„No dobře“, vyjekl zoufale Bumbi. „Ale KDE to pouzdro máme hledat? vždyť potok teče lesem asi kilometr!“

„Za Alvarezem jdete vy, a ne já!“ usmál se Tapin nelítostně. „A víš dobře, že Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“ Podíval se při těch slovech na hodinky a zapsal si čas. To bylo znamení ke startu.

Mírek se rozběhl a celá družina jej následovala. Horko a únava z právě dohrané házené byla zapomenuta. Pro Alvareza byl každý ochoten vydat ze sebe poslední špetku síly!

Zlatonosný potok byla prudká bystřina, která se řítí ze zalesněného kopce do řeky. Bylo v něm množství malých vodopádů i zase tůňky a velké kameny. Někde bylo vidět jeho dno s blyštícím se pískem a „zlatými“ zrnky.

„Vezmeme to pěkně odshora!“ pravil Mírek ještě v běhu. „Bude to tak lepší, aspoň žádné místo nevynecháme! Prohlédneme každý centimetr!“

Čtěl ještě něco říci, ale zpozoroval, jak se Jiří a Joska na sebe významně podívali a usmáli se. Dostal na ně pro to zase ten nával hněvu. S čím zase ti chytráci přijdou? Co zase budou mít proti jeho plánu? Nikdy jim nebylo po chuti nic, co on určil! Vždycky si mysleli, že připadli na něco lepšího!

„Já myslím,“ řekl Joska, a zase tak divně se usmál na Jiřího, „že to nemá cenu brát ten potok až odshora! Tam to Tapin určitě neschoval! Vždyť tam ani nikdy nechodíme! Začneme tady od cestičky! Půlka nás půjde odsud potokem proti proudu, druhá půlka po proudu. A je to!“

Bumbi a Boja, kterým se nechtělo podle Mirkova plánu škrábat se do kopce nahoru, souhlasili nadšeně s Joskovými slovy. Mirka to dohrálo ještě víc.

„Tak si to hledejte jak chcete!“ vykřikl zlobně. „Ale já začnu shora, tak jak jsem řekl!“ otočil se přitom k družině zády a v mizerné náladě se hnál vzhůru.

„My na tebe pískneme, kdybysme něco našli!“ zavolal za ním ještě Jiří – a Mirkovi se zdálo, že v jeho hlasu slyší výsměch. Oh – však už to nebude dlouho

Devadesátka pokračuje

trvat - a rozloučí se se vším tím tady, bude konec trápení a zlobě!

Mirek kráčí a mrzutě přeskakuje balvany u břehu potoka, porostlé mechem. Jen toho Alvareza tady ještě co neúspěšněji dokončit, pokud možno ho vyhrát, aby družina a vůbec celá Devadesátka věděla, jaký Mirek byl, co dovedl - a koho že to z oddílu vyštvali!

Neušel v těchto svých chmurných myšlenkách však ještě ani snad sto kroků, když se za jeho zády ozval vítězný křik. A už slyší také Josku volat:

„Mirku, Mirku, rychle sem! Přijď sem! Nalezeno!“

Rozběhl se dolů, šťasten tím tak nenadále rychlým skončením úseku, které jim v něm jistě zabezpečí první místo - a zároveň rozladěn do krajnosti tím, že Joskův plán byl úspěšnější než jeho. Byla to vlastně čirá náhoda, že Joskova skupina pouzdro tak brzo objevila - vždyť zde bylo na sta tůňek a vodopádů se zpěněnou vodou a v každém z těchto vodních úkrytů mohlo být pouzdro schováno. Opravdu zvláštní a až neuvěřitelná náhoda! Spíše štěstí než nějaký důvtip a nějaká bystrost dopomohly Joskovi k úspěchu!

„Tak co tomu říkáš?“ usmíval se trochu chlubné Joska Mirkovi vstříc a mával nad hlavou lesklou plechovou krabičkou. „Podívej se!“

„Ale tak se nechlub, vyndej kamínek a letíme zpátky!“ odsekl Mirek. „Záleží přece na každé minutě!“ Vytrhl přitom Joskovi pouzdro z ruky, vyndal jeden kamének a Joska pak musel pouzdro položit opět do vody tak, jak tam původně leželo. Našli je hmatem přímo pod jedním z vodopádů, nebylo vůbec vidět! Byla to opravdu čirá náhoda, že hoši zabrousili zrovna v tato místa!

„A jen jsme prohledali několik tůňek, už jsme to měli v ruce!“ hlaholil pyšně Prášek. „Já ještě povídal: kdepak - chlapci - tady aby to bylo! A už Joska křičel radostí jako blázen... víd, Josko?“

„Měli jsme víc štěstí než rozumu!“ řekl jen kvapně Mirek. Pak se celá družina rychle rozběhla do tábora.

Tapin nechtěl ani věřit, že už pouzdro našli. Od jejich návratu uběhlo sotva dvacet minut. Myslí si, že se snad jdou na něco zeptat, nebo že si snad něco zapomněli. Vyšel jim naproti, ale Mirek už křičel: „Tapine, stopni čas, neseme, neseme, našli jsme!“

Družina Jelenů nastoupila na úsek hned po jejich příchodu a vrátila se až velmi pozdě po obědě. Vydrří družina jí musela dát oběd na kamna, aby nevystydl.

„Jsme první! Pořád jsme ještě první!“ jásal Prášek. „Teď ještě jak to dopadne odpoledne vydrám.“

Vydrří družina se vrátila téměř za tmy, zmáčená, unavená několikahodinovým marným hledáním a hlavně rozmrzelá tím, že je v tomto úseku poslední. Hledala pouzdro ze všech družin nejdéle, a nenašla je!

Když Tapin ohlašoval výsledky a Lišky jako první dostaly 4 body, Joska šťouchl Jiřího nenápadně loktem a usmál se. Mirek to postřehl.

Tapin se pak ještě zeptal, jakým způsobem která družina pouzdro hledala. Kromě Jelenů všechny družiny začaly hledat pouzdro v potoku náhodně na různých místech, a to tak, že chlapci prostě postupovali různými směry a rukama, nohama i očima prohledávali každé místo.

Jedině Jeleni si počínali jinak:

„Byla nám nápadná ta slova v Alvarezově deníku,“ pravil Venda, rádce Jelenů. „Ta, která říkájí, že Rodrigo přinesl spásnou myšlenku a že „my způsobili, že oči naše pouzdro objevily.“

„Přemýšlel jsem pořád po cestě o těchto slovech. Bylo z nich zřejmé, že Rodrigo poradil Alvarezově výpravě nějaký jiný způsob hledání než pouhé bezplánovité prohledávání dna „vody převeliké a rychle tekoucí“, jak ji Alvarez v deníku líčil.“

A než jsme přiběhli k Zlatonosnému potoku, už jsem na to přišel! Rodrigo dal asi návrh, aby proud vody byl někde zastaven. Voda pak zmizela dočasně z řečiště - a pouzdro bylo nalezeno! Udělali jsme to také tak! Polovina nás šla nahoru na kraj lesa stavět na Zlatonosném potoku hráz, druhá polovina hledala zatím v opadávající vodě pouzdro. Voda zmizela velmi rychle. Víte přece, jak rychlý spád tam všude má. A pouzdro se nám objevilo zpola z vody vystupující zakrátko potom!“

„Ano!“ přisvědčil s pochvalným úsměvem Tapin. „Tak jsem si to představoval, když jsem vám tento úsek Alvarezovy cesty připravoval! Byli jste jediní, kteří jste pochopili smysl slov v Alvarezově deníku a hledali nejsprávnějším způsobem.“

„Vynesl nám za to druhé místo!“ dodal spokojeně Kink z Jelení družiny.

A všichni se divili tím více šťastné náhodě Liščí družiny, která objevila pouzdro za několik minut, bez hledání a bez zastavování potoka, tak jako kdyby byla k němu magnetem přitažena...

46. Podivná výzva

Noc minula a zase přišel horký úpalný den, jakých bylo teď již hodně.

Slunce začalo pálit už při ranním nástupu a ten se konal v půl osmé. A žár se během dopoledne ještě pořád zvyšoval.

Nebyla do ničeho chuť. Předem ustanovený dopolední program - semaforovou štafetu - musel Tapin odvolat, protože hoši byli horkem malátní, unavení a jejich beztak již malý zájem o tuto věc, ještě loni tak oblíbenou, se ztratil docela.

Jen voda - voda - koupání - to byla slova, která hochy pohnula. A Tapin - aby aspoň trochu zachránil náladu tábora - přání hochů vyhověl. I služba si mohla na deset minut odskočit z kuchyně, aby se vykoukala.

Tapin raději nevyhlásil toho dne ani nový úsek cesty Alvareza. Hoši jen mhouřili oči, ke všemu byli neochotní, polehávali jen ve stínu a nebylo je možno dostat k žádné hře. Odpoledne se udělalo dusno, slunce bylo pichlavé a nebe úplně zbělalo.

„Něco přijde!“ pravil Tapin a chvíli co chvíli se starostlivě rozhlížel s rukama u očí po obloze.

Pak se za lesem objevily mraky, které byly čím dále tím hrozivější a černější. Ač bylo teprve odpoledne, začalo se valem stmívat. Zdvihl se vítr a koruny stromů se výhrůžně rozšuměly.

Hoši kvapně přibíjeli na podsady hřebíky a provázkovými očky připevňovali na ně důkladněji stanová plátna. Byla obava, že přijde-li nějaká vichřice, strhne stany z podsad. Každý litoval, že si nezabezpečil svůj stan dříve, v klidných bezpečných dnech, kdy nebylo o nějaké vichřici či bouři ani zdání.

V Mirkovi se probudil opět jeho zálesácký smysl pro vše robinsonovské. Byl zase ve svém živlu. Pomáhal, kde se dalo. A nejvíce u stanů, jejichž obyvatelé byli menší a méně zkušené hoši. Zde pomohl napnout lépe celtu, jinde zatloukl hřebíky a vázal do direk stanového plátna provázková očka. Podařilo se mu přimět Rudlu, Máčka, Mrzouta a Mikyho, aby běželi pomoci do kuchyně Tapinovi, který tam s Bedíkem a Gamou upevňovali plátěnou střechu, nebezpečně se nadouvající v poryvech větru.

Ve vrcholcích lesů na protějších stránkách už výhrůžně praskalo a koruny stromů se povážlivě zmítaly.

V dáli temně zaburácel hrom, vítr ještě více zesílil a první těžké kapky dopadly na stany. Většina hochů dokončila kvapně zabezpečovací práce na svých podsadách a zmizela uvnitř stanů. Mirek se ale svlékl do plavek a skoro radostně vyběhl do začínajícího lijáku.

No samozřejmě! Bezhlavá Grizzlyho služba zapomněla venku na stolku rozevřený sešit táborové kroniky. Byl již celý rozmoklý. Mirek jej vhodil do nejbližšího stanu s poznámkou, aby byl sešit osušen.

Oslnivý blesk ozářil krajinu a vzápětí se ozvala strašlivá rána. Mirek právě běžel ke kuchyni. Leknutím se zarazil v běhu a pak již kráčel pomalu. Uvědomil si, že se při bouři nemá utíkat.

Jeho nahé tělo se lesklo deštěm. Byl zmáčen tak, jako kdyby právě vystoupil z řeky. Déšť byl dosti studený a vzduch se také ochladil, ale otužilému Mirkovi to nevadilo. V tom řádění živlu cítil svou odolnost, zdraví a sílu a působilo mu to radost. Zmocnil se ho hrdý pocit, že je statečnější a obětavější než ti chlapi, kteří se teď ve stanech choulí navlečení do tepláků, pod pokrývkami a ve spacích pytlech.

Přiběhl do kuchyně. Z hochů, které sem poslal Tapinovi na pomoc, zde našel už jen Máčka a Vendu, svého bývalého rádce. Všichni ostatní se pod různými záminkami vytratil před lijavcem do stanů.

Mirek se postavil do krásného pozoru, zasalutoval a vesele se hlásil Tapinovi: „Seržant Šnupička nastupuje do práce!“

Byl na něj opravdu komický pohled. Vlasy zplihlé deštěm mu padaly do očí, voda z něj crčela jako z vodníka - a při tom ten strohý vojenský postoj! A v pouhých plavkách! Všichni se rozesmáli upřímným smíchem, jaký zde již dlouho nebylo slyšet, a Máček několikrát vystřelil jazykem své ohlušující práskavé mlasknutí.

Bouře se zatím rozrušila plnou silou. Blesk stíhal blesk a země se chvěla děsným rachotem hromu.

Stožár v táboře se nebezpečně kymácel, z lesů se ozýval do svištění větru praskot přerážených kmenů.

Střecha kuchyně se shora naplnila spoustami dešťové vody, která v plátneu vytvořila celá jezírka. Bylo nutno zespuďu odlehčit plátěné střeše tím, že taková prohlubeň byla kulem nadzdvížená a voda z ní vytlačena ven, za zadní stěnu kuchyně. Tuto práci si vzal na starost Mirek, protože byl svlečený a již

Devadesátka pokračuje

mokrý, takže mu nevadilo, když někdy proud padající vody dopadl při práci na okraji kuchyně přímo na něj. „Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“ volal přitom vždy jen rozjařeně. A jeho dobrá nálada, kterou dostal po tak dlouhé době, nakazila i ostatní, zasmušilého Tapina nevyjímaje.

Lijavec s bouří a vichřicí trval s menšími přestávkami téměř dvě hodiny. Večeře se toho dne opozdila, protože Grizzlyho služba neměla v zásobě suché dříví, ačkoliv to služební řád jasně stanovil. Na rozdělání ohně věnoval Mirek Grizzlymu svou zásobu suché březové kůry.

V táborovém náměstíčku čvachtala v trávě voda. Hoši vylézali ze stanů a s chechtotem si sdělovali své zážitky. Julkovi a Tončinovi vypadlo prkno z podsady a mají promočený jeden slamník. Do několika stanů vnikla voda spodem a vyplavila tam pod lůžky kufry a zásoby nasekaného dříví. A Bumbi s Mývalem přišli z lesa se zprávou, že je tam vyvráceno mnoho stromů.

Skoro všichni hoši se tam rozběhli. I Mirek, který se zatím již celý utřel a oblékl do tepláků, tam pospíchal.

Skutečně, vichřice udělala v lese značné škody, zejména ve vyšších polohách. Silné stromy zde ležely přes cesty, rozlámané jako sirky. Hoši rokovali, jakému nebezpečí ušli tím, že mají svůj tábor v nížině a chráněný okolními stráněmi.

Pak se Mirek vrátil do stanu, aby si vzal lžici a mohl si jít do kuchyně pro šálek s polévkou.

Byl však trochu překvapen, když našel šálek už ve svém stanu! Kdo mu jej tam přinesl? Co je to za nebyvalou a tajemnou ochotu? A co je to zde na držadle šálku? Je obaleno papírem a ještě omotáno provázkem, aby papír nespadl.

Mirek papír sundal a rozbalil. Bylo na něm cosi napsáno. Nedalo se to dobře přečíst, papír byl pomačkaný a písmo bylo slabé, málo výrazné. Mirek rozsvítil baterku a pak teprve mohl číst:

„Voláme tě k práci! Voláme tě k práci! Přijď dnes po večeři k pařezům, chceš-li se stát naším pomocníkem. Neukazuj nikomu tento dopis. Mlč! Bratrstvo nápravy.“

Mirek četl dopis několikrát, než jej pochopil. Kdo probůh na něm může chtít, aby mu v noci pomáhal dobývat pařezy? Pak si teprve uvědomil, že práce spočívá asi v něčem jiném než v dobývání pařezů. A pařezy, to že je jenom určení místa, kde má být tajemná schůzka konána! A nikomu nemá o ní povídat! Proč? A kdo to vůbec psal? A kdo sem ten šálek s psaním donesl?

Mirek se otočil k Vítovi, který ležel na svém kavalci. Víta však spal. Složil lístek s podivnou výzvou do kapsy a dal se zamyšleně do jídla.

47. Noční schůzka

Tma se snesla nad táborem dříve než jindy. Bylo pořád ještě zamračeno. Mirek si šel umýt k řece šálek od polévky, a když se vrátil do stanu, našel tam rozespalého vítu, hdujícího nad tím, že ho Mirek nevzbudil a nezavolal k večeři. Teď má polévku skoro studenou.

Mirek mu ani neodpověděl. Omrzelo ho už věčně se s Vítou hádat a odrážet jeho útoky.

Připravoval si mlčky lůžko na spaní, aby - až přijde od pařezů z té tajuplné schůzky zpátky - mohl jen tiše a nepozorovaně vklouznout do pokrývek, bez dlouhého rozbíjení a šramocení.

Do kapsy si dal baterku a pak uleh, aby Víta nepozoroval, že nemínil po večeři ještě jít spát.

Víta snědl polévku a pověsil šálek na hřebík. Mirek mu marně domlouval, aby si šel šálek ještě hned umýt, jinak že mu do rána zbytky polévky zaschnou. Víta se jen utrhl, to že je jeho starost a položil se na lůžko. Za chvíli zase již spal.

Mirek to uvítal. Alespoň se snadněji dostane po večeři ze stanu, bez Vítových otázek!

Z vedlejšího stanu sem doléhal křik a chechtot. Byla tu obvyklá partička rozchechtanců, bavící se jako vždy buď vypravováním veseloherních filmů nebo napodobováním učitelů.

Mirek tyto ploché a prázdné řeči nemohl už ani slyšet.

Táhlý teskný zvuk polnice přerušil Mirkovy nelibé úvahy. Večerka! Konečně! „Po večeři u pařezů!“ kmitlo mu hlavou. Ano! Bude tam!

Nešel spát jako ostatní hoši.

Pootevřel opatrně dvířka u stanu a vyhlédl ven. Simba právě dotroubil a Mirek spíše tušil než viděl, že se vrací do svého stanu.

V několika stanech rozsvícené lampičky jedna po druhé zhasínaly. Jen Tapin svítil pořád dále. Tam bude ještě dlouho světlo!

Devadesátka pokračuje

Mirek počkal ještě asi deset minut. Pak se neslyšně vytratil ze stanu a zamířil k pařezům. Tráva byla dosud značně mokrá od deště a Mirek si vysoukal nohavice tepláků ke kolenům a šel bos, aby se nezmáčel.

Byla tmavá noc, ale když se přiblížil k pařezům, které byly asi 200 metrů od tábora, uviděl na nich dvě schoulené postavy. Zůstaly tak nepohnutě sedět, i když se Mirek zastavil.

Teprve po chvíli strašidelného ticha jedna z postav zašeptala: „Kdo to přišel?“

Mirek se marně snažil rozpoznat, čím je to hlas. „Ten, koho jste pozvali!“ řekl.

Postavy se pak zvedly, odkryly své obličeje a Mirek s údivem v nich poznal Vendu a rádce Krahujců Vládu.

„Tak co máte za lubem?“ zeptal se Mirek skoro vesele. Jeho dobrá nálada z dnešní bouře se mu zase vrátila.

„Moc věcí!“ pravil Venda. „Pozvali jsme tě sem, abys nám pomohl a podepsali jsme se jako Bratrstvo nápravy. Podívej se, Mirku: my tady, Vláda a já, chceme, aby Devadesátka byla zase taková jako dříve. Víš, taková kamarádká, opravdu skautská, naše! Chceme, aby každý její člen byl zase přátelský k druhým, ochotný, nadšený a vůbec takový, jak jsme si chlapce z Devadesátky vždycky představovali.“

Usmyslili jsme si s Vládou, že zatím co nás Tapin k tomu vede veřejně, na každém nástupu o tom mluví a pořád se o nápravu snaží, my že mu pomůžeme tajně mezi hochy samotnými. Založili jsme takové bratrstvo a každý jeho člen bude mít za úkol: za prvé získat alespoň jednoho nového člena mezi ostatními hochy v Devadesátce a za druhé být sám ostatním co nejlepším vzorem. Člen Bratrstva nebude smět selhat ani v té nejtěžší chvíli. Bude pořád usměvavý, jeho zábava bude stále na úrovni Devadesátky. K druhým hochům bude vždy co nejobětavější. Odloží svou hrubost, klackovitost, sobectví. A bude toto devadesátkářské učení šířit mezi ostatní – no – a pak snad zase jednou konečně to bude v Devadesátce všechno tak krásné, jako to bývalo!“

Vláda pak ještě dodal: „Tebe jsme si vybrali jako třetího člena Bratrstva. Víme, že jsi poslední dobou také znechucený tím celým stavem, do kterého někteří chlapci Devadesátku dostali. Ale dnes při té bouři jsme viděli u tebe takové nadšení a obětavost, že jsme si s Vendou řekli: Mirka musíme získat za každou cenu!“

Mirek byl úplně nadšen jejich plánem.

„Je to dobré, co jste vymyslili!“ řekl uznale a vděčně. „Ano – a musí se to podařit. Začneme hned zítra! Já získám Práška! A Máčka a Mývala do toho musíme také zapráhnout!“

Trochu se pak při přemýšlení na další hochy zarazil, když připadl na jméno Josky a Jiřího. Co s těmi bude dělat? S těmi, kvůli kterým přece chce po táboře odejít z Devadesátky?

Naštěstí Venda a Vláda začali znovu mluvit a z jejich řeči vyznívalo tolik nadšení, že Mirek zatím přestal o Jiřím a Joskovi uvažovat.

„Tak umluveno!“ pravil nakonec Venda. „A teď každý zvlášť se vraťme co nejtíšeji do tábora. Tapin by se určitě zlobil, kdyby nás viděl po večerce venku!“

Rozdělili se. Venda a Vláda se vraceli každý jiným směrem a Mirek zůstal raději ještě chvíli sedět na pařezech. Přemýšlel pořád o tom, co si zde před chvílí umluvili. Když byl teď sám, malomyslnost ho zase přepadla. Jak bude moci například jen získat a předělat takového Vítu? Nebo tu partičku z vedlejšího stanu, která se tam schází z celého tábora?

Pak byly Mirkovy úvahy přerušeny jakýmsi zvukem. Kdosi šel opatrně v blízkosti. A nějaký šepot odtamtud zazněl!

Mirek se zvedl a co nejtíšeji se pohyboval v tom směru, odkud šepot a kročeje zaznívaly.

Proti poněkud světlejší obloze uviděl potom dvě postavy, ale Venda a Vláda to nebyli! Postavy se po chvíli šepotu rozešly. Jedna mizela ve tmě směrem od tábora, druhá se plížila ke stanům.

Mirek za ní pospíšil. Musí se dovědět, kdo to je – a co se děje! Zapískal tiše signál Devadesátky. Postava sebou trhla, zastavila se a pohlížela pátravě do tmy směrem k Mirkovi. Pak se dala do rychlé chůze, a nakonec běžela.

Mirek však také nelenil. Rozběhl se za postavou, a když doběhla do náměstíčka, byl už Mirek u ní tak blízko, že v ní poznal Josku.

„To jsi ty, Mirku?“ zeptal se trochu vyděšeně Joska. „Počkal jsi mne! Myslel jsem, že to za mnou běží nějaký lupič! Šel jsem se do kuchyně napít – víš?“

Mirek nevěděl, co mu má odpovědět. Vždyť viděl Josku docela na jiném místě,

Devadesátka pokračuje

než byla kuchyň, dokonce za táborem! Co si má o tom myslet?

Joska ale nečekal na Mirkovu odpověď a s podivným výrazem ve tváři zmizel ve svém stanu.

Víta pořád tvrdě spal, když se Mirek protáhl dvířky v podsadě a balil se do pokrývek.

Znenáhla se začalo zase ozývat droboučké bubnování na stan - venku se znovu rozpršelo. Jindy by Mirek usnul za několik minut po ulehnutí, ale dnes byla jeho mysl tak rozjitřena všemi událostmi, že se spánek dlouho nedostavoval. Mirek nevěděl, o čem dříve přemýšlet, zda o Bratrstvu nápravy, či o podivné jednajícím Joskovi nebo o svém rozhodnutí odejít po prázdninách z Devadesátky.

48. Klášter němých

Po včerejším lijavci a silné bouři nadešel zasmušilý a chladný den, jak se ani jinak nedalo očekávat. Hlavní však bylo, že nepršelo.

Mirek se probudil zvukem trubky, která ohlašovala, že za deset minut má být každý připraven k nástupu na ranní cvičení.

„Tapine, bude cvičení?“ mrzutě volal Víta. Myslil si, že když včera přšelo a dnes je chladněji, cvičení snad odpadne! Tapin ale byl v této věci neúprosný. Jediné, co povolil, bylo, že hoši mohou cvičit v teplácích místo v trenýrkách, jak bylo zvykem jindy.

„Z tebe nebude, člověče, nikdy pořádný táborník,“ řekl Mirek Vítovi, když viděl jeho zklamaný obličej a v duchu si pomyslně, že u Víti s Bratrstvem nápravy začínat nebude! Neměl by jistě úspěch.

Den svým zasmušilým chladem přímo vybízel k nějaké činnosti. Když se hoši vraceli po cvičení od řeky, kde se myli a služba z kuchyně na ně volala, že Tapin vyvěsil na oznamovateli nový výňatek z Alvarezova deníku, rozběhli se tam všichni s nadšeným křikem. ALVAREZ! Snad jediná věc, která si zachovala ještě svou přitažlivost.

Na oznamovateli visel úzký proužek červenofialového papíru, popsáný Tapinovým drobným písmem. Když hoši na jedné z před-prázdninových nedělních vyprav prohlíželi „alvarezovský“ kartónek s obrazem strašidelného mnicha s kapuci přes hlavu a s nápisem „bylo nám zatěžko v klášteře němých přebývat“, mohli se upřemýšlet nad významem kresby i této podivné věty.

Teď tady z toho červeného papíru se teprve vše dověděli. Bylo tam psáno, zase tím starobylým podivným slohem Alvarezova deníku, toto:

„V Klášter mírných vedla cesta naše a podivní byli v něm tvorové Udití, neboť daru řeči neměli.“

Musili jsme němotu předstírat, abychom si získali důvěry jejich, protože jakýmsi omylem, ti nevysvětlitelnou okolností oni se domnívali, že k vyzvednutí pokladů aztéckých jejich němí bratři z jiného cizozemského kláštera vyzvání budou.

I bylo nám nutno dnem i nocí se přemáhati, by ani slůvko jediné nevyšlo z úst našich - a přitom tajemství cesty další na těchto mniších jsme míli vyzvěděti. Při chabé naší znalosti starobylého jazyka Aztéků, v němž naše rozhovory písmem vedeny byly, nebyl to úkol snadný. Není divu, že bylo nám zatěžko v klášteře němých dlouho přebývat!

A přece dnes, kdy máme za sebou tolik nebezpečných příhod dalších, zdá se nám pobyt v klášteře němých jednou z věcí nejméně obtížných. Maria Panno, sílu dej nám k překonání všeho, co nás ještě čeká!“

Tapin stál s úsměvem za houfem chlapců, kteří s dychtivostí četli nahlas řádky Alvarezova deníku. Ti, kteří vývěsku již dočetli, zasypali Tapina otázkami: „Jak ten Klášter němých napodobíme my?“ - „Co budeme my muset dělat?“ „A kdy to začne?“

A Tapin hned vysvětloval: „V našem napodobení hrůzokrásné Alvarezovy cesty bude vypadat Klášter němých takhle: vylosujeme vždy jednu družinu a ta musí zachovat před ostatními po 24 hodiny naprosté mlčení. Sama mezi sebou smí mluvit, ale jenom tehdy, když ji nikdo neslyší. Neboť družina představuje Alvarezovu výpravu a ostatní mají být členy aztéckého kláštera němých.“

„A co se stane, když někdo uslyší promluvit toho, kdo je z družiny, která má mlčet?“ ptal se Mýval.

„Je prozrazen,“ odpovídal Tapin, „a dále už v tomto úseku Alvarezovy cesty nemůže za svou družinu bojovat. Změříme přesně, kolik hodin a minut vydržel mlčet a tuto dobu připočteme pak k hodinám, které mlčeli ostatní členové jeho družiny!“

Při ranním nástupu bylo pak hned provedeno losování. Jako první nastoupila tento úsek družina Vyder. Její rádce Grizzly hned po skončeném nástupu napsal

Devadesátka pokračuje

malý lístek a dal jej čist své družině. Bylo na něm napsáno:

„Měj u sebe každý tužku a papír! Budeme se dorozumívat jen psaním, i když nás nikdo nebude slyšet. Aspoň se nespoleme! Jsme v ALVAREZU na posledním místě. Musíme se z něho dostat za každou cenu. A Klášter němých je dosti lehký úkol, tak se držte!“

Že však to lehký úkol nebyl, přesvědčila se celá vydří družina ještě během dopoledne.

Po přesnídávce se objevil na oznamovateli další výňatek Alvarezova deníku a tím byl vyhlášen další úsek jeho cesty. Ze všech stran se k oznamovateli sbíhali chlapci, aby si přečetli, co nového jim Alvarez přichystal.

Grizzlyho družina byla celá v kuchyni, kde dobrovolně pomáhala při škrábání brambor, jen aby mohla být pohromadě.

„Nový Alvarez! Pobězte rychle!“ zvolal na ní Gaučík. A vydří družina nechala brambory svému osudu, rozběhla se také k oznamovateli a Miky nadšeně vykřikl: „To je báječné! Ukažte!“

Chtěl snad volat ještě něco jiného, ale vtom už dostal od Grizzlyho herdu do zad a v tom okamžiku si také už uvědomil, že promluvil – a že je v klášteře němých prozrazen!

Tapin si hned zapsal podle hodinek jeho dobu mlčení. Miky vydržel mlčet pouhé dvě hodiny a čtrnáct minut!

Družina vyder se pak mračila a Grizzly se na nešťastného Mikyho velmi zlobil. Přesto však si se zájmem také přečetla další úsek Alvarezovy cesty.

Výňatek z jeho deníku napsal Tapin tentokrát na zeleném papíru:

„Strážci úseku tohoto byli neústupní a pravili nám: Jste-li ti, kteří přijítí mají, jděte a nachezte ryb zlatých nám! Neboť jen ten, kdo jest očekáván strážci pokladů Montezumových, ví, kde a jak má ryby zlaté nalákat. A jestliže ryb těchto my u vás uvidíme, uvěříme vám, že peníz průkazní vy právoplatně ve své moci máte a my cestu ukážeme vám pak další.“

Odešli jsme tedy, obveselováni zpěvem Fernandoze a úkol nám daný jsme podstoupili. Byl to lov perný a nepomáhalo v něm Boha vzývání, ani řasa proklínání. Několik zoufalých dnů jsme jím tak strávili.“

Marně si hoši lámali hlavu, jak budou provádět tento úsek. Tapin tentokráte neprozradil nic napřed.

Během dopoledne zapomněl na klášter němých další člen družiny vyder, Kiwi. Když se totiž celá družina vrátila do kuchyně k loupání brambor, vykřikl náhle na Julka z Krahujčí družiny:

„Hele, hele, Julku, máš službu, tak pojď taky hezky škrábat...“

Julek se rozesmál a volal na Tapina: „Tapine, Tapine, Kiwi promluvil!!“

Grizzly byl rozmrzelý jako málokdy. Rozzlobeně hodil nedoloupaný brambor zpět do kotlíku a napsal družině: „Necháme tady všeho a půjdeme raději do stanů. Takhle se spleteme za chvíli všichni!“

Kiwiho výkon v mlčení byl tři hodiny, šest minut.

49. Tajemný pomocník

Každé promluvení některého chlapce z vydří družiny bylo vítáno ostatními družinami s jásotem, protože tím se vždy konkurence o něco zmenšila. Některí hoši schválně vydry pletli, mluvili na ně a čekali, že se vydry zapomenou a promluví.

Jiní se plížili zezadu k jejich zavřeným stanům, aby je uslyšeli promluvit. Mluvili však mezi sebou jen Kiwi a Miky, kteří už mluvit mohli, protože své mlčení měli již pokaženo.

Během dopoledne pak už nikdo neměl to štěstí, že by družinu vyder uslyšel promluvit.

Před obědem vysvitlo na několik okamžiků nesmělé sluníčko. Tábor v jeho záři vzal na sebe hned zase svou pravou vlídnou podobu. „Tábor bez sluníčka je jako potok bez vody!“ říkával vždýcky Gama a byla to pravda.

A hoši byli rádi, že se slunce zase ukázalo, už proto, že Tapin při obědě v jídelně prohlásil, že odpoledne začne Alvarezův „lov zlatých ryb“ a že se „děj bude odehrávat ve vodě!“

A skutečně! Sotva Krahujčí družina měla umyto táborové nádobí, uklizenou kuchyni a předala službu, svolal Tapin hochy k řece a pravil:

„Caballeros, námořníci, piráti i podloutníci, dobrodruzi a dobyvatelé, slyšte – slyšte: začíná se lov zlatých ryb, a to přesně tak, jak jej podnikl statečný Alvarez se svými druhy. Vidíte zde ve vodě hejna rybek, jak se kouzelně třpytí a blýskají? Jděte a chyťte je do svých jídelních misek. Kromě svých rukou a misek nesmíte při tom použít žádných pomůcek. Každý člen družiny musí

Devadesátka pokračuje

jich tak nacytat třináct. která družina bude první hotova, dostane zase 4 body, druhá tři, třetí dva, čtvrtá jeden.“

Tapin ještě ani neskončil své podmínky bodování, ostatně zcela známé, a chlapci už se rozprchávali v divém chvatu ke kuchyni, kde na hřebíčcích, do prkna zatlučených, měli pověšeny své šálky. Každá vteřina, o kterou začnou svůj lov dříve, je dobrá! Možná že mezi některými družinami třeba právě jen několik vteřin rozhodne o umístění v tomto úseku a tím i o drahocenných bodech.

U prkna se šálky vzniklo několik menších pŕetek, když se tam hoši srazili v jednom hloučku. Několik šálků letělo na zem a jejich majitelé se zle obořili na ty, kdož jim je – třebaže neradi – vyrazili v tom shonu a zmatku z ruky. Mirek si zase jen pomyslí svoje „Kdepak jindy, to se nemohlo stát!“

Venda a vláda mírným domlouvavým hlasem hochy uklidňovali. Ach – ano, vždyť je tu Bratrstvo nápravy, napadlo Mirka. A to uklidňování, to už je v rámci jeho činnosti!

Když Mirek běžel se svým šálkem k řece, Žlutásek ho předběhl a prudce při tom do něho strčil.

„Bratrstvo nápravy“, blesklo Mirkovi hlavou a hned nahlas pravil: „Odpust, Žlutásku, že jsem ti vběhl do cesty!“ Sám se mu omluvil, ač vina nebyla na jeho straně! Žlutásek otevřel ústa úžasem. Trochu se zarazil a řekl:

„Ale – nic – ty jsi dobrý, člověče! Vždyť jsem do tebe vrazil já!“

Někteří hoši přiběhli k řece tak prudce, že se na jejím travnatém břehu nemohli zastavit a sklouzli po trávě do vody. Vyplašili tak všechny rybky a kromě toho voda vysoko vycákla na ty, kteří už stáli ve vodě a opatrně se jí brodili.

Výkřiky nevole, hněvivé a prudké, se hned zase ozvaly. Ovzduší se naplnilo opět „střelným prachem“, jak se říkalo těm náladám, kdy byli hoši na sebe vzájemně nakvašení.

„Nevidáno pro trochu vody!“ klidnil rozladěnce hned Venda. A Mirek mu pomohl:

„To se ví! To jste mi pěkní Alvarezové, když se vztekáte pro trochu studené vody!“

Hádka se utišila. A za chvíli se změnila v halasný hovor, když si jednotliví chlapci začali sdělovat, jak jim lov pokračuje. Rybky byly velmi plaché a uhýbaly se šálkům jako blesky.

Lumpík z Vydrí družiny chytil rybku první ze všech hochů. „Mám, Grizzly, podívej se, mám – a jaký pěkný kousek!“

Grizzly ale zrudl rozčilením a zamával výhrůžně, ale mlčky, na Lumpíka. Cožpak Lumpík zapomněl, že jejich družina je právě také zároveň v klášteře němých?

Zřejmě ano! Lumpík se chytá za hlavu, hoši z jiných družin se smějí a Tapin na břehu už pohlédl na hodinky a píše Lumpíkovi jeho „namlčený“ čas: sedm hodin, dvanáct minut.

Jiří a Joska loví opodál, zabráni – jako vždy – v tichý rozhovor. Mirek si k nim ani netroufá přijít, aby si snad nemysleli, že je jde kontrolovat či snad dokonce že chce poslouchat, co si povídají.

Když pak ale Mirek ulovil už dvě pěkné rybky a viděl, že oni zřejmě nemají ještě ani jednu, přistoupil k nim a pochlubil se svým úlovkem. S obdivem se zahleděli do jeho šálku – a i ta maličkost, ten obdivný pohled, stačila k tomu, aby jeho sebevědomí stoupl. Odvrátil se zase od nich a šel svůj úlovek přemístit do víčka s vodou, které měl na břehu.

Slunce se rozehrálo a to bylo dobře, protože voda byla poměrně studená. v klidnějších zátočinách, kde se voda tak nepohybovala, se teď rychle oteplovala. A zde byla také největší hejna rybek.

Vydrí družina se kvapnými posuňky i křikem nemlčících už členů hlásila jako první, že má předepsaný počet rybek uloven.

Při jejich sčítání bylo shledáno, že Máček má dokonce ještě o jednu více, čtrnáct!

Ostatní družiny toužebně na Vydrí družinu hleděly, když její hoši vystupovali z vody na břeh, kde se blaženě rozložili na trávě. Každý z ostatních družin především litoval, že čtyři body už nemůže dostat družina jeho. Kromě toho lov se stával již únavným, záda bolela od stálého shýbání ve vodě.

Asi za čtvrt hodiny po Vydrách dokončili svůj lov Krahujci. Dostali 3 body. A vzápětí za nimi Jeleni. „Dobré dva bodíky,“ povídal přitom Kink od Jelenů. „Máme tedy teď celkem 17 bodů, čímž jsme dohonili Lišky. Až dosud měly 16 bodů, teď v tomhle budou poslední, dostanou tedy i bod – a tak už se vezeme s nimi na první místě!“

Mirek byl rozladěný a mrzutý, že se jeho družina musí dělit o první místo s Jeleny. Bylo to ohrožení dalšího postupu. A nejvíce se zlobil na Jiřího a Josku!

Devadesátka pokračuje

Měli nachytáno rybek nejméně ze všech hochů! Pak neměly být Lišky poslední! K šípku už s tím jejich věčným povídáním!

Po skončení tohoto poměrně krátkého úseku Alvarezovy cesty bylo pak již volno, nebyl ohlášen žádný program.

Několik hochů, zejména mladších, se vrhlo na své deníky, aby do nich zapsali průběh lovu rybek. Většina se pak odebrala v hloučcích k volejbalovému hřišti, kde přihlížela zápasům dvojic.

U jednoho z kůlů seděli Jiří a Joska. Když k nim mimoděk Mirek zezadu zabrousil, uslyšel, jak si o komsí povídají. A zřejmě to bylo ve spojitosti s Alvarezem, protože Joska řekl: „Škoda, že nám dnes při tom lovu rybek nemohl tak pomoci, jako tenkrát, když jsme hledali v potoce to pouzdro!“

Mirek si marně lámal hlavu, o kom Jiří a Joska mluví. A jak jim ten neznámý mohl pomoci? V čem? Jak tehdy při tom hledání, tak dnes při lovu byla družina pohromadě celá! Byl to tedy někdo jiný, ne z jejich družiny. Ale kdo? Vždyť přece při alvarezovských úkolech družině nesmí nikdo pomáhat! Jen družina sama musí bojovat!

Zmatený a s neklidem v mysli se Mirek otočil a kráčel v těžkém zamyšlení tam, kde mu bylo vždy nejvolněji v takových chvílích: ke svým hučícím peřejím tam nahoře proti proudu Vydrů říčky...

50. Tapin vykládá o nejtěžším úseku

Dny ubíhaly a každý z nich byl naplněn událostmi nejrůznějších druhů. S Mirkem se během nich stala velká změna.

Podivné tajemné události - totiž přistižení Josky tehdy v noci při nějaké záhadné cestě mimo tábor a pak rozhovor mezi Joskou a Jiřím o nějakém neznámém pomocníku při lovení pouzdra z vody - probudily jeho zájem.

Bratrstvo nápravy ho také plně zaujalo. Získal pro tuto myšlenku Práška, což konečně nebylo nic těžkého, protože Prášek býval vždycky dobrý chlapík. Mirkovi se však podařilo nadchnout pro Bratrstvo také Bumbiho, který až dosud nikdy neměl nějaký zvlášť velký zájem o činnost v Devadesátce - a tady na táboře byl jedním z nejčastějších a nejhlučnějších návštěvníků sousedního rozchechtaného stanu. (Tento stan obývala dvojice Kiwi - Gaučík.) Bratrstvo nápravy se začalo osvědčovat. Prostředí se opravdu již znatelně lepšilo.

A snad právě tato radostná skutečnost dodala Mirkovi i jeho starou chuť do všeho - a co více, vrátila mu i jeho hrdost, tak dlouho teď už pošlapávanou odvrácením Jiřího a Josky od něho!

Kteréhosi dne, takřka přes noc, odhodil Mirek svou touhu přátelit s Jiřím tak jako až do loňského tábora. Jiří přece zřetelně dokázal, že o něj nestojí! Proč by tedy on, Mirek, měl mít zájem o Jiřího? Proč by se měl doprošovat jeho přátelství?

Mirek si umínil, že bude k Jiřímu a Joskovi i nadále vlídný, úslušný, ale vnucovat se už nebude! Přijdou-li oni, dobrá! Promluví s nimi, tak jako jindy! On sám ale už ani jednou nezačne rozhovor! A hlavně: nebude se nad tím vším už ani trochu rmoutit. Oba se mu stali zcela lhostejní, jako kdyby zde nebyli. Pro něho prostě přestali existovat!

A toto svoje předsevzetí pevně dodržoval. Hovořil s nimi jen jednoslabičně a některý den nevyměnili ani slova. Jiří a Joska se někdy ztráceli na celé hodiny kamsi mimo tábor. Jindy by to Mirkovi nedalo a přemýšlel by, kam asi jdou a jaké mají plány. Snad by je dokonce i sledoval, aby jejich spády objevil. Teď ho však jejich počínání vůbec nezajímalo. Oprostil se od svých bolestných úvah a cítil se tím zcela šťastný. Nakonec pak spolu hovořili už jen při alvarezovských dobrodružstvích, nebo když měli službu v kuchyni.

Kláster němých nedopadl pro družinu Lišek dobře. Byla na posledním místě, protože její hoši dokázali mlčet nejmenší počet hodin. Dostala jen 1 bod! Marně Mirek před započítáním tohoto úseku Alvareza napomínal všechny hochy své družiny, marně je zaklínal, aby měli u sebe pořád tužky a notýsky, aby raději ani slůvko nemuseli promluvit! Nepomohlo to!

Samozřejmě, že jako první zkazili své mlčení nerozlučná dvojice Jiří - Joska! Pořád museli být spolu - a pořád si měli co povídat. No - a Julek z Krahujčí družiny je slyšel - a bylo u nich po Alvarezu!

Jiří s Joskou se pak přišli k Mirkovi omlouvat za to, že to družině tak pokazili a Mirek byl tím jejich pokáním až trochu přiveden do rozpaků. Nebyl na cosi podobného od nich zvyklý. Ale co to bylo všechno platné, když byly body pryč?

Pořadí družin v Alvarezu bylo po skončení klásteru němých toto: Jeleni, kteří vydrželi nejdéle mlčet, měli teď celkem 21 bodů. Na druhém místě byly Lišky s 18 body, třetí byli Krahujci s 15 body a s nimi zároveň vydry se stejným

Devadesátka pokračuje

počtem bodů. Družina Vyder byla celá šťastná, že se dostala aspoň takto na třetí místo, protože až dosud byla pořád na čtvrtém.

Když jednoho večera hoši ve tmě u kamen přetřásali zase Alvarezovské dobrodružství a hlavně ovšem jeho bodování, Bručoun z družiny Vyder tak trochu znechuceně povídal, že jeho družina tak jako tak už nemůže Alvareza vyhrát! Je přece pořád na posledním místě a nemůže už dohnat náskok vítězných družin, i kdyby se rozkrájela!

Mirek si při jeho slovech v duchu myslil, že má Bručoun úplnou pravdu a litoval jeho i celou Vydrů družinu, že jistě nemůže mít za takové pramalé naděje na vítězství o Alvareza zájem.

Tapin ale na Bručounova slova odpověděl tak, že to všechny překvapilo a vzrušilo.

„Nemusíš ztrácet náladu!“ řekl Bručounovi. „Ty, ani celá Vydrů družina - nebo popřípadě některá jiná družina, která by se snad na nějakou dobu v příštích dnech ocitla na posledním místě!“

Vzpomínáte si na neslavný konec Alvarezovy výpravy? Víte přece, jak byl Alvarez už na dosah všech bájných pokladů aztéckého panovníka Montezumy. A tu byl uvězněn v pevnosti kněze Tuehezela a zahynul v ní jen proto, že Rodrigo dole na úzkém ochozu nad propastí nezachytil klíč, který mu Alvarez ze žalární kobky hodil, aby jím odemkl bránu pevnosti! Nic mu nepomohly jeho dosavadní úspěchy, se kterými zdolával až dosud jeden úsek cesty za druhým!

A zrovna tak je to v příběhu našem! I vy všichni, všechny družiny, dojdete k tomu poslednímu úseku, který je pro vás připraven! Neřeknu vám zatím, v čem spočívá. Prozradím vám však, že se bude nazývat „Rodrigo chytá klíč“! A už z toho názvu vidíte, že v tomto úseku půjde každé družině také o všechno, tak jako Alvarezovi v něm šlo o život.

A prozradím vám ještě něco víc! Poslouvejte dobře! Ten poslední úsek, protože je tak velmi důležitý, budeme bodovat docela jinak než všechny předchozí!“

„A jak, Tapine? Jak??“ zkomíravě do tmy zakvílel Lumpík, téměř udušený rozechvěním. Bouře nevole nad jeho přerušením Tapina se ozvala a někdo se vzadu u beden s nádobím zachechtal nad jeho kňouravým hláskem. A Tapin pokračoval:

„Ten úsek buďte uděláte, nebo neuděláte! Tento úsek nebude bodován na čtyři místa jako všechny předchozí! Která družina jej provede zdárně, dostane 13 bodů - a která jej neprovede, nezíská nic! Z toho tedy vidíte, že i družina, která bude až do předposledního úseku čtvrtá, může v tomto závěrečném úseku zvítězit nad ostatními na celé čáře!“

Hoši se rozhlučeli po Tapinově výkladu, ale Venda, slavný matematik, pravil: „Ovšem, ale jen tehdy, jestli mezi tou poslední družinou a až dosud vítěznou nebude v předposledním úseku větší počet bodů než 13!“

Tapin jen přisvědčil. „Samozřejmě,“ řekl, „ale takový rozdíl určitě nenastane. Opravdu, žádná družina nemusí ani teď, ani kdy později ztrácet chuť do Alvareza jen proto, že je snad i třeba trvale na posledním místě! I ta poslední může nakonec ještě vyhrát!“

51. Měsíční kámen

Ani v dalších dnech nepolevil Mirek ve svém předsevzetí nevšímat si Jiřího a Josky. Někdy to bylo dost těžké, touha po obnovení starého přátelství se občas silně ozývala. To zejména tehdy, když Mirek tajně pozoroval Jiřího, tak nádherně a mile bezstarostného, veselého, jako za starých, dobrých časů před loňským táborem. Na Josku mival Mirek zlost v takových chvílích, když viděl, jak Jiřího uchvátil tak cele jen pro sebe. Za všechno může vděčit jen jemu, Mirkovi, protože Mirek ho do Devadesátky přivedl, z Ondrových spárů ho zachránil! A Joska se teď za to všechno ještě obrátí k němu zády!

Zdálo se, že Jiří a Joska si ani nepovšimli změny v Mirkově chování vůči nim. A to, že se Mirek nepřidružoval do jejich společnosti, zřejmě jen vítali.

Mirek teď více přátelil s Vendou a s Vládou. Oba byli rádci družin jako on, oba byli také z Bratrstva nápravy, vždyť toto sdružení vlastně oni založili! A tak si Mirek s nimi dobře rozuměl. Pokusili se také získat pro své snahy Grizzlyho z Vyder.

Neměli však úspěch. Grizzly sice ochotně souhlasil a do Bratrstva vstoupil, ale jeho chování, které bylo zde na táboře nejednou obhroublé a klackovité, se nezměnilo.

„Tak si myslím,“ pravil kdysi Venda, „že Grizzly je pro Devadesátku ztracen! Už o ni ztratil vlastně zájem.“

Za to se v Bratrstvu velmi osvědčoval Prášek. Jeho veselá mysl a nepřetržitá chuť k práci se daly cele do služeb Bratrstva nápravy. Duch

Devadesátka pokračuje

Devadesátky se zvolna zlepšil. Zejména v chování mladších chlapců byla vidět značná změna.

Za tohoto stavu věcí ohlásil Tapin nový úsek cesty Alvareza, který byl později předmětem mnohých debat, vyprávění, dlouhých zápisů do deníků i do kronik a byl prohlášen za jeden z nejobtížnějších úseků vůbec.

Když Tapin vyvěsil obvyklý výňatek z Alvarezova deníku, nedověděli se hoši o podstatě tohoto úseku skoro nic. Na modrém svislém proužku papíru bylo psáno:

„Po strmých skalních cestách v pohoří Orizaba jsme se ubírali. Nad námi kolmé skály, nebes dosahující, dole tma a hrůza propastí bezedných. A přece jsme se do jedné z nich spustiti museli, abychom z ní vynesli měsíční kámen. Neboť potřebovali jsme kámen ten pro oklamání strážců v chrámu boha Měsíce, před které jsme jako poslové od modly jejich ohavné s měsíčním kamenem v ruce předstoupiti měli.“

Dva z nosičů nespatriili již světlo denní a několik jich bylo poraněno, neboť stěny propasti příkré byly a my stále zpět padali přes kameny ostré co špičky kordů našich. I přítel můj Rodrigo utrpěl ránu, plnou ušlechtilé krve jeho!“

Hoši kroutili hlavami nad tímto úsekem. Jako vždy, zdál se jim být velmi záhadný a neuskutečnitelný.

„Vždyť nikde daleko široko žádná propast není!“ divil se Norek. „Tak jak ten úsek budeme moci dělat? Co na nás Tapin vymyslí?“ Všichni čekali, jaké pokyny Tapin o měsíčním kameni vydá, ale nedočkali se. Byl to zase jeden z těch úseků, které měly být do poslední chvíle utajeny a na které nastupovaly družiny za sebou, nikoliv pohromadě.

Jako první byla k cestě vybrána družina Krahujců, protože měla službu a musí hned po návratu začít vařit oběd.

„A jak se máme, Tapine, na to obléknout?“ ptal se vláda. „Budeme se brodit vodou nebo prodírat houštím? Máme se na cestu vypravit v plavkách či v teplácích?“

Tapin se však jen usmál a řekl: „Alvarezovi také nikdo neříkal, co ho na dalším úseku čeká! Nechtějte mít situaci lehčí, než měl on se svými přáteli. Alvarez potřebuje jen statečné a silné! A připravené na všechno! Za pět minut vyrazíte!“

Vláda, který vždycky tak trochu ztrácel hlavu, když šlo do tuhého, s rozčileným výrazem ve tváři se rozběhl mezi stany shánět své mužstvo.

V necelých pěti minutách byla Krahujčí družina připravena na cestu. Chlapci byli v trenýrkách a tričkách. Všichni měli na nohou tenisky nebo sandály a vláda s julkem měli na zádech torny.

Tapin s úsměvem přehlédl družinu. „Tak připraveni? Dobrá - můžeme vyrazit!“ S těmi slovy vykročil z tábora a družina ho následovala. Šli kamsi do zalesněné stráně nad táborem a brzo zmizeli ostatním s očí.

Zbýlé družiny se vrhly znovu k oznamovateli a opět a opět četly Alvarezův výňatek o měsíčním kameni. Někteří chlapci pak odbíhali s tajemným výrazem v tváři, jako kdyby kdoví co v zápisu objevili a sháněli věci, o kterých se domnívali, že je budou moci upotřebit.

Simba zatím v Tapinově nepřítomnosti rozlosoval zbýlé tři družiny. Jako druhá půjde družina Jelenů, třetí bude družina - Mirkova - Lišky a čtvrtá jsou vydry.

Asi za hodinu se Krahujci vrátili. Byli sami. Tapin kdesi zůstal. Vypadali trochu zaraženě a ustaraně, jakoby přestáli nějaké velké potíže. Byli všichni jen v trenýrkách a Julek je měl mokré. Na jejich tělech nebyly žádné stopy po prodírání se křovím.

„To máte marné!“ rozesmál se trpce vláda, když viděl, jak je hoši v táboře důkladně prohlížejí. „Nepoznáte nic! Neuhodnete, co budete dělat! A my vám to samozřejmě neřekneme, to vám dá rozum! A Jeleni mají hned nastoupit! Tapin na vás čeká, vendo!“

„Ale kde?“ vyjekl zoufale Venda. „Kam máme jít? A to se nám měří čas hned od startu z tábora?“

„Ne!“ vysvětloval vláda. „Čas vám poběží teprve od té chvíle, jakmile vám Tapin vysvětlí, co máte dělat!“ Pak se naklonil k Vendovi a šeptem mu cosi sděloval. Zřejmě asi místo, kde na ně Tapin čeká. Venda horlivě kýval, pak svolal Jeleny a za veselého halekání zmizel s nimi ve stráni, kudy se předtím ubírali Krahujci s Tapinem. Kink s sebou obětavě táhl kolo, kdyby se k něčemu potřebovalo. Při Alvarezu nebylo nic nemožného a člověk nikdy nevěděl, jestli dělá či nedělá dobře.

Krahujci se pak stáhli kousek za tábor a Lišky s vydrami je viděly, jak si tam horlivě cosi vykládají. Přestáli asi nějaký perný úsek!

„A teď půjdeme my!“ pravil k družině Mirek, když už Jeleni zmizeli v lese.

Devadesátka pokračuje

„Připravme se dobře! Všichni se především obujme. Nezapomeňte nikdo na krabičku poslední záchrany.“

„Já vezmu s sebou kladivo, kleště a hřebíky,“ oznamoval Prášek. Jiří přišel s nápadem vzít s sebou také lihový vaříč se suchým lihem v kostkách. „A lékárničku!“ vykřikl Víta. Vzrušení dostupovalo vrcholu a zachvátilo celou družinu.

Krahujci zatím připravili dopolední svačinu, mléko s chlebem. A když ji Mirkova družina dojíдалa, vraceli se Jeleni z úseku. Vyhlíželi velmi sklesle. Venda prohlásil, že udělali úsek jen z půlky. Tu druhou jeho část, tu hlavní, prý neudělali!

Pak se Venda obrátil k Mirkovi a pravil: „Lišky, nastoupit!“ A protože tu nebyl nikdo z Vyder, dodal nahlas: „Jděte pořád podle Zlatonosného potoka vzhůru, proti proudu, až přijдете tam na tu maličkou silničku. Tam na vás Tapin čeká. A tam na vás ale také čeká velká starost, přemýšlení a utrpení,“ řekl se smíchem. „Přeju vám, aby se vám to povedlo lépe než nám!“

Mirek poděkoval za přání a silně znepokojen vyrazil s družinou vzhůru do lesa na Zlatonosný potok. Hoši hlasitě rokovali, co se na takové malé okresní silničce může asi tak hrozně obtížného dělat, smáli se a vtipkovali. Mirek šel trochu stranou a mlčky přemýšlel, zda budou mít Joska a Jiří zase takové neuvěřitelné štěstí jako tehdy při hledání pouzdra ve vodách Zlatonosného potoka.

Asi po čtvrt hodinové cestě dorazili k silnici, která přetínala v hlubokém korytu tekoucí potok můstkem ve výši asi čtyř metrů. Byl to betonový můstek se železným zábradlím, dlouhý asi tři metry.

Na obou koncích můstku byl patník a na jednom seděl Tapin. Když Mirek s družinou přicházel, odložil Tapin táborovou kroniku, do které zde psal a zavolal vesele na hochy: „Tak haló, haló, potomci slavného Alvareza, slyšte dobře, co máte vykonat! Pojďte všichni sem ke mně, na můstek!“

Když se tam hoši z rokle potoka vydrápali a shlíželi ze čtyřmetrové výše na jeho písečné dno, natáhl Tapin přes zábradlí ruku a zvolna pustil do potoka veliký kámen.

„Podívejte se!“ řekl přitom. „To je měsíční kámen! A vy ho máte z vody vylovit a dopravit sem zpátky na můstek! Ale...“

„No to přece nic není!“ horlivě a trochu pohrdlivě vykřikl Prášek a už se chtěl hnát z můstku dolů po svahu rokle k potoku. Tapin ho však zadržel:

„Nech mě přece domluvit! To vím, že takhle by to bylo snadné! Obtíž je ale v tom, že jako základnu k vylovení kamene můžete použít jen tento můstek, na kterém stojíte. Nesmíte k potoku seběhnout po stráni, která k němu vede.“

„Tak já tam skočím!“ vykřikl obětavě Boja. „Co se mně může stát? Nic! Vždyť je tam samý písek – a voda mne také trochu zarazí! Skočím na nohy!“

„No – když myslíš,“ pravil lhostejně Tapin. „Ale jak se dostaneš s kamenem nahoru? Musíš se dostat nahoru zase jen tou cestou, kterou jsi přišel dolů. Nesmíš se vyškřábat na můstek po svahu! A křídla nemáš...“ Pak se podíval na hodinky a řekl rázně: „Tak, máte vše vysvětleno, od této chvíle vám běží čas! Pracujte!“

„Že jsem si nevzal provaz!“ bědoval Mirek. „A chtěl jsem si ho vzít! Ale je stejně krátký,“ utěšoval se zase hned.

„A smíme, Tapine, použít nějaké věci, které seženeme tady v okolí? Nebo které si tu někde vypůjčíme v nějakém stavení?“ ptal se Joska. Tapin přisvědčil. Jiří přemýšlel, jestli by nebylo dobře doběhnout do tábora pro různé provazy. Byla by to však taková ztráta času, že by byli určitě poslední. Od jeho nápadu bylo tedy upuštěno.

„A co spustit někoho lehkého, třeba tady Vítu, dolů po tornách?“ pravil pak Mirek. „Máme s sebou tři torny. Navážeme je nějak k sobě, budeme je držet s můstkem dolů a on po nich sleze.“

Hned to zkusili. Lehli si pak na silnici k okraji můstku a Víta se opatrně spouštěl po tornách dolů. „Provaz“ z toren zrobený byl však příliš krátký.

„Cožpak o to,“ vykřikoval upachtěně z hloubky Víta. „Dolů bych skočil, to nic není! Ale jak se pak dostanu zpátky na torny? Nedosáhnu na ně, ani kdybych vyskakoval, jak chtěl!“

Po několikaminutové námaze se vyšplhal zase vzhůru, za pomoci nahoře držících chlapců.

Drahocenné minuty plynuly v zoufalém přemítání. Teď Mirek už chápal, že druhou polovinu úseku Jeleni neudělali! Někdo z nich asi pro kámen skočil a vyhodil ho nahoru na silnici. To byla ta první půlka! Ale sám se nahoru už nedostal – a tak Jeleni úsek ztratili! A jak to jen asi provedli Krahujci?

Mirek se v úzkosti rozhlédl po okolí můstku. Cožpak ho opravdu nic nenapadne? Hoši vykřikují všelijaké fantastické návrhy a nechybí ani šibeniční

vtipy.

Pak se Mirek náhle rozběhl na druhou stranu přes silnici do křovin. Všichni se s údivem za ním dívali a Prášek řekl s předstíraným smutkem: „Chudinka Mirek, podívejte, on se z toho zbláznil!“ Mirek ale věděl, co dělá. Jestli to půjde, mají vyhráno! Jen aby ho nemýlil zrak! Uviděl v křoví uvadlý suchý keř. Doběhl dychtivě až k němu a srdce mu poskočilo radostí! Dokonce to není keř, ale dlouhá ulomená větev listnatého stromu, kýmsi sem do křoví pohozená!

Vyrval ji ze změti křovin a s vítězoslavným křikem ji táhl za sebou k můstku. Hoši už pochopili a jejich smích se změnil na nadšený a pochvalný křik.

„Tak, víto, připrav se!“ volal Mirek už cestou. Lehli si zase všichni na silnici k okraji můstku, spustili větev dolů a drželi ji na jejím konci.

Víta se po ní opatrně spustil dolů. Ještě štěstí, že byla obalena spoustou usychajících listů, které zmírňovalo píchání a škrábání drobných větvíček.

Větev končila asi metr nad hladinou vody. Víta se pustil a skočil lehce do potoka na písčité dno. Vylovil kámen a s výkřikem: „Hurá, Alvarez, Alvarez,“ jej vyhodil obloukem stranou na silnici.

„A teď nahoru!“ zavelel si pak sám sobě. Nadskočil ve vodě, ale konec větve byl přece jen příliš vysoko. Nechytil se a spadl zpět do vody.

Při druhém výskoku se zachytil jen nepatrně, urval několik listů a zase dopadl zpět. Pokusil se tak ještě několikrát vyskočit a zachytit se větví, ale marně. Situace začala být beznadějná a nadšení družiny se zvolna zase ztrácelo. Víta se marnými pokusy vyčerpal a jeho výskoky byly stále chabější. „Počkejte, já si trochu odpočinu!“ volal pak nakonec znaveně.

Mirek dostal nový nápad. „Nastavíme větev tornami!“ vykřikl. Větev hned byla vytažena nahoru a dvě torny byly připevněny na její konec. Trvalo to další tři drahocenné minuty. Mirek s úžasem viděl, že se mu trochu chvějí prsty. Snad to bylo způsobeno také námahou, spojenou s držením větve!

Větev byla znovu spuštěna do hloubky. Sláva! Teď dosahovala až k hladině. Víta se jí chopil, ale neměl už sílu vyšplhat se po ní vzhůru.

„Tak se jen drž!“ vykřikl Joska. „A my tě vytáhneme i s větví!“ Šlo to poměrně dobře. Tahali zvolna, opatrně. Když byl ale Víta asi metr nad vodou, povolilo uvázaný toren, větev se vysmekla z jejích popruhů – a cáák – Víta i s ní spadl do vody.

S chechtotem se vyhrabal zpod větve, která ho ve vodě dokonale přikryla a podával větev nahoru hochům, kteří drželi bezmocně v rukou jen rozvázané torny.

Byly znovu přivázány k větví, teď důkladněji, aby se již nemohly vysmeknout. Víta se pak na větev znovu pověsil a větev šla i s ním zvolna vzhůru.

Když se Vítovy ruce ocitly ve výši můstku, zachytil se Víta pravou rukou jeho okraje, Jiří jej chytil za levou – a spojenými silami se dostal šťastně na můstek.

„Tak vám tedy blahopřeju!“ smál se Tapin. „Máte zatím nejlepší výsledek: Dvacet dvě minuty, 14 vteřin!“

Hoši se blaženě rozesmáli. Víta vykládal své pocity při pádu s větví do vody. Mirek běžel uklidit větev, která jim tak pomohla, zpět do křoví, odkud ji prve vytáhl.

Pak se rozběhli lesem do tábora. Tapin šel zvolna za nimi. Nebude zde čekat na vydrí družinu, ta nastoupí k tomuto úseku až odpoledne, po převzetí služby od Krahujců.

Mirek byl vnitřně spokojený sám sebou. Konečně zase jednou on sám přispěl hlavním podílem ke zdárnému vykonání alvarezovského úseku. Tedy ani Jiří, ani Joska!

Po příchodu do tábora byli hned obklopeni krahujci a jeleny, kteří na nich vyzvídali, jak si počínali a zda se jim podařilo měsíční kámen z potoka vynést na můstek. Mirkova družina však neprozradila ani slůvko. Což kdyby něco zaslechli hoši z družiny vyder?

Teprve odpoledne, když vydry tento úsek Alvareza vykonaly, nastalo všeobecné sdělování si všech příhod.

Jeleni, kteří jediní měsíční kámen z potoka nevynesli, vyprávěli, jak nahoře na můstku navázali trička a košile v jakýsi provaz a kink po něm sjel lehce dolů do potoka. Když se však chtěl po tomto „lanu“ vyšplhat nahoru, nebylo to možné. Chatrné košile a trička se trhaly a povoľovaly. Vendova košile se dokonce roztrhla na dvě půlky. Kink několikrát spadl zpět na písčité dno potoka – a posléze, když jakékoliv jiné pokusy selhaly, rozhodla se jelení družina, že se vzdá!

Krahujci měli svůj plán velmi jednoduchý. Asi po čtvrt hodinovém přemítání běželi do značně vzdáleného osamělého stavení, kde si vypůjčili dlouhý žebřík. Ten pak prostě spustili s můstku do potoka, vynesli po něm kámen nahoru, žebřík

Devadesátka pokračuje

odnesli zpět - a celý úkol jim trval 43 minuty.

Bouři smích vyvolalo vyprávění Vyder.

„To vám bylo něco hrozného!“ začal Grizzly. „Mysleli jsme, že se zblázníme. Nic nás nemohlo napadnout. Měli jsme s sebou jen tenký provázek. Udělali jsme na jeho konci očko a tím jsme chtěli kámen vytáhnout. Ale kdepak kámen! Voda nám provázek vždy splavila, někdy se provázek ani nepotopil.“

A pak jel po silnici nějaký děda s vozem na hnojůvku. Měl s sebou i tu známou nádobu, víte jak to vypadá - vidíte? Dlouhá násada a na jejím konci je hrnek. Vypůjčili jsme si to a chtěli jsme tím hrnkem kámen vylovit. Násada byla ale krátká. Tak jsme si vypůjčili na jetelišti hrábě, navázali jsme je k násadě toho hrnku - a po dlouhé době jsme tak kámen konečně dostali nahoru! Trvalo nám to všechno dohromady 31 minutu!“

Tapin pak ohlásil výsledky: Mirkova družina vítězí, dostává 4 body. Vydry jsou na druhém místě - 3 body. Krahujci 2 body a Jeleni tentokrát nedostanou nic, protože úkol nedokončili a tak nemají nárok ani na i bod, který je dává na čtvrté místo! Tím se Liščí družina ujala opět vedení. Celkový stav bodů teď byl: Lišky 22, Jeleni 21, vydry 18, Krahujci 17.

52. Fernandezův hrob

Polovina tábora již uplynula. V okolí byly žně v plném proudu a Devadesátka také pomáhala všude tam, kde bylo na práci málo lidí. Panáky na polích se množily a kraj se svými strnišky dostal jiný ráz.

Bratrstvo nápravy blahodárně působilo a již nebylo takovým tajemstvím jako na začátku. Jen někteří chlapci, zejména několik starších, nechtěli se podvolit nepsaným zákonům Bratrstva a každá námaha byla marná.

Mirka s Vendou a Vládou velmi mrzelo, že mezi těmi nenapravitelnými je i Grizzly, rádce Vyder. Považovali jeho chování za poškození celého rádcovského stavu. Grizzly si teď líboval v obhroublém křiku, o všem mluvil opovržlivě, do ničeho neměl chuť a nejraději se jen povaloval na kavalci ve stanu, kde si halasně prozpěvoval taneční šlágry, které se sem příliš nehodily. S menšími hochy mluvil povýšeně a přehlížel je. O hochy své družiny neprojevoval žádný zájem. Bylo mu lhostejno, jak se chovají, neptal se jich, zda si vedou deník, neprohlédl jejich stany před ranní prohlídkou, ani je nenapomenul, když někdy rušili při nástupu Tapinův výklad. Službu u kuchyně odsloužil vždy s největším sebezapřením a pokaždé mu Tapin chtěl nechtěl musel něco vytýkat. Bylo zřejmé, že Grizzly po prázdninách se k vedení družiny už nevrátí.

Mirek už neuvažoval o svém poprázdninovém odchodu z Devadesátky. Tento svůj úmysl, který ho napadl v počátcích tábora, kdy bolest a zahanbení nad odmítavým chováním Jiřího a Josky byla největší, už dávno vypustil z hlavy. Ve Vláďovi, Vendovi, Práškoví a v mnohých jiných chlapcích našel už tolik touhy udělat z Devadesátky zase ten vzorný skautský oddíl, jakým byl ještě loni, že ani odvrácení Jiřího a Josky od něho nemohlo udusit jeho znovu se probouzející nadšení pro Devadesátku. Ano, jednou přijde doba, kdy si budou v Devadesátce zase všichni rozumět, budou zase všichni společně dobrými kamarády, nebudou v ní ty všelijaké škodlivé party a partičky, které teď používají Devadesátku jen jako pohodlnou základnu pro své soukromé přátelení. A nebude v Devadesátce vládnout ani obhroublé a povýšené chování a napodobování dospělých lidí.

Tapin udržoval zájem všech chlapců - Grizzlyho nevyjímaje - stálým pokračováním Alvarezova dobrodružství. Každý den přišel teď na řadu nový úsek jeho cesty a jeden byl napínavější než druhý. A čím více jich měli hoši za sebou, tím větší byl zájem o to, která družina vyjde z této úžasné hry jako vítěz.

V tomto vzrušujícím zápolení plynuly dny rychleji než voda. V den, kdy Mirek ráno četl nově vyhlášený osmnáctý úsek Alvarezovy cesty, neměl tušení, co mu tento úsek přinese.

Na modrém svislém proužku papíru vyprávěl o něm Alvarezův deník takto:

„Rozechvěn na míru nejvyšší, zapisuji sem do tebe, deníku můj, který jsi nás až sem věrně jako mlčenlivý zpovědník provázel, tyto řádky, nejhroznější snad ze všech.“

Dnes o hodinách poledních my Aztéky zfanatizovanými přepadení a pronásledování byli. Tři z nosičů našich při zápasu zabiti byli, ale co hroznějšího, náš přítel dobrý Fernandez byl jat a odveden.

Sledovali jsme až do večera Aztéky s jejich knězi a srdce se nám pak zastavilo hrůzou. Neboť cesta vedla do hor divokých a lesy zarostlých - a tam nahore mezi stromy v záři zapadajícího slunce žhnul a svítil kámen obětní.

Kněží poláli kolem kamene své tance obětní a Fernandez nešťastný byl mučen a pálen, srdce jeho statečné za živa nožem obsidiánovým vyříznuto mu bylo z těla

Devadesátka pokračuje

a hlava poté od těla oddělena.

V noci jsme oka nezamhouřili. Náš oheň do tmy svítil a stíny noci plašil. Však stíny v srdcích našich zaplašiti nemohl.

Druhý den jsme u opuštěného již kamene obětního hlavu přítele našeho nešťastného sebrali a pochovali tuto jedinou součást jeho těla, která se po hrůzných obřadech dochovala, jak nejdůstojněji jsme uměli a hrob jeho znamením kříže svatého označili.

I přijdete-li někdy v kraj ten, vezmete s sebou pochodní (i světla jakéhokoli) a jdete o hodině půlnocní na místo takto označené. Tam kopejte tak dlouho, až na truhlici kovovou narazíte. V ní najdete pozůstatky nešťastného Fernandoze a těm se pokloňte, neboť byl to muž veliký a ducha přebystřeho!

Hoši se o chystaném úseku - jako vždy - ihned rozpovíдали a dohadovali se, jak bude ve skutečnosti asi probíhat.

Při ranním nástupu však o něm Tapin nepodal ani slůvka výkladu a také po celý den odmítal všechny dotazy chlapců. Na programu dne bylo dokončení dvou úseků jiných, již včera a předevčírem rozdělených, které byly takového rázu, že je nebylo možno skončit v jediném dnu.

Teprve po večeri, když se celý kraj i s táborem ponořil do hluboké tmy, svolal Tapin hochy do kuchyně, kde svítila přenosná petrolejová lampa a tam k nim promluvil:

„Nadešel čas, abychom našli a vykopali Fernandozův hrob a poklonili se jeho památce.“ Mluvil tak vážně a tajemně, jako kdyby šlo o skutečnost místo hry.

„Jako první půjde se mnou družina Jelenů. A v půlhodinových přestávkách po jejím odchodu půjdou za ní družiny v tomto pořadí: Krahujci, pak Vydry, nakonec Lišky. Jejich cíl je u můstku, kde byl vynášen ze Zlatonosného potoka měsíční kámen. Tam se dovědí další. Družina, která se bude vracet, nesmí samozřejmě říci ani slůvko těm družinám, které budou k úseku teprve nastupovat.“

Tím byl prozatímní výklad skončen. Tapin sňal z hřebíku lampu, zhasil ji a vydal se na cestu s Vendovou družinou Jelenů. Ostatní hoši se rozprchlí do stanů a do táborového náměstíčka, jen služba ještě dokončovala úklid kuchyně, zamykala bedny, odnášela zbytek mléka do sklípku a přikrývala hromadu suchého dříví plachtou, aby přes noc příliš nenavlhlo rosou.

„Nelehejte si do stanů na kavalce!“ radil trochu rozechvěně Mirek své družině. „Byli byste pak ospalí, venku by vás roztrásla zima a to víte, jak by to pak s vámi na Alvarezovi dopadlo!“

„Budeme radši chodit venku,“ mínil Prášek, „aspoň si naše oči zvyknou na tmou! Pojdme se podívat nahoru k peřejím!“

Ostatní hoši družiny nebyli jeho plánem nadšeni. Jiří a Joska si něco šuškali a odešli směrem k volejbalovému hřišti, Víta si šel číst do stanu a Bumbi, Boja a Norek řekli, že si přinesou do kuchyně lampičku a že tam budou hrát šachy.

Mirek a Prášek si vyhrnuli nohavice tepláků nad kolena, aby si je nezmáčeli v orosené trávě a vydali se k peřejím zvolna sami. Mirka napadlo, jak je ta cesta večerní tmou k peřejím dnes docela jiná, než když tudy chodíval dříve - i loňského tábora - sám, nešťastný a uražený chováním Jiřího. Teď hovořil s Práškem o Devadesátce a oba byli nadšeni vyhlídkami na další pěknou činnost po táboře.

Na nebi zářily myriády hvězd. Z protějšších břehů sem vonělo obilí ve snopech i pozdní tráva a jetel. Peřeje temně hučely svou stříbrnou píseň. Když k nim oba hoši došli a pozorně se zaposlouchali, poznali, že píseň se skládá z nespočetného množství všelijakého bublání, zurčení, každý splávek u každého kamene v řece zpíval sám, některý hluboce, jiný vysoce, podle polohy kamene a podle proudu vody, který se do něho opíral. A v rákosí na druhé straně i tady se ozývaly tisíce žabích hlasů nejružnějších druhů a cvrčkové hudli do jejich zpěvu. Oba hoši seděli na změti starých vyplavených větví, s koleny až u brady, mlčeli a kousali stébla trávy.

Pak Prášek trávu vyplivl a řekl tiše: „Hele, Mirku - šel bys někdy z Devadesátky?“ Nečekal však ani na Mirkovu odpověď a dodal zamyšleně, jakoby sám k sobě: „Já ne, člověče! Já bych nešel! Já bych tohle všechno naše nemohl opustit! A vůbec se Jiřímu nedivím, že se vrátil zpátky!“

Seděli potom ještě dlouho tiše, bez jediného slova. Hvězdy na nebi pokročily. Cvrčkové a žáby a splávky v řece, vše pořád ještě zpívalo, ale sluch hochů byl již otupen.

Mirek si posvítil baterkou na hodinky a řekl: „Tak jdeme! Pojď! Už je čas!“

Zvedli se a užasli, jak jsou ztuhlí tím dlouhým seděním ve večerním chladu.

Chůzí se však brzo rozehráli, a když přišli do tábora, hrála v nich už zase každá žilka.

53. Hrůzný poklad

Jeleni a Krahujci už byli ze záhadné výpravy za Fernandozovým hrobem zpátky. Někteří hoši z těchto dvou družin již leželi, jiní ještě svítili ve stanu, navlékli na sebe svetry, neboť noci byly teď velmi studené, a tiše mezi sebou hovořili.

V určený čas Mirek se svojí družinou vyrazil do zalesněného kopce. Víta si chtěl cestou svítit baterkou, ale Mirek mu pravil: „Zhasni, vždyť je vidět dost. Kdyby sis zvykl na světlo, nic bys potom neviděl, až se při Alvarezovi třeba nebude smět svítit. Tvoje oči by byly oslepeny!“

Kráčeli mlčky a jen tu a tam někdo prohodil nějaký dohad toho, co je čeká. Občas někdo zakopl o pařez nebo sklouzl na vyvaleném kořenu. Tu a tam zasvítila svatojánská muška zelenou klikatou čarou. Vypadalo to jako kouzlo z pohádky.

Po delší chůzi došli k okraji lesa a za chvíli potom se zastavili u můstku, který tak proslul při vynášení měsíčního kamene.

Pod stránkou na druhé straně byl slyšet hovor a vycházela odtamtud zelenavá záře. Byl tam Tapin, obklopený hochy vydří družiny, kteří mu právě předávali do ruky petrolejovou táborovou lampu. Byla obalena průsvitným zeleným papírem a vydávala tu strašidelnou zelenavou záři. Tapin si zapsal čas a družina Vyder mlčky odcházela k táboru.

„Tak jsme tady, Tapine!“ řekl tiše Mirek.

Tapin jen uspokojeně zakýval hlavou. „Přišli jste právě včas. Jsem rád, že na vás nemusím čekat. Poslouchejte bedlivě, co máte dělat. Jděte touto pěšinou až k oněm skaliskům, u kterých jsme loni pozorovali východ měsíce, pamatujete se? Cestou tam a ani potom ve skaliskách nesmíte si svítit ničím jiným než touto lampou se zeleným obalem. A tam někde v těch skaliskách máte objevit znamení kříže. U toho kopejte – tam je Fernandozův hrob. Kopejte tak dlouho, až narazíte na dřevěné víko. Nadzvedněte je a podívejte se dovnitř. Ale pozor: Lampa musí být při tom vzdálena 5 kroků od hrobu – a z truhlice nesmíte nic vyndávat, ať tam naleznete cokoliv! Potom víko zavřete, hrob zasypte a vraťte se co nejrychleji zpět. Jakmile přijde poslední z vás, stopnu vám čas. Proto čím dříve přijdete, tím lépe pro vás, pro vaše umístění v Alvarezu.“

„Za jak dlouho se vrátily družiny před námi?“ zeptal se Jiří.

Tapin nahlédl do záznamů a odpověděl: „Jeleni byli hotovi za 17 minut, Krahujci za 21 minutu, Vydry za 19 a půl minuty.“

Mirek od něho převzal lampu, Tapin zmáčkl stopky a pravil: „Teď! Jděte! A Alvarezův duch vás provázej!“

Vyrazili kupředu tak rychle, jak to jen v matné mihotavé záři lampy bylo možno. Její svit vyvolával za každým keřem a stromem pitvorné stíny. Víta se bázně krčil u Mirka a každou chvíli tiše šeptal: „Mirku, pozor, tam někdo stojí – vidíš – tam za tím keřem.“ Vždy to byl ale jen stín. Víta svým strachem nakazil i některé další hochy.

Pěšina se brzy ztratila v trávě. Jen nezakrytá obloha nad hlavami vedla teď hochy kupředu. A za chvíli byli již u skalisek. Stoupala vzhůru, změť kamenů i zarostlých svahů a zase menších kolmých stěn. Kámen byl světlý a v záři lampy poměrně dobře viditelný.

Zde na volném prostoru tíseň hochy opustila, a tak se rozběhli po skaliskách hledat kříž. Každou chvíli volal někdo Mirka s lampou, aby hned přišel, že něco objevil, vždy to byl však omyl. Chabá záře lampy mátl.

Teprve po několika minutách marného pobíhání vykřikl Prášek: „Tady je to! Všichni sem!“

Hoši byli rozběhlí po různých místech a tak chvíli trvalo, než se u Práška všichni shromáždili. Stál pod kolmou několikametrovou skalní stěnou, na které byl křídou naznačen kříž.

Na zemi pod ním byla hromada drnů. Odklidili ji rukama i lopatkou. Pod ní byla ještě vrstva sypké hlíny. Když i tu odstranili, narazili na nějaké dřevo. Bylo to víko bedničky nebo něčeho podobného.

„Tak lampa pět kroků dozadu!“ velel rozechvěně Mirek. Joska, který ji držel, ji v té vzdálenosti postavil na skalní výstupek a vrátil se zpět.

Mirek otevřel pomalu víko a v matné záři lampy hoši spatřili uvnitř něco, nad čím jim až krev v žilách ztuhla: lidskou lebku.

Víta slabě vykřikl a Mirek zase spustil víko zpět, aby přikrylo hrůzný poklad.

„A je to doopravdy Fernandozova hlava?“ zeptal se Bumbi prostoduše.

Joska řekl trochu pohrdlivě: „Že se můžete, prosím vás, polekat lebky! Snad si nemyslíte, že je to skutečná hlava?“

Přesto se však nikdo nechtěl přesvědčit. Mirek začal kvapně nahrnovat na

Devadesátka pokračuje

víko hlínu a ostatní mu podávali vedle položené drny. Za chvíli zde vypadalo vše zase tak, jako když sem přišli.

Mirek pohlédl na hodinky a zavolal: „Nejsme tu ještě ani celých deset minut! Tak to jsme, hoši, první! tak hurá, zpátky k Tapinovi, běží nám pořád čas!“

Prášek se připojil k mladším hochům, kteří už sestupovali se skalisek dolů. Joska s Jiřím kráčeli zvolna za nimi, zabráněni ve svůj obvyklý hovor, zatímco Mirek ještě s lampou v ruce znovu obhlížel hromadu drnů, zda je dobře upravena a jestli nebude příliš nápadná cizímu návštěvníkovi, kdyby sem náhodou nějaký zavítal. Ještě pořád měli náskok mnoha minut před ostatními družinami. Nemusel tedy pospíchat.

Přesto se však kvapně vydal za hochy. Podivný nepříjemný pocit se ho zde najednou zmocnil v blízkosti té věci tam pod zemí! Neurčitý záchvěv strachu a tísně. Cestou zhasil lampu.

54. Mirek objevuje zradu

Dole na cestičce mezi jehličnatými stromy a mezi keři uslyšel tlumený hovor, či spíše šepot. Trochu se až vyděsil, vzápětí se však sám uklidňoval. Vždyť jsou to přece Jiří a Joska!

Jeden z nich říká: „Čekám tu na vás už skoro hodinu! Co jste to tam nahoře u těch skal dolovali?“

Ale to přece nemůže být Joskův hlas! Joska přece nahoře byl, ten by se takhle nemusel ptát!

Mirek se mimoděk zastavil, aby lépe slyšel. Hlas pokračoval: „Přišel jsem se rozloučit, zítra v pět hodin ráno vyrazím vzhůru proti vodě, v poledne musím být už u našich kluků!“

Oh - oh - to ale přece není Joskův hlas! Joska teď sám teprve odpovídá. Jeho hlas je šeptavý a trochu ustrašený, když říká: „Člověče, zmiz odsud, to je taky nápad, Mirek jde za námi - co si myslíš?“

„Mirek?“ opáčil výsměšně neznámý hlas. Ale teď už není neznámý - proboha - vždyť je to hlas Ondry!

Mirkovi začíná svítat! Loni sem přišel za Mirkem vydírat - a letos - letos přijel odloudit Devadesátce Jiřího a Josku.

Ano! On to zřejmě byl, který asi Jiřímu a Joskovi prozradil, kam tehdy schoval Tapin pouzdro ve Zlatonosném potoku! Asi Tapina tajně pozoroval, když pouzdro do potoka pro jeden z úseků Alvareze schovával. A Joska a Jiří jeho jidášské rady použili, za cenu ztráty své junácké cti, jen aby se ukázali zdánlivě bystřejší než Mirek!

Joska tedy nezrušil své přátelství s Ondrou, jak pořád říkal. Je s ním tedy i nadále kamarád. S ním, s tím lotrem ničemným!

Vše to prolétlo Mirkovou zdrcenou myslí ve vteřině. všechna zloba na toho, kdo mu způsobil v minulých dobách už tolik utrpení, znovu v něm vzkypěla teď při poznání, že Ondra vstupuje zase do jeho života a že rozsévá znovu kaš své špatné duše a dokonce zase tady, na táboře Devadesátky!!

„Ano! Mirek! Já! Ano! Ano! Já!“ rozkřičel se a vběhl zuřivě mezi tři temné postavy.

Joska zděšeně vykřikl. „Vidíš to!“ sklouzlo z jeho úst vyčítavě na Ondru.

Vzápětí pohlédl už Mirek do zlé uhrančivé Ondrovy tváře. Vypadala děsně ve tmě, právě tak, jak ji vídával Mirek ve svých bezesných nocích minulého podzimu a zimy, když se třásl hrůzou, co mu Ondra udělá, až zjistí, že mu ukořistil lístek s prohlášením, kterým Mirka držel až dosud v moci.

„Podívejme se, panáčka!“ zasípal Ondra a chytil Mirka za blůzu. „Podívejme se, zrádce naší party - a zloděje listin!“

zacloumal hrubě Mirkem, ale ten po několika vteřinách prvního úleku se vzpamatoval, srazil mu pádným úderem ruku se své teplákové blůzy a vykřikl: „Z party mohl a může odejít přece každý kdy chce - a vzít si vyděračský úpis - to není krádež!“

Ondra po něm vztekale skočil a začal se s ním rvát. Mirek se bil a bránil statečně, ale Ondra měl přece jen větší sílu, vždyť byl mnohem starší. A když teď Mirek ještě zahlédl vedle sebe stát tak podivně nečinně Josku a Jiřího - a popatřil znovu do zlé Ondrovy tváře, stará hrůza před Ondrou ho znovu přepadla. Celá odvaha postavit se Ondrovi na odpor byla náhle tatam, hroutila se před tímto démonickým výrostkem, který míval na něho a na Josku a Přemu vždy takový vliv.

A Ondra jím znovu třese jako s malým kloučkem, očividně se pase na jeho strachu a teď se ve tmě rozprahuje jeho druhá tlapa, aby mu uštědřila ránu.

Tím se Mirek zase trochu vzpamatoval. Znovu se vytrhl Ondrovi z jeho

Devadesátka pokračuje

sevržení a rve se s ním jak může. A přitom volá: Tapine, Tapine, pojd sem rychle - Tapine - Víto, Prášku - Bumbi, rychle - slyšíte?"

Jiřík a Joska se konečně vzchopili a podnikají pokus Ondru od Mirka odtrhnout. Ondra na ně cosi vykřikl, smýkl ještě jednou Mirkem - a pak zmizel ve tmě. Ale to Mirek již nevnímal. Zhroutil se k zemi podivným zoufalstvím. Nevěděl, co se s ním děje, zdálo se mu, že se v něm všechno láme a drtí. Celým tělem mu projíždělo horečné chvění.

„Mirku, Mirku, co je ti?“ zvolal soucitně Jiří a přiskočil k němu. Mirek měl obě ruce při tištění na obličej a Jiří se několikrát jemné pokusil sejmut mu je s obličeje.

Mirek nemohl chvíli promluvit ani slovo. A pak jen zavzlykal: „Jděte pryč! Prosím vás, jděte ode mne pryč!“

„Ale my od tebe teď nemůžeme jít!“ pravil bezradně Jiří.

„Musíte! Musíte!“ sténal na zemi Mirek. Už se nepamatoval, kdy naposledy plakal. Tehdy byl ještě malý chlapec! Ale teď tady nebylo možno slzy zadržet, protože nic tak nebolí jako zrada! „Zradili jste mne! Dvakrát jste mne zradili!“ křečovitě ze sebe vyřážel. Byl u konce se svou silou ovládat se a tajit v sobě to ponížení, které mu způsobil Jiří a Joska, když ho vyškrtli ze svého přátelství. Všechno se v něm znovu ozvalo, zvětšeno o tu potupu, že dali přednost přátelství s ničemou Ondrou před přátelstvím s ním. Joska zde stál zahanben, ale Jiří byl přímo otřesen a každým novým slovem Mirka byl deptán více a více.

Sklonil se až k němu na zem, přisedl si vedle něho a prosil: „Mirku, odpusť nám to! Nevěděli jsme ani, že ti tak ubližujeme. Teď teprve vidíme, co jsme provedli. Vymysli si pro nás ten největší trest, všechno vykonáme a všechno podstoupíme. Jen se už, prosím tě, na nás nezlob! A Tapinovi nic neříkej!“ Jméno Tapina přivedlo Mirka trochu k sobě.

„A jak chcete napravit ten podvod, kterým jsme nezaslouženě vyhráli to hledání pouzdra ve Zlatonosném potoku?“ zeptal se beznadějně.

„Zdržíme se dnes schválně tady,“ navrhoval Jiří. „Víš, že Tapin počítá do závodu až čas příchodu posledního člena družiny. Zůstaneme tu tedy tak dlouho, až překročíme čas všech ostatních družin. Stejně už to bude za chvíli. A tak se úmyslně připravíme o vítězství v tomto úseku, kterého bychom jinak zcela určitě dosáhli! Tím napravíme své nepoctivé vítězství tam u Zlatonosného potoka!“

Mirek poslouchal jeho plán s nevolí. „Teď ještě - abyste se vy před Tapinem zachránili - mám být spoluviníkem vašich špatností!“ pravil.

„Nezlob se na nás! Jen se na nás nezlob!“ vzdychal Joska. „Kdybys věděl, jak se to všechno stalo! Je to už asi čtrnáct dnů, kdy se tu Ondra poprvé objevil.“

Jel jsem zrovna z města na kole, vezl jsem chleba. U řeky na silnici na mne někdo zapískal. Byl to on! Je prý tady někde asi tři hodiny cesty odtud s nějakou partou v chatě, říkal. Brousil prý okolo tábora a několik nocí přespával i ve stohu na pokraji polí za Zlatonosným potokem.

Myslel jsem zprvu, že mně bude něco vyčítat a že přiletí nějaká ta facka za to, že jsem šel za tebou do Devadesátky. Ale Ondra byl veselý, přátelský - a to víš, to znáš sám dobře - jaký vliv na nás Ondra míval! Za jeho vlídné slovo by šel člověk třeba do ohně! A tak tomu bylo i tady při tom nečekaném setkání u řeky.

Stydl jsem se a nemohl jsem ti to ani říci, že tady Ondra je! Jednou jsem se s ním sešel dokonce po večerce, nesl jsem mu chleba, když mu došly v jeho stohu zásoby. Tenkrát jsi mně viděl, když jsem se vracel, viď? Málem bys mne byl přistihl při rozhovoru s ním!

Když jsme měli hledat pouzdro ve Zlatonosném potoku, poradil mně dokonce, kde je schováno. Zahlédl Tapina, kam pouzdro ukryl!

Nejdříve jsem se zhroutil toho, abychom dobyli vítězství v tom úseku Alvareza takovým nepoctivým způsobem. Když jsi mne a Jiřího ale pořád káral a zahanboval, že jsme se v Alvarezu skoro o nic nezasloužili, chtěli jsme těm výtkám nějak ujit. No, a tak - tak jsme tedy použili Ondrovy zprávy - a šli jsme pro pouzdro najisto, bez hledání...

„Půjdem!“ pravil zdrceným hlasem Mirek, když se Joska na chvíli odmlčel.

„A neřekneš to Tapinovi - viď?“ chvěl se Joska. „Prosíme tě o to, jak nejvíce umíme! Mirku, opravdu - neříkej nic! Při našem přátelství tě zapřísaháme!“

„Při jakém přátelství?“ vybuchl Mirek. „Chovali jste se ke mně jako přátelé?“

Teď promluvil konečně Jiří: „Nechovali! Vím to, ale cítím to bohužel teprve až teď! Ano, Josko, nemáme právo odvolávat se na nějaké přátelství. Mirek má pravdu, když říká, že jsme ho zradili!“

Devadesátka pokračuje

Mlčky vykročili, všichni tři zdrcení a nešťastní, každý z jiných důvodů. „To vám to uklízení trvalo tak dlouho?“ přivítal je netrpělivě Tapin. Zřejmě sem nedolehlo Mirkovo volání o pomoc. „Jste poslední a mohli jste být první! Vždyť Bumbi, Prášek, Víta a Norek se vrátili už dávno před vámi!“ „Vím, že je to naše vina a naše ztráta!“ pravil tiše Mirek. „Měli jsme však cestou malou družinovou rozepři – a tak jsme se zdrželi!“ Tapin pohlédl zkoumavě na Mirka, ale neptal se už dále na nic. Mlčky kráčeli všichni do tábora. Před stanem pak na Mirka Jiří a Joska ještě čekali. Asi ho chtěli znovu prosit o mlčenlivost, on se však od nich odvrátil a šel zvolna tmou nahoru k perejím. Tam mu bude po tom všem nejlépe. Jedině tam se uklidní.

55. Bude Mirek mluvit?

Simbův břeskný budíček ukončil Mirkův neklidný spánek. Víta už byl tentokrát výjimečně vzhůru, když Mirek otevřel oči a jeho rozčuchaná hlava se na něj usmála ze spacího pytle. Mirek se vrátil od hučících perejí krátce před půlnocí, pak ještě dlouho neusnul, a tak byl teď nevyspalý. Beznaděj nad ošklivým činem Jiřího a Josky ho znovu zachvátila, jakmile se jen trochu vzpamatoval z těžkého únavného spánku. Celý život pro něho ztratil cenu. Tak mu to připadalo, tak mu bylo smutno a těžko. Víta na něj něco pokřikoval, ale Mirek jeho řeči ani nevnímal. Pak se venku ozvalo Tapinovo počítání. Do třinácti vteřin má každý chlapec být venku ze stanu, svlečený do trenýrek, připraven k rannímu cvičení. Mirek se trochu vzpamatoval a bleskurychle se sebe svlékl tepláky, svetr a tričko. I trenýrky vyměnil za plavky, bude se po cvičení při mytí koupat jako vždy. Tapin začal předcvičovat. Někteří hoši cvičili mdle, neradostně. Tapin je nestačil napomínat a Víta dostal „černou skříňku“ za to, že se schovával za Vendu a některé cviky vynechával. Mirek zato cvičil horlivěji než kdy jindy. Celou svou pochmurnou náladu si vybíjel v ráznosti pohybů. Ruce měl sevřeny v pěst – běda, kdyby se mu dostal někdo z ostatních cvičících hochů do blízkosti. Jiří a Joska ho s úzkostmi pozorovali. Viděli jeho stažený zachmuřený obličej a jeho výraz pro ně nic dobrého nevěstil. Jak se jen Mirek zachová? Kdy Tapinovi sdělí jejich zradu a jejich porušení skautské cti? Bude mít alespoň tolik rozumu a ohledu k nim – aby to Tapinovi řekl někde mezi čtyřma očima? Či jeho pomsta půjde tak daleko, že vše oznámí při nástupu, před celou Devadesátkou? Mirek cvičí a cvičí, oči však nezvedne a na Josku a Jiřího ani nepohlédne. Vypadá to, jako kdyby se úmyslně bránil pohledu na ně. Jeho pružné opálené tělo pracuje jako stroj. Dřepy, kliky, otáčení trupem, předklony, vše vykonává bezvadně, vzorně. Tapin ho dává za vzor jako téměř při každém cvičení. Mirkovi po jeho slovech stoupá jen lehká červeň do tváří. Ale jinak jako kdyby neslyšel... Tapin skončil cvičení a hoši jdou k řece. Někteří se myjí jen na okraji, ani do vody nevkročí, jiní bouřlivě vletí do řeky a plavou k protějšímu břehu. Mirek je mezi nimi. Když vidí ve své blízkosti Josku a Jiřího, obrací se v jiný směr.

Pak už služba od kuchyně volá svůj starý pokřik: „Snídaně!“

Teď už letí minuty jako voda. Umytí šálku, úklid stanu, obléknout se do kroje ke vztyčení státní vlajky, za stan rozložit svetr, tepláky a ručník, na vše zbývá jen krátká chvilka!

Hoši se oblékají, Tapin ještě cosi píše do své knihy s poznámkami, kterou má vždy při nástupu. Mirek vidí, že Jiří nemá na kroji svůj slibový odznak. Zřejmě má výčitky svědomí, ví, že odznaku není hoden, tak si jej sundal.

Vlajka se již vesele třepotá na špičce stožáru, hoši stojí ve dvou řadách proti sobě, Tapin v čele mezi nimi.

Jsou projednávány obvyklé táborové věci. Před svačinou bude škrábání brambor. Kdo pojede do města pro nákup? Včerejší služba zapomněla odevzdat nákupní knížku. Program dopoledne. Výsledky včerejšího úseku Alvareza. Ve stanu u Máčka byl včera ještě po večerce hovor. Napomenutí. Má někdo nějaký dotaz, přání nebo stížnost?

Jiří a Joska čekají na tento obvyklý závěrečný dotaz Tapina s hrůzou. Teď! Teď se Mirek přihlásí a řekne, co se stalo! Hlídkají očima jeho ruku. Kdy ji Mirek zvedne, aby se přihlásil o slovo? V bezmezném strachu se oba snaží Mirka

přímo hypnotizovat, aby tak neučinil.

Bohužel jejich oči a vůle jsou příliš slabé!

Ano - je konec! Konec! Mirek teď na ně hledí, poprvé za celé dnešní ráno - a v jeho očích je něco tak podivného, tvrdého a cizího. Snad zloba nebo opovržení - nedovedou to dobře odhadnout. A jeho ruka - probůh - se pohnula a zvedá se - Mirek se hlásí o slovo!

„Co si přeje Mirek?“ ptá se Tapin.

Jiří s Joskou jsou bledí a nejraději by si zacpali uši nebo utekli z nástupu někam daleko, kde by je nikdo neviděl.

„Prosím tě, Tapine, o dovolení, abych se nemusel zúčastnit dnešního dopoledního programu!“ mluví Mirek. „Není mi dobře!“

Jiřímu a Joskovi padá kámen ze srdce. Barva do tváří se jim vrací a nejraději by se k Mirkovi rozběhli a nahlas mu poděkovali za jeho šlechetnost. Byli zachráněni.

56. Setkání u peřejí

Při rozchodu a nástupu si Tapin povšiml, že Jiří nemá slibový odznak.

„Ztratil jsi odznak, Jiříku!“ pravil mu. Jiří se začervenal a řekl: „Neztratil, Tapine. Sundal jsem ho! Budu si ho muset teprve znovu zasloužit! Cožpak ti Mirek nic neřekl?“

Tapin jen zavrtěl udiveně hlavou. Pochopil ale hned, že se mezi Jiřím a Mirkem včera něco stalo. Nevyptával se však na nic. Čekal, zda mu Mirek sám něco řekne.

Ten však již zmizel ve stráni nad táborem a po celé dopoledne se v táboře neukázał. Jeho šálek místo na hřebíku byl poklopen dnem vzhůru na rozdávacím prkně, což značilo: „Jsem pryč, do tohoto šálku nedávejte svačinu!“

Strání se oklikou dostal Mirek k svému nejmilejšímu místu, k peřejím. Zpívaly, bouřily, byly krásné i ve slunečním jasu.

Jiří a Joska ho zde našli sedícího, s hlavou opřenou o ruce na kolenou. Mysleli, že spí. Ale když došli až k němu a uschlé naplavené větvičky pod nimi zapraskaly, Mirek zvedl prudce hlavu. Když je spatřil, vstal a zadíval se odmítavě do zpěněné vody.

„Nezlob se, Mirku, že jsme přišli za tebou až sem!“ pravil pokorně Jiří, „a že jsme tě zde vyrušili! Víš, my jsme ti jen přišli poděkovat!“ Jeho levá ruka učinila chabý pohyb k podání, ale stáhla se zase zpět v rozpacích.

Mirek to viděl. Jeho dobrá ušlechtilá povaha se bouřila proti tomu, aby zde stál, povýšený nad těmi, kdož byli náhle pokořeni. Podal Jiřímu a Joskovi ruku a řekl:

„Tím je to vyřízeno! Věřím, že budeme zase ještě jednou dobrými kamarády. Jen co budeme od toho hrozného včerejška trochu dál!“ Pokusil se při těch slovech i o povzbudivý úsměv, ale nepodařilo se mu to.

Usedl zase na hromadu větví, kde seděl, když Jiří s Joskou přišli. Pochopili teď oba, že Mirek chce být zatím sám a tak odcházeli zpět do tábora, šťastni nad tím smířením.

Shluk chlapců u oznamovatele je upozornil, že je na něm něco nového. Snad nový úsek Alvarezovy cesty?

Ano! Již z dálky svítil žlutý papírek, pokrytý Tapinovým drobným písmem. Oba hoši se radostně rozběhli k oznamovateli a za chvíli již mohli číst Alvarezův úzkostí naplněný zápis:

„Zatímco venku nebe hoří jasem, my zmíráme v žaláři nejtemnějším. Kněz Tuchezehl prohlédl, že nejsme OČEKÁVANÝMI a radí se praví teď se svými stvůrami o pořadu slavnosti obětí, a my máme být oběťmi živými a mučenými. Bolest šílená a smrt věčná mají nám být dány místo pokladů nepřeborných - a to ještě z rukou těch, pro které jsme je chtěli vyzvednout!“

Pomoc může přijít jedině zvenčí, od Rodriga, druha našeho věrného, který na ochozu pod oknem lehá. Nevěřím v ni však příliš! Ochoz je tak úzký a okno vysoko. Chytí Rodrigo klíč? Bože milosrdný, Maria Panno, Ježíši Kriste ukřižovaný, vdechnětež dovednost veškerou do jeho rukou! Psáno v kobce staré tvrže aztécké, v ceněné záři slunce zapadajícího.“

Hoši četli ten podivný zápis znovu a znovu, až Tapin za jejich zády promluvil:

„Jak jste asi již pochopili, hoši, četli jste právě poslední zápis Alvarezova deníku!“

„Poslední?“ vyhrkl udiveně Prášek. „To už bude konec Alvarezova?“

Tapin se usmál: „Ano! Snad bys tu nechtěl být do zimy? Za několik dnů pojedeme domů a víš, že poslední dny už není na nic čas, už se všechno připravuje k odjezdu...“

57. Rodrigo chytá klíč

Z celého příběhu Alvareza, který zaměstnával mysl všech chlapců Devadesátky již od jara, byla jeho poslední část nejnapínavější.

Jak legenda vyprávěla, uvězněný Alvarez vyhodil okénkem žalární kobky klíč svému druhu Rodrigovi, který stál venku na úzkém skalním ochozu. Rodrigo prudce vyhozený klíč nechytil a tím zmizela poslední naděje na Alvarezovu záchranu.

Když tuto hroznou zprávu Rodrigo Alvarezovi oznámil, vyhodil Alvarez zdrcenému Rodrigovi okénkem svůj deník, do kterého zapisoval po celé týdny a měsíce příhody osudné cesty – a pak se v zoufalství připravoval na smrt.

Deník byl Rodrigem v letu zachycen, a zatímco Alvarez příští den za úsvitu umíral v mukách na obětním kameni, prchal zoufalý Rodrigo do své rodné španělské země. Tam mu byl Alvarezův deník útěchou po celý zbytek života a nehynoucí vzpomínkou na věrného, statečného přítele Alvareza a jeho druhy.

Tak zněla a končila legenda příběhu, který tak mocně zapůsobil na celou Devadesátku a v tolika podobenstvích zpestřil její činnost na nedělních výpravách i teď v táboře. A když teď měla být hra podle příběhu skončena, vzrušení chlapců dostupovalo vrcholu.

Každá ze čtyř družin si přála být první! A třebaže během hry při tolika úsecích se svým počtem dosažených bodů od sebe hodně vzdálily, ještě každá měla možnost, že bude první, vítězná! Žádná nemusela ztrácet naději, ani družina Vyder, neboť za vítězství v tomto posledním úseku, v němž se podle legendy i ve skutečnosti bude chytat nějaký klíč, dá Tapin, jak už hoši věděli, ne 4 body jako jindy, ale 13, a to nejenom družině jedné, ale každé, která klíč chytí. Jak toto „chytání klíče“ mělo být ve hře napodobeno a sehráno ovšem zatím nikdo – kromě Tapina – nevěděl.

Dosavadní stav bodů byl: Jeleni 47, Mirkova družina Lišek 42, Krahujci 38, vydry 35. Družiny teď neustále uvažovaly, počítaly a kombinovaly, jak se konečné pořadí výsledků utváří, připočítávaly 13 bodů k dosavadním, žádná si nebyla jista vítězstvím.

Tapin oznámil, že tento poslední úsek hry, nazvaný „Rodrigo chytá klíč“, bude vybojován dnes k večeru, při západu slunce, aby se i doba jeho konání shodovala s legendou příběhu.

Ó – jak se pomalu vlekly hodiny toho dne! Odpoledne bylo na programu několik menších her, ale chlapci se na ně nemohli soustředit, z každé hry skoro utíkali. Mezi stany postávali v hloučcích a rokovali jen o posledním úseku Alvareza. Napětí stoupalo minutu za minutou.

Tapin si chlapců zdánlivě nevšímal. Jen ve svém stanu cosi kutil a Simba mu v tom pomáhal.

Krátce po svačině dal povel k odchodu z tábora. Na stráži v táboře zůstal Gam, který nebyl v žádné družině.

Hoši s sebou nesli provazy, sekery, torny, tepláky, pravítka, zápisníky, svítilny – nikdo nevěděl, co je čeká a zda tam kdesi u záhadného cíle pak nebudou něco z toho potřebovat...

Šli stále proti proudu řeky, minuli Mirkovo oblíbené místo u peřejí, chvílemi se brodili i vodou, když pobřežní stezka byla zatopena.

Došli k vysokým skalám, zčásti porostlými borovicemi a křovím.

„Jsme u cíle,“ oznámil Tapin s úsměvem. Máchl rukou k nejvyšší skále a řekl: „Zde vidíte aztéckou pevnost. Tam nahoře umírá úzkostí Alvarez, zde dole pak Rodrigo na úzkém ochozu chytá Alvarezem vyhozený klíč!“

Dal pokyn, aby hoši nanosili drobné kaménky a udělali z nich pod skálou kruh v průměru asi pěti metrů.

„To je ten ochoz!“ pokračoval pak Tapin dále a ukázal na kruh. „V něm bude stát jeden člen družiny, který bude představovat Rodriga. Nahoře na vrcholku skály – tam u té brízky – bude stát jiný člen družiny, představující Alvareza. Ten hodí dolů Rodrigovi klíč.“

„A jak ten klíč bude vypadat?“ zeptal se dychtivě Jiří.

Tapin zalovil v torně a vyndal několik papírových míčů, sešňerovaných provázkem. Všechny míče byly bílé, jen jeden byl z červeného papíru. Tapin jej vzal do ruky a řekl: „Tento červený míč, to je klíč. Každá družina má právo hodit dolů ze skály na zkoušku čtyři bílé míče – a pak teprve červený. Chytí-li jej dole Rodrigo, dostane družina 13 bodů, její Alvarez bude zachráněn!“

Po Tapinových slovech dostoupilo vzrušení vrcholu. Družiny se odstěhovaly každá na jiné místo a radily se, kdo z nich má být Alvarezem a kdo Rodrigem. Žádný z hochů se nechtěl sám dobrovolně k některé z těchto dvou úloh přihlásit.

Devadesátka pokračuje

Co když míč dolů špatně hodí? Nebo co když Rodrigo klíč nechytí? Ta odpovědnost! Hněv celé družiny se snese na hlavu toho, kdo zaviní její porážku v nejrozhodnějším okamžiku.

Tapin vyrušil hochy ze zoufalých porad výzvou, aby si zástupci družin přišli vylosovat pořadí. Dobrovolně by totiž žádná nešla jako první. Je jisté, že první družina bude mít nevýhodu: Nemůže se poučit chybami nebo dobrým způsobem házení míčů, jak je předvedou ostatní družiny.

Krahuji si vylosovali první pořadí. Rádce Vláda trochu zbledl, ale nuceně se zasmál a snažil se předstírat klid. A zatímco Žlutásek z jeho družiny začal zvolna stoupat s tornou na zádech po skále, losování pokračovalo. Jako druží budou házet „klíč“ Jeleni. Třetí Vydry - a Mirkova družina Lišek přijde na řadu čtvrtá.

Žlutáskovi trvalo dlouho, než se dostal na vrchol skály. Slunce se zatím začalo sklánět nad řekou k západu a celý kraj tonul v jeho červácích. Ano - vše zde bylo jako tenkrát v dávných dobách příběhu - dobře to uměl Tapin sestavit. I to slunce pomohlo dokreslit obraz toho zvláštního barvitého příběhu.

Žlutásek už je nahoře. Vypadá tak hrozně maličký v té závratné výšce. Stojí tam na bezpečné planince u břízky, za pohodlným výstupkem skály jako za nějakou hradbou. Nemůže spadnout, i kdyby se rozmáchl sebevíce.

A pozor - pozor - volá cosi dolů na vládu, který představuje Rodriga. Jeho slova však nejsou srozumitelná, vítr tam nahoře je odvál dříve, než mohla doletět dolů. A již se nese majestátním obloukem dolů bílý zkušební míč. Letí zdánlivě tak pomalu a dlouho. Několik vteřin! Vláda jej dole zachytil, ale míč měl takovou prudkost, že mu vyskočil z náruče a dopadl na zem. Vláda se podíval tázavě na Tapina.

„Nechytil jsi!“ pravil Tapin. „Míč ti musí zůstat v ruce!“

„Ještě štěstí, že to byl jen zkušební!“ hovoří rozčileně Vláda. „Až mne ruce brní od té rány!“

Tapin dovoluje, aby si Vláda navlékl na ruce teplákovou blůzu a její pomocí chytil další míče.

Druhý bílý letí. Zase - ten oblouk a pomalý let. Míč letí špatně a Vláda za ním vybíhá několik kroků z kruhu. Chytil - ale zase to neplatí. Kruh je ochoz! Vláda nesmí z kruhu, tak jako Rodrigo nesměl z ochozu, když se nechtěl zřítit do propasti!

Třetí a čtvrtý míč Vláda konečně chytil. Žlutásek nahoře významně mává červeným míčem v ruce. Teď už to přijde! Teď už je to doopravdy! Už žádná zkouška! Teď, anebo nikdy! teď bude zachráněno anebo téměř ztraceno celé úsilí všech členů družiny v této slavné hře od jejích začátků! Ó, Alvareze - ó, Alvareze!

Červený míč se vyhoupl z tmavého pozadí do žlutého nebe, zaskvítil ve sluneční záři a snaží se majestátně dolů. Všichni hoši křičí vzrušením - opravdu nelze být zticha při té podívané.

Vláda vybíhá nevědomky z kruhu, ale varovný výkřik hochů jej ještě včas upozornil, že je mimo hranice. Rychle skočil zpět, ale ztratil trochu rovnováhu, zavravoral - a vtom již je tady červený míč, uhodil prudce na hřbet vládkovy ruky, svezl se stranou místo do rozevřené blůzy - a již se kutálí v trávě! Rodrigo nechytí klíč!

Vláda se zmateně dívá na červený míč v trávě a nemůže snad ani pochopit, co se stalo. Ví jenom, že třináct bodů je pryč a s nimi i naděje na první místo. Kdyby ani jedna družina už „klíč“ nechytěla, nemohou být Krahuji první!

Křik jako rázem utichl. Vláda jde se svěšenou hlavou z kruhu a zakrývá si tvář blůzou, kterou má navlečenou zpředu na svých rukou. Tapin jde k němu a říká mu „Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“

Alvarezové ostatních družin zatím zvolna vylézají na skálu, aby tam byli připraveni a nemuselo se dlouho čekat.

Ani Jeleni nechytí červený míč! Naděje Mirkovy družiny tím úžasně stouply. Bylo jasné: Jeleni mají tedy 47 bodů, Krahuji 38. Nemohou už mít více. Vydry mají 35 bodů, ale chytí-li klíč, dostanou ještě 13 a budou mít tedy 48 bodů. Lišky mají 42 body, a když chytí míč, budou mít 55 bodů. Vítězství nad všemi družinami závisí tedy jedine na tom, aby Mirkova družina míč opravdu chytila. Pak už ji nemůže nikdo a nic ohrozit!

Zatímco Vydry házejí zkušební bílé míče a hrají tak o své druhé nebo o poslední místo, Mirek se radí se svou družinou.

„Vezmeme to na sebe, Mirku!“ praví rozechvěně Jiří. „Tady Joska a já! Joska bude Alvarezem, já Rodrigem. Víš, chceme tak tobě i celé družině splatit svůj dluh! Snad se nám to podaří!“

Joska už spěchá nahoru a Mirek jej pozoruje s napětím, jako by i na tom výstupu záleželo.

Devadesátka pokračuje

Pochvalný křik provází úspěch vydří družiny, která šťastně chytila červený míč. Je to první chycený „klíč“. Každý jim blahopřeje a Grizzly září. Jeho družina už nebude poslední! Má zaručeno nejméně druhé místo!

Slunce už se dotýká lesů, do jeho rudého kotouče se zabodly první špičky jehličnatých stromů. Červená záplava světla se mění na fialovou. Joska začíná házet bílé míče. První Jiří chytil, druhý ne, byl špatně hozen. Třetí mu vyskočil z natažené blůzky. Čtvrtý chytil. Mirek má srdce rozčilením až v hrdle. Teď už nikdo nekřičí. Někteří hoši si kousají vzrušením nehty, Prášek tluče zuřivě jednou pěstí do druhé. Jiní hoši stojí strnulí jako sloupy.

Pozor! Pozor! Červený míč letí - točí se v letu. „Alvarez potřebuje jen statečné a silné,“ kmitá se Mirkovi přitom hlavou a v duchu vidí v jediné vteřině všechny ty úporné boje o alvarezovské body ve všech předchozích úsecích...

Buch! Míč spadl prudce do blůzky, Jiří ji bleskurychle sevřel, aby míč nemohl vyskočit - a zůstal nehybně stát. Snad ani sám nevěřil, že míč chytil - a čekal, brzo-li mu některým záhybem blůzky vypadne na zem.

Míč však nevypadl. Byl opravdu pevně chycen. Bouře nadšení se ozvala kolem. Křičeli i ti, kdož jejich úspěchem přišli o druhé místo, družina Jelenů. Radost z krásného závěru této dramatické hry, která tak dlouho zaměstnávala mysl celé Devadesátky, přemohla všechny smutné úvahy o ztraceném vítězství.

Jiří byl obklopen všemi hochy. Ale jeho oči hledaly Mirka. Stál pořád ještě opodál jakoby zkamenělý. A když se jejich oči střetly, Mirek se usmál. Nezmohl se na nic více. Ale Jiřímu ten úsměv stačil, byl mu nad všechnu pochvalu, nad všechno děkování, kterým ho zahrnuli ostatní členové družiny.

Jiří z toho úsměvu viděl, že Mirek jemu i Joskovi odpustil.

Slunce už úplně zapadlo, ale soumrak nepokročil ještě tak daleko, aby již byla tma. Sotva seběhl rozradostněný Joska ze skály, zapískal Tapin nástup a pak k hochům promluvil:

„Končíme, chlapci, jednu z našich největších her, jaké jsme kdy v Devadesátce hráli. Začali jsme ji heslem „Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“ - a tímto heslem ji uzavíráme. Bojovali jste v ní statečně a úporně - ať vy, hoši z družiny poslední, nebo vy z vítězné. I celý náš život je Alvarezem. I v životě máme možnost být na prvním nebo na posledním místě. A právě jako v naší hře, i v životě musí každý z nás o vše bojovat, nikdy se nevzdávat, nikdy nevěšet hlavu. A potká-li vás prohra, přijměte ji jako muži! Jděte třeba i docela zpět na start, ale začněte znovu, neustáňte, nezastavte se! Nikdy není nic ztraceno! Tak jako při hře! Alvarez potřebuje jen statečné a silné!“

58. Alvarez potřebuje jen statečné a silné!

Několik dnů, jež zbývaly do konce tábora, ubíhaly jako voda. Čas se náhle stal vzácným. Každý hoch měl najednou plno plánů podívat se na nejrůznější místa do okolí, kde kdysi odbývali některý z úseků Alvareza, byly doháněny zkoušky a lovení „bobříci“. Kronika, v níž byly popsány alvarezovské boje, šla z ruky do ruky a každý si z ní opisoval podrobnosti jednotlivých úseků hry, jejich výsledky, i výňatky Alvareza deníku. Všichni chlapci si chtěli odnést z tohoto příběhu na památku co nejvíce.

Jiří a Joska se chovali k Mirkovi tak pokorně a s takovou vděčností za jeho velkomyslnost, že jim to až mírně vytkl. Chtěl, aby mu byli kamarády, ne nějakými uctivými nohsledy. Počáteční nechuť k nim v Mirkovi mizela více a více - a v poslední den tábora bylo mezi nimi vše zase již skoro v nejlepším pořádku.

A když se po třech volných srpnových týdnech sešli zase poprvé v klubovně, slíbili si svornou a poctivou práci ve prospěch celé Devadesátky.

Grizzly, jak každý tušil, odešel v přátelství a klidu z oddílu brzo po zahajovací schůzce v září - a během podzimu po něm ještě dva či tři další chlapci. Ale ti, kdož na táboře utvořili Bratrstvo nápravy a ti, kteří byli Bratrstvem přivedeni zpět, vrhli se do činnosti v Devadesátce plnou silou.

A v této radostné práci a shodě pokračuje Devadesátka dodnes. Neboť vězte, že to není vymyšlený oddíl! Devadesátka skutečně existuje. Nese jen jiné číslo. Jen její název je tedy vymyšlen a snad některá příhoda, ale Devadesátka je!

A jako ona, i váš oddíl bude vzkvétat nebo vadnout podle toho, jakými budete vy, jeho chlapci nebo děvčata! Nedopusťte, aby se do vašeho oddílu vetřely spory, hněv, neupřímnost, omrzlost, revnivost, buďte k sobě ohleduplní, rytířští, přátelští a obětaví. A pak vám bude oddíl tím, čím má být: ostrovem pohody, studnicí věrného přátelství, skálou, z jejíhož kamene si vystavíte základy svého života.

Devadesátka pokračuje

1